Παρνασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36
Τηλέφ. 30232

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΟΥ... ΣΦΑΛΙΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Γαϊτανουφρόδου Παπλιόρα μ'
Μαύρ' κι σιφουριασμέν' 'Ανάστασ' λέκαναι ιθάδ' στὴν Προυτίδ'σα, ζαχαρουζυμομμέν' π'λάρα μ'. Μάιδε φ'λάκ' Ιπῆρα ἀπού ρουΐδουκάκ'νο μαγ'λάκ', μάιδε 'Ανάστασ' κι τοὺ λόγου μ', ὅπουις ὅλουις οὐ κουσμάκ'ς. Τοὺ Μιγάλ' Σάββατου τοὺ βραδάκ', π' λιές, ιγώ, οὐ Θόμιους οὐ Σφαλιάρας κι τὰ ἄλλα πιδιὰ Ιπῆραμ' ἀπού ἴένα παντάλιφτο κηροδ' κι τραθήξαμ' κατὰ τοὺν 'Λη Μηνᾶ γιὰ ν' ἀκούσουμ' τοὺ Χριστὸς 'Ανέστ' κι μιτὰ νὰ γυρίσουμ' στοὺ μαγέρ'κο τοὺ Κατουστάρ', ὅπ' κι θὰ ἰγεδόμαστε τοὺν πατσᾶ ποὺ ἰέβραζι ἀποὺ τοὺ προυί. Κουλλήσαμ' ἰκειὰ στὴν πλατήγεια τοὺ 'Λη Μηνᾶ, ποὺ ἤνταν' χιλιάδις κουσμάκ'ς στοιβαγμέν'ς κὶ καρτιρούσαμι νάβγ' οὐ παπᾶς γιὰ νὰ κρέν' τοὺ Χριστὸς 'Ανέστ', ὄντας νοιώθου μπρουστὰ μ' ἴένα στρουμπουλὸ θηλ'κό. Τοὺ φυλλουκάρδ' μ' πιτάρισ' μουνουμιᾶς, Παπλιουράκ' μ', κὶ μιὰ κὶ τοὺ λόγου σ' ἴβρίσκισ' μακρυὰ μ', εἶπα μαθὲς οὐ καψηρὸς ἂς πάρου κανέναι μιζιδάκ' γιὰ ν' ἀναστήσ' σὰν ἄνθρουπους. Ἄπλουσα π' λιὲς τὴ χέρα μ' κὶ ἀκούμπ'σα τοὺ δαχτύλι μ' ἰπάν' στοὺ σθέρκου τ'ς. Τοὺ θηλ'κὸ οὔτι κ'νίθ'κε στάλα ἀπ' τὴ θέσι τ'. «Τὰ θέλ', Μητρούσ', τοὺ θηλ'κό», ἔκρινα στοὺ Σβιρκιά, τουθέπερ στοὺν ἰαφτὸ μ', δηλονότ' ὅτ' Σβιρκιᾶς εἶμι ἰγὼ κὶ Μήτρους ἡ ἀφεντιά μ', κὶ ἀρχίν'σα ν' ἀκουμπάου περσότερο τοὺ δαχτύλι μ', στοὺ σθέρκου τ'ς γιὰ νὰ τὴν ἔχου φέρ' καλὰ στοὺ ντουρὸ μ' ὄντας θὰ ἀκ'γότανι τοὺ «Χριστὸς 'Ανέστ'».

Ἰέτσ' εἶχι τοὺ πρᾶγμα, ροϊδομάγουλ' φιργάδα μ' δηλοῆς τοὺ θηλ'κὸ καθότανι σὰν κουτούλα, ὄντας βάρισ' ἡ καμπάνα, ἤγινι ἡ 'Ανάστασ' κὶ ὅλουις οὐ κουσμάκ'ς ἀρχίν'σε τότινις νὰ φιλιέτι γιὰ τοὺ Χριστὸς 'Ανέστ'.

—Βούρ, Σβιρκιᾶ, εἶπα τοὺ Μητρούσ', ἰέφθασι ἡ ὥρα ποὺ θὰ πάρ'ς κὶ τοὺ λόγου σ' τοὺ φ'λάκ' ποὺ πιριμέν'ς ἀποὺ τοὺ θηλ'κό.

Κὶ χουρὶς ἀργουπουρία ἀγκαλιάζ' τοὺ τσουπὶ κὶ κάν' νὰ τοὺ φιλήσ'. Μὰ δὶν πρόφτασα οὐ ἔρμους. Ἴένας μαντράχαλους ποὺ στικότανι δίπλα μ' σηκὼν' τὴ χέρα τ' κὶ χράπ' μοὺ κουλλάει ἰέναν σφάλιαρον, ἰνὼ τοὺ θηλ'κὸ ἔμπηγ' τὶς φουνές.

'Ιγὼ οὐ καψηρὸς δὶν μπούρ'σα νὰ μιλήσ' ἀμέσους, ἀλλὰ ὄντας συνήθθε τήραξα τοὺ θηλ'κὸ ἀγριεμέμενους.

—Γιατί, οὐρή, τῆς κρέν', ἰφόσουν δὶν ἤθιλις τοὺ φ'λάκ' μ', μ' ἄφνις κὶ χαρχάλιβα τοὺ σθέρκου σ';

"Οντας τοὺ τσουπὶ τ' ἀκ'σι ἰφτοῦνο, γύρ'σε κὶ τήραξε τοὺν μαντράχαλου.

—Δὶν ἤσανι ἰσύ, Ντιντῆ, ἀποὺ πίσω μ'; τοὺν ρουτουλόγ'σε.

'Ιγὼ οὐ ἔρμους δὶν πιρίμ'να ν' ἀκούσ' τὴν ἀπάντησ' τοὺ μαντράχαλου. Πῆρα τὰ βρεμένα μ' κὶ τράθ'ξα γιὰ τὴν ταθέρνα τοὺ Κατουστάρ' κατηφής. Τοὺ θηλ'κὸ εἶχι κάν' λάθους. Ἔνοιουθι τοὺ δαχτύλι μ' στοὺ σθέρκου τ'ς, ἀλλὰ νούμιζ' ὅτ' ἤνταν' τοὺ Ντιντῆ τ'ς, γιὰ δαύτου κὶ δὶν μίλαγε.

"Ετσ', Παπλιουράκ' μ', ἀντὶς νὰ κάνου 'Ανάστασ' μὶ φ'λάκ', ἰέκανα μὶ σφάλιαρου. Ἂς εἶνι ὅμους. Τοὺ χρόνου ἰλπίζ' νὰ εἶμι στοὺ χουριοὺ οὐπόταν ὀχ' μόνον θὰ μοῦ δώκ'ς φ'λάκ', ἀλλὰ θὰ τοὺ τσουγκρίσουμ' κὶ γινγαία.

Γλυκοφ'λῶ τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς κάτου ἀποὺ τοὺ μαγ'λάκ' σ' κὶ διατηλῶ κατηφὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους.

Μήτρους Σβιρκιᾶς,
οὐ ἴδιους
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

—✽—

"Ενας 'Ιρλανδὸς ἔβιδε τὸν ἑξῆς ὁρισμὸν τοῦ παρθένου βάσους:

— Εἶνε τὸ δάσος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον χέει ἀνθρώπου δὲν ἔθαλε πόδι.

"Αλλος 'Ιρλανδὸς ἔδωσε τὸν ἑξῆς ὁρισμὸν τοῦ τρύπιου παλτοῦ ποὺ φοροῦσε:

— Τὸ παλτό μου; Εἶνε κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα φρέσκος ἀέρας.

"Ενας 'Αρχιεπίσκοπος "Αγγλος διήρεσε τοὺς ἱεροκήρυκας εἰς τὰς ἑξῆς τρεῖς τάξεις:

Εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν μπορεῖτε ν' ἀκούετε, εἰς ἐκείνους ποὺ μπορεῖτε νὰ ἀκούετε καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν μπορεῖτε παρὰ ν' ἀκούετε.

'Ο ὀγδοντάρης ποιητὴς καὶ ἡ νεαρὰ σύζυγός του

Τὰ «Χάλκ 'Εβίε», ἡ λέσχες αὐτὲς τοῦ Δημοκρατικοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος τῆς Τουρκίας, τοῦ ὁποίου ἀρχηγὸς εἶνε ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Καμάλ 'Ατατούρκ, διωργάνωσαν πολιτικὰ μνημόσυνα εἰς μνήμην τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Τουρκίας 'Αμπτουλχὰκ Χαμίτ, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἀπέθανε πρὸ 22 ἡμερῶν. Τὰ μνημόσυνα αὐτὰ συνεχίζονται σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Τουρκίας, ὅπου ἐδρεύουν ἡ λέσχες αὐτές.

'Ο 'Αμπτουλχὰκ Χαμὶτ γεννήθηκε στὸ 1852 στὸ γραφεῖο προσκυνητοῦ τοῦ Βοσπόρου Μπεμπέκι. 'Εγγονος ἀρχιατρου τῶν ἀνακτόρων καὶ γυιὸς τοῦ διπλωματοῦ 'Αμπτουλχὰκ Μολλά, πρεσβευτοῦ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας στὴν Τεχεράνη, ἐμπῆκε καὶ αὐτὸς στὸ διπλωματικὸ στάδιο καὶ χρημάτισε πρόξενος στὴν Βομβάη, στὴν Βηρυττὸ καὶ στὸν Βόλο.

'Η γλωσσομάθειά του ἦταν μεγάλη. 'Εγνώριζε τὶς περισσότερες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, ἀλλὰ περισσότερο ἐγνώριζε τὴν ἀραβικὴ καὶ τὴν περσικὴ γλῶσσα καὶ τὴν φιλολογία των. 'Η περσικὴ ἰδίως φιλολογία ἀφῆκε τὴν σφραγίδα τοῦ ἐπηρεασμοῦ της στὴν ψυχὴ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ.

"Εγραψε ὅπερ τὶς τριάντα τραγῳδίες, ἐκ τῶν ὁποίων ξεχωρίζουν ἡ «Πτουχτέρι Χινέου», ἡ «Ε'υπέρ», ὁ «Σ.ρβιανάπαλος», ἡ «Ν.ρμιν», τὸ «Τερίκ», ἡ «Ζείνεπ» καὶ ἡ «Φιντίν».

Τοιοῦτος, ὡσὰν ἀληθινὸς ποιητής, εἶχε ἀγαπήσει τὴ πολίτη του γυναίκα, τὴν Φετμέ, κι, ὅταν αὐτὴ ἀπέθανε γεωρτάστη ἀκόμη, στὴν Βηρυττό, τότε ὁ 'Αμπτουλχὰκ Χαμὶτ ἐδοκίμασε βαθύτατον πόνον, ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε τὸ ποίημα «Μακπέρ» «Τάφος»—τὸ λυρικώτερον ποίημά του, καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τουρκικῆς ποιήσεως.

'Ο ποιητὴς, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ τὴν φωτιμέ, ἐνωμφεύθη κατόπιν μίαν 'Αγγλίδα, τὴν Νέλλυ, μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησε εἴκοσι χρόνια καὶ τέλος, σὲ ἡλικίαν 77 ἐτῶν ἐνωμφεύθη τὴν νεαρωτάτην, μόλις 27 ἐτῶν τότε, Βελγίδα Λουσιέν, τῆς ὁποίας ὁ παράφορος πρὸς αὐτὸν ἔρως περιγράφεται παραστατικώτατα εἰς τὰ γράμματά της, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν ὁ «Ἐσαγρασσὸς» εἰς προηγούμενα φύλλα του (ὑπ' ἀριθ. 17 καὶ 18).

'Ανωτέρω διακρίνονται εἰς τελευταίαν φωτογραφίαν των ὁ βάτάρης ποιητὴς καὶ ἡ νεαρὰ Βελγὶς σύζυγός του.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Ο ἐκδότης μιᾶς λαϊκῆς ἐφημερίδος τοῦ Σικάγου εἶχε δημοσιεύσει ἕναν λίβελλο ἐναντίον τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, μὲ τὸν ἑξῆς χαρακτηριστικὸ τίτλο:

«Τὰ μισὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου εἶνε ἀπατεῶνες».

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ φύλλου, ὁ ἐν λόγῳ ἐκδότης ἀπειλήθηκε τηλεφωνικῶς ἀπὸ τοὺς θιγομένους συμβούλους. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ, λοιπόν, ἐνδεχομένη μήνυσί τους, διώρθωσε ὡς ἑξῆς τὸν τίτλο στὴν δευτέρα ἔκδοσι:

«Τὰ μισὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου... δὲν εἶνε ἀπατεῶνες!»

—✽—

'Ερώτησαν ἕνα παιδάκι, τί ζῷον εἶνε τὸ φεῖδι.

Καὶ τὸ παιδάκι ἀπήντησε:

— Εἶνε ἕνα ζῷον ποὺ εἶνε ὅλο οὐρὰ ἕως τὸ κεφάλι.

"Αλλο παιδάκι τὸ ἐρώτησαν:

— Τί εἶνε σκελετός;

— Σκελετός; Ἄ, ναί. Σκελετὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει κρέας ἀπάνω του.

Καὶ ἄλλη μιὰ νόστιμη ἀπάντησις:

— Τί εἶνε παιδί μου, πάγος;

— 'Ο πάγος εἶνε νερὸ ποὺ πάντα κοιμᾶται.

—✽—

'Η "Ελσα ἐπανήρχετο στὸ σπίτι της ἀπὸ μιὰ γειτόνισσα, ποὺ τὴν εἶχε στείλει ἡ μαμά της γεμάτη τὰ χεράτια της σοκολατάκια.

'Η μαμά της ἄμα τὴν εἶδε:

— Δὲν σοῦ εἶπα, 'Ελσάκι, νὰ μὴ ζητᾷς νὰ σοῦ δίνῃ σοκολάτες ἡ γειτόνισσα;

— Δὲν τῆς ζήτησα, μαμάκα, ξεύρω ποῦ τὶς ἔχει καὶ τὶς πῆρα!

—✽—

"Ενας ἔδωκε τὸν ἑξῆς ὁρισμὸν τοῦ τραπεζιοῦ ἑνὸς φιλαργύρου:

— 'Ολίγο φαΐ καὶ πολὺ τραπεζομάνδηλο.

Κάποτε στὴ Σκωτία, ἕνας χωρικὸς ὁ ὁποῖος εἶχε κλέψει μιὰ συγχωριανή του σκέφθηκε σὰν τίμιος ἄνθρωπος, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν παντρευτῇ χωρὶς χρονοτριβή. Πῆγε, λοιπόν, μαζί μὲ τὴν ἀγαπημένη του στὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ καὶ τὸν ρώτησε πόσα λεφτὰ ἤθελε γιὰ νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου. Στὸ μεταξὺ αὐτό, ἡ ντροπαλὴ χωριατοπούλα περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

— 'Ο γάμος θὰ σοῦ στοιχίσῃ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ παπᾶς, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία ποὺ ἔχει ἡ γυναίκα τὴν ὁποία θὰ κάμῃς σύζυγό σου.

'Ο χωρικὸς τότε τοῦδωσε ἕνα σελλίνι, ἐνῷ ταὐτοχρόνως φώναζε τῆς νύφης νὰ μπῇ στὴν ἐκκλησία. 'Ο παπᾶς τῆς ἔρριξε ἕνα σύντομο θλέμμα καὶ κατόπιν, ἀφοῦ τοὺς πάντρεψε, ἔδωσε τοῦ γαμπροῦ ἕξη πέννες... ρέστα!

—✽—

"Ενας ἀπὸ τοὺς πελάτες τοῦ "Αγγλου Μπόμπ, ἦταν περιβόητος γιὰ τὴν βραδύτητα μὲ τὴν ὁποία ἐξωφλοῦσε τὰ χρέη του. Ἀπελπισμένος τότε ὁ Μπόμπ τοῦ ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

Κύριε, — Ποιὸς ἀγοράζει τοῦ κόσμου τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ μαγαζί μου χωρὶς νὰ μὲ πληρώσῃ; 'Εσεῖς. — Ποιὸς μοῦ ὑπόσχεται νὰ μὲ πληρώσῃ σ' ἑξῆντα μέρες; 'Εσεῖς. — Ποιὸς δὲν μὲ πληρώνει οὔτε σ' ἕξη μῆνες; — 'Εσεῖς — Ποιός, λοιπόν, εἶνε ἀπατεών, ψεύτης καὶ κλέφτης; — 'Υμέτερος Μπόμπ.

—✽—

— Τί εἶνε σκάνδαλο;

— Κάτι τι, ποὺ ὁ μισὸς κόσμος εὐχαριστεῖται νὰ τὸ ἐπινοῇ καὶ ὁ ἄλλος μισὸς εὐχαριστεῖται νὰ τὸ πιστεύῃ.

—✽—

'Ορισμὸς τῶν ἀστειοτήτων.

— Τί θὰ τῇ ἀστειότης, πατέρα;

— 'Αστειότης, παιδί μου, εἶνε κάτι ποὺ σὲ κάνει νὰ γελᾷς ὅταν συμβαίνῃ σὲ ἄλλον καὶ διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνεσο θηείον ἐὰν συνέβαινε σὲ σένα.

ΜΑΓΚΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΠΑΡΑΠΑΤΗΜΑΤΑ

'Αδρεφάκι Ποπάκι,

Μαργαρώ, κορίτσι μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι σουρωμένος, γιατὶ ἂν ἤμουνα, δὲν θἄξερα τί νὰ πῶ. Συγγνώμην, Ποπάκι, γκόμενα ὀδλτρα ἐν τἀξει. Θυμᾶσαι τὴν περασμένη Κυριακή, ποὺ τὰ τσουγκρίσαμε... "Αι ρέ κόσμε, τί κόμματ....

σιχτήρ, δὲν ξέρω τί λέω. Μὴν τσαντίζεσαι, Μαρυ... Ποπάκι, ἐγὼ θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ στὴν τρίχα... "Αχ! Μίμη νεκροφοραντζῆ, μ' ἔφαγες καὶ δὲν ξέρω πόσα κάνουν ἕξη κ' ἕνα. Λεμές, ποὺ εἶσαι, κοπέλλα μου, τί νόμισες, 'Ελενάκι, νὰ πάρ' ὁ διάολος, μὴν τὰ πιστεύῃς, Ποπάκι, αὐτά, ποὺ λέω τώρανες, εἶνε κουβέντες τῆς ταθέρνας. Τί δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι παραπάνω; Πῶς;

"Α... σιχτήρ, παληολεχρίτη, τσάμικος ταμπάκος μοῦγινες καὶ μοῦ φαίνεσται πὼς σήμανε ἡ ὥρα σου, τὸ ὁποῖον δηλαδὴ θὰ μετρήσῃς τὴν πρώτη καὶ τὴν τελευταία... ἀχ!... ξανθὸ μαλλί μ' ἔφαγες, Ποπάκι μαυρομάγκικο, τί νὰ γίνῃ, κόσμος εἴμαστε καὶ λίγος-πολὺ τὰ κοπανάμε. Μόνο νὰ μὴ γινόμαστε τσιμπούρι στὸν πάσα ἔνας, Φροσάκι, ποὺ δὲν ἤθελες νὰ πλερωθῇς... Τί λέω ὁ μάτας, Ποπάρα μου, μὴν ἀκούς τὰ σαλιαρίσματα, δὲν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου, ἐγὼ ὁ Βάγγος, ὁ γυιὸς τῆς 'Πραξίας τῆς ντεκεντζοῦς καὶ πάει λέοντας. Τὸ λοιπὸς ἤθελα νὰ σοῦ ξηγηθῶ σήμερις ἕνα μικρὸ μαθηματάκι περὶ διὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς παρῶν συνθήκας, οὐδεὶς ἀναμάρτητος νὰ χαθῇ σου, μόνο νὰ ἔξῃς πὼς ὁ Βάγγος σου, ἂν καμμιὰ φορὰ τὰ πίνῃ, εἶνε ὅμως καὶ ἐν τάξει εἰς θέσιν νὰ σὲ ὑπερασπισθῇ, Ζοζεφίνα, ντουζίνα κατήντησες, μωρὲ κορίτσι μου, μὲ τὰ καμώματά σου καὶ μὴ μου ἄπτου, ἐδῶ, ποὺ τὰ λέμε, ἀνθίστηκα, ὅτι πρόκεται περὶ πλεκτάνη καὶ μὴ φοβοῦ Μαριάμ τὸν λίθον βαλέτω.

Αὐτὰ ἤθελα νὰ σοῦ γράψω κι' ἂν τύχῃ καὶ στὰ πῶ προφορικῶς, μὴ δώσῃς βάσι στὶς ψευτιὲς τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέν, τὸ ὁποῖον σὲ κινηγάνε λυσσωδῶς γιὰ τὸ μπαχτσίσι, ὁ Βάγγος εἶνε ἐδῶ, πιστὸς φρουρὸς τῆς τιμῆς σου. Σὲ φιλῶ, Σοφία μου, στὸν τράχηλος, ἀφοῦ ἔξρω πὼς σ' ἀρέσει πολύ, Ποπάκι, μὴ ξεννᾶς τὸ βιολί σου... καὶ

διατελῶ ἕτοιμος γιὰ φόνο
Βάγγος Τρικλοπόδαρος

κ. ἀ.α. ΝΗΦΑΛΙΟΣ

—✽—

Παροιμία εἶνε ἡ σοφία τῶν πολλῶν καὶ ἡ ἐξυπνάδα ἑνός.

—✽—

'Ο πατέρας, ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀδημονῶν διὰ τὴν μεγάλην ἀκρίβειαν τῶν διαφόρων πραγμάτων, λέγει στὰ παιδιά του διὰ νὰ τὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν οἰκονομίαν:

— 'Εγώ. ὅταν ἤμουνα παιδί, ἤμουνα εὐτυχὴς ὅταν ἐγευμάτιζα μὲ ξερὸ ψωμί.

'Ο Λεωνίδας, τὸ τρομερὸ παιδί, τῆς οἰκογενείας, τοῦ ἀπαντᾷ:

— "Ωστε, τώρα, πατέρα, ποὺ εἶσαι μαζί μας, τὰ περνᾷς πολὺ καλλίτερα.

—✽—

'Ο Μάριος καὶ ὁ Τιτὲν πρωτογνωρίστηκαν σὲ μιὰ κηδεία.

Περιπατοῦσαν καὶ οἱ δυὸ — χωριστὰ ἐννοεῖται — στὸν δρόμο, χωρὶς καμμιὰ ἀσχολία, ὅταν ἡ κηδεία πέρασε, Μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμουν, τὴν ἀκολούθησαν. Ἀλλὰ καθὼς δὲν γνωρίζαν κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεία, ἄρχισαν νὰ στενοχωροῦνται, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν. Κατὰ τύχην βαδίζουν πλάϊ-πλάϊ.

'Η κατάστασις γινόταν ἀφόρητος. Τρόπος νὰ κουβεντιάσουν δὲν ὑπῆρχε.

Τέλος γυρίζει ὁ Μάριος — πιὸ ἄνω, κράτητος — καὶ ρωτᾷ τὸν Τιτέν:

— Μήπως ξέρετε ποιὸν κηδεύουν;

—Ἀλλὰ αὐτὸν ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν κάσσα, ἀπαντᾷ ἀπαθέστατα καὶ σοβαρότατα ὁ Τιτέν.

'Ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ στενὴ φιλία των.

ΑΡΙΘ. 21 ΔΡΑΧ. 2

Π
Π30

Παρνασσός

ΓΡΑΦΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ. — 'Αγρότισσα εἰς τὴν ὕπαιθρον τῆς Πελοποννήσου.

ΑΘΗΝΑΙ
8
ΜΑΪΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 21

Παρνασσός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 100
» ἑξάμηνος » 60
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία £ 2 ἢ $ 6

Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται: πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ».

Ὁμιλοῦν αἱ γυναῖκες

Κατηγορῶ τὸν ἄνδρά μου!...

1ον.—Ὅτι μ' ἀφίνει κάθε πρωὶ νὰ σταματῶ ἐγὼ τὸ ξυπνητήρι.

2ον.—Ὅτι ἀπασχολεῖ πολὺ τὴν τουαλέττα καὶ μ' ἐμποδίζει νὰ ντυθῶ.

3ον. Ὅτι μὲ συγκρίνει μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες, λέγοντας: «Σεῖς ἡ γυναῖκες, ποὺ ἀγαπᾶτε τὶς στολὲς» ἢ «σεῖς ἡ γυναῖκες, ποὺ ἀγαπᾶτε τὶς κολακεῖες».

4ον.—Ὅτι μὲ συγκρίνει μὲ τὴν μητέρα του, λέγοντας: «Σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὴ θὰ τὰ κατάφερνε καλλίτερα ἀπὸ σένα».

5ον.—Ὅτι μὲ συγκρίνει μὲ τὸν ἑαυτό του: «Μὲ τὰ μισὰ θάκανα τὶς ἴδιες δουλειές».

6ον.—Ὅτι μιλάει γιὰ τὸν γάμο μας: «Ὅταν ἀπεφάσισα νά.... αὐτοκτονήσω» ἢ «Ὅταν ἔκαμα τὴ βλακεία....».

7ον.—Ὅτι λέγει, σὰν τὸν ρωτῶ γιὰ τὶς δουλειές του: «Ἀνοφελὲς νὰ σοῦ πῶ· δὲν καταλαβαίνεις».

8ον.—Ὅτι ξεφεύγει ἀπ' τὶς φιλικὲς δεξιώσεις, ποὺ ὀργανώνω γιὰ τὶς φίλες μου, λέγοντας: «Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀποσυρθῶ, γιατὶ πρέπει νὰ ξυπνήσω νωρὶς αὔριο».

9ον.—Ὅτι προτιμᾷ στὸ ραδιόφωνο ἐκπομπές, ποὺ ἀφοροῦν στὰ σπόρ ἢ στὴν πολιτική.

10ον.—Ὅτι τὴν Κυριακὴ κάθεται στὸ τραπέζι ἀξύριστος καὶ ἀτημέλητος, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι δὲν ἔχομε καλεσμένους.

11ον.—Ὅτι, ὅταν γυρίζῃ τὴν νύχτα ἀπὸ μιὰ συνέλευσι παλαιῶν πολεμιστῶν, μοῦ λέγει: «Εἶναι ἀνήκουστο καὶ ὅμως διασκεδάζει κανεὶς καλλίτερα χωρὶς γυναῖκες».

12ον.—Ὅτι μοῦ φέρνει φίλους, χωρὶς νὰ προειδοποιῇ.

13ον.—Ὅτι μπροστά τους μὲ φωνάζει: «Γυναικούλα μου» ἢ «Μισό μου» ἢ..... «Καραμέλλα μου».

14ον.—Ὅτι τοὺς ἀφηγεῖται κάθε φορὰ τὴν εὐνοουμένη του ἱστορία, ποὺ ἤκουσα ἀπ' τὸ στόμα του.... 4817!... φορές.

15ον.—Ὅτι μὲ διακόπτει, σὰν θέλω νὰ ἀφηγηθῶ καὶ τὴ δική μου, λέγοντας: «Σώπα, δὲν ξέρεις νὰ ἀφηγῆσαι».

16ον.—Ὅτι τοὺς ἐκθέτει ὅλα τὰ μικρὰ ἐλαττώματά μου.

17ον.—Ὅτι τοὺς λέγει στὸ τραπέζι: «Ὅταν ὑπάρχῃ φαγητὸ γιὰ τρεῖς, ὑπάρχει καὶ γιὰ τέσσαρες» καὶ θυσιάζει τὸ μερίδιό μου.

18ον.—Ὅτι ἔχνῳ τὰ γενέθιά μου καὶ τὴ γιορτή μου, μόλις παντρευθοῦμε.

ΥΒΟΝΝΗ ΓΙΑΝ

Θίασοι καὶ ἔργα

Παρασκήνια τοῦ θεάτρου

Ὁ καλλιτεχνικὸς μας κόσμος εὑρίσκεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς πυρετῶδη κίνησιν. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς θερινῆς ἐξορμήσεως καὶ κάθε θιασάρχης θέλει νὰ καταρτίσῃ τὸ καλλίτερο συγκρότημα, ὅπως καὶ κάθε ἠθοποιὸς θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ καλὴ θέσι, μὲ ἱκανοποιητικὸ μεροκάματο.

—Εἰς τὴν πρόξαν τὸ «Βασιλικὸν» θέατρον μετὰ μίαν κωμῳδίαν τοῦ Γκολντόνι, θὰ κλείσῃ καὶ θ' ἀρχίσῃ τὰς προετοιμασίας τῆς ἑβδομάδος τοῦ ἀρχαίου δράματος.

—Ὁ θίασος τῆς Μαρίκας Κοτσοπούλη δὲν σκέπτεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ «ΡΕΞ» κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον. Θὰ συμπληρώσῃ τὴν θιασόν της καὶ θὰ συνεχίσῃ τὸς παραστάσεις της εἰς τὸ ἴδιον θέατρον, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ καλοκαίρι δροσερώτατον μὲ τὰς τελειοτάτας ἐγκαταστάσεις του. Μάλιστα ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ ἀναβιβάσῃ καινούργιο ἔργο τοῦ κ. Α. Τερζάκη, τὸ «Γαμήλιον ἐμβατήριον», εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παίξῃ ἡ Μαρίκα καὶ θὰ ὑποδυθοῦν δυνατοὺς γυναικείους ρόλους αἱ κυρίαι Μυράτ, Βιτσώρη καὶ Λῶνη.

—Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδου, ἐπιστρέφασα πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ πολύμηνον ταξίδι τῆς ἐπαρχίας, ἀνασυγκροτεῖ ἤδη τὸν θίασόν της διὰ τὸ καλοκαίρι. Λέγεται ὅτι θὰ προσλάβῃ ἠθοποιοὺς τοῦ «Βασιλικοῦ» καὶ τοῦ θιάσου Ἀλίκης. Τὸ ἔργον τῆς θερινῆς ἐνάρξεώς της θὰ εἶνε πιθανότατα ἡ κωμῳδία τοῦ Σαίξπηρ: «Ἡ στρίγγλα» ποὺ ἔγινε ἀρνάκι».

—Ὁ θίασος τῆς Ἀλίκης ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην, ὅπου θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων μέχρι τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου. Κατόπιν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ θέατρον τῆς ὁδοῦ Ἰσυλιανοῦ, ὅπου καὶ θὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴν νέαν θηογραφίαν τοῦ Δημήτρη Μπόγρη «Φουσκοθαλασσία».

—Ὁ Ἀργυρόπουλος, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, εὑρίσκεται εἰς Θεσσαλονίκην, θὰ ἐπιστρέψῃ ἐνταῦθα τὸν Ἰούλιον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ τουρνὲ ἀνὰ τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην. Ἐὰν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του δὲν ἔχῃ στεγασθῇ εἰς τὴν «Γκλόρια» μουσικὸς θίασος, θὰ παίξῃ πιθανῶς ἐκεῖ.

—Ἡ «Καλλιτεχνικὴ Σκηνὴ Ἀθηνῶν» ὑπὸ τὸν κ. Μ. Κουνελάκην ἀνασυγκροτεῖται ἐπίσης. Θὰ προσληφθοῦν νέα πρόσωπα καὶ θὰ ἐμφανισθῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, κατόπιν δὲ θὰ ἐπιχειρήσῃ τουρνὲ εἰς τὰ κυριότερα ἐπαρχιακὰ κέντρα. Τὴν 15 Μαΐου ὁ θίασος θὰ παίξῃ εἰς τὸ θέατρον Ἀλίκης τὸ ἔργον «Σκιά». Εἰς αὐτὸ πρωταγωνιστεῖ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις μας δὶς Ἀννούλα Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ κ. Μικὲς Ἰακωβίδης, ἕνας ἐκ τῶν ἀρίστων νέων καλλιτεχνῶν μας.

—Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀπερέττα παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ ἐλαφρὸν μουσικὸν θέατρον. Ὁ κ. Μακέδος θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ θέατρόν του «Ἀθήναιον» ἕνα πολὺ καλὸ συγκρότημα μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὰς δύο ἀδελφὰς Ἀγγελικὴ καὶ Μαρίκα Καλουτά.

—Τὸ καλλιτεχνικὸν συγκρότημα τῶν θιασαρχῶν Κοκκίνη—Μαυρέα συναντᾷ πολλὰς δυσκολίας εἰς τὸν τελικὸν καταρτισμόν τοῦ. Ἡ πρωταγωνίστριά του δὶς Λιτσα Λαζαρίδου φαίνεται ὅτι τοὺς ἐγκαταλείψει καὶ θὰ μεταβῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου θὰ ἠγηθῇ τοῦ ἐκεῖ θιάσου, εἰς τὸν ὁποῖον μετέχουν ὁ κ. Μάνος Φιλιππίδης, θιασάρχης, ὁ κεύρος κ. Καβαφάκης, ἡ Κατόπιν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ θέατρον τῆς ὁδοῦ Ἰσυλιανοῦ, ὅπου καὶ θὰ ἀρχίσῃ μὲ τὴν νέαν

ΜΕ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ ΔΡ. 100

Παραλαμβάνετε ἀμέσως τοὺς 3 ἐκδοθέντας τόμους τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ἐκδόσεως «Π α π ύ ρ ο υ» καὶ ἐγγράφεσθε συνδρομηταὶ εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἀθανάτων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ συστημένης ἐπιστολῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Παπύρου Λεωφ. Πανεπιστημίου 36, Στοὰ Ἰντεάλ, Ἀθήνας.

Συνδρομηταὶ ἐγράφονται καὶ τηλεφωνικῶς διὰ τοῦ ἀριθ. 30-232.

Ἐνῶ ἑτοιμάζωνται αἱ τελεταί

Τὶ θὰ φορέσῃ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισσάβετ

Εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Στέψεως

Σὲ λίγες ἡμέρες ἀρχίζουν στὸ Λονδῖνον αἱ ἑορταὶ τῆς στέψεως τῶν Ἄγγλων Βασιλέων.

Ἕνα ἐρώτημα ὅμως ἀποσχολεῖ τὸν διεθνῆ γυναικόκοσμον: Τί θὰ φορέσῃ ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ;

Ἡ πιὸ ἁρμοδία βέβαια νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα της μοδίστα κ. Μπέρθ.

Τὴν εἴδαμε καὶ ἰδοὺ τί μᾶς εἶπε.

—Ἡ Βασίλισσα μ' ἐτίμησε μὲ τὴν ἐπίσκεψή της τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργίου τοῦ 5ου, ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ τῆς κάνουμε πένθιμες τουαλέττες. Σήμερα πρόκειται νὰ τῆς κάνουμε μοντέρνες καὶ ἰδίως χαρακτηριστικὲς τοῦ παρουσιαστικοῦ της. Ἔχει γοῦστο τόσο ἁπλὰ καὶ φοβεῖται πάντοτε νὰ μὴ εἶνε πολὺ ἔξοιμος, προτιμᾷ δέ, ὅπως ἡ βραδυνὲς τουαλέττες της ἔχουν μικρὰ μανίκια....

Ἡ βασίλισσα Ἐλισσάβετ

Ὁ κ. Ραβενσκρόφ, ὁ Σιευθυντὴς τοῦ μεγάλου καταστήματος, ἐπεμβαίνει:

—Πήγαμε χθὲς νὰ δοκιμάσωμε μιὰ ρόμπα τῆς Βασιλίσσης στὸ ἀνάκτορο τοῦ Μπούκιγχαμ. Ἔκαμε μιὰ γενικὴ δοκιμὴ τῆς τελετῆς. Ἔμαθε νὰ κρατῇ τὸ κεφάλι της δεξιά. Θέλει νὰ εἶνε βεβαία ὅτι θὰ στενοχωρηθῇ καθόλου μὲ τὸ στέμμα στὸ κεφάλι καὶ γι' αὐτὸ φόρεσε ἕνα ἀτίγραφό του.

Ἡ σκηνογραφία ἀλλάζει. Εἶνε 6 τὸ βράδυ. Ὁ κόσμος σκοτεινιάζουν. Σὲ μιὰ ἐπιγραφὴ διαβάζετε: Ἔντν καὶ Ράβενσκρόφ. Πίσω ἀπὸ τὶς δυὸ μικρὲς βιτρίνες συνωθοῦνται ρόμπες, μεγάλες κόκκινες ταινίες, μαντό, πόρπες. Ὕστερα, ἂν καινεὶς παρατηρῇσι πὶὸ προσεκτικά, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ μὲ τὴ βοήθεια γράμματα: «Πλὴρ ρουνέα ἀπ' τὴ Βασίλισσα Ἐλισάβετ κλπ».

Γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι δυὸ γυναῖκες, ἠλικιωμένες κάπως, χωρὶς φωνή, χωρὶς χοῦμα, ἀσχολοῦνται μὲ μιὰ μεγάλη ἐρμίνα. Τὸ μαντὸ τῆς Βασιλίσσης, ποὺ θὰ τὸ φορέσῃ στὶς 12 Μαΐου 1937.

Καὶ ἰδοὺ ὁ διευθυντὴς κ. Ραβενσκρόφ, ἀξιοπρεπὴς καὶ εὐπροσήγορος. Ἐπιλύει δυὸ μικρὰ μοντὰ, ἀπὸ βελὲ βελοῦδο. Τὰ προβάλλει στοὺς ὦμους δυὸ μικρῶν κορταιῶν.

Εἶνε, τὸ καταλάβατε βέβαια. τὰ μαντὸ τῶν πριγκηπισσῶν Ἐλισάβετ, 11 ἐτῶν, καὶ Μαργαρίτας-Ρόζας, 7 ἐτῶν.

—Σταθῆτε, ἡ ρόμπα, ποὺ προτιμᾷ ἡ Βασίλισσα, εἶνε γεμάτη ἀπὸ μπλὲ τουρκουάζ. Ἡ Μεγαλειότης της ἀγαπᾷ πολὺ τὰ τουρκουάζ καὶ ἡ ρόμπα, ποὺ θὰ φορέσῃ στὰ πρῶτα δείπνα μετὰ τὴ στέψι, θὰ εἶνε ἕνα θαῦμα μὲ τὰ τουρκουάζ.

Πάλι ἡ σκηνογραφία ἀλλάζει.

Ἰδοὺ ἐμεῖς τώρα σ' ἕνα σαλόνι κομμώσεων, χρυσοπράσινο, μὲ μεγάλα δερμάτινα φωτέγγ.

Ἔνας Γάλλος, ποὺ κατοικεῖ ἀπὸ τριακοντοετίας στὸ Λονδῖνο, μὲ ἄσπρο γενάκι, εἶνε ὁ διευθυντὴς.

Ὀνομάζεται Γκαστὸν Μπουρντοῦ.

Εἶνε κομμωτὴς τῆς Μεγαλειότητός της.

—Βλέπετε, λέγει ὁ κ. Μπουρντοῦ, ἡ Μεγαλειότης της δὲν θέλει ποτὲ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά της, τὸν ὁποῖον τὸ μῆκος φθάνει λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τοὺς ὤμους.

—Τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως δὲν θ' ἀλλάξῃ κόμμωσι;

—Ἀ! ὄχι. "Οπως πάντα καὶ τότε. Θὰ πάω νὰ τῆς κάμω τὰ μαλλιά στὸ Μπούγκιγχαμ στὶς 7 τὸ πρωί, τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως. Θὰ εἶνε ἡ τελευταία, ἀφοῦ προηγηθοῦν ὅλες ἡ μεγάλες κυρίες τῆς Αὐλῆς.

ΕΛΕΝΗ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.—1) Πόλις Ἠπείρου. — Ἡ πρώτη γυναῖκα. — 2) Πλανήτης. — 3) Ἄνευ αὐτοῦ ζωὴ δὲν ὑπάρχει. — Τὸ μέρος, ὅπου ζοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι. 3) Ἄρθρον (ὀλβετ.). — Ἡλιόμαυρος. — 2 γράμ. ἀπὸ τὴν λέξιν Ἄπαυ. — 4) Κρεμχῆδονος στρατηγὸς (Κλπτ). — Μέσον συγκοινωνίας. 5) Πρόθεσις. — Τέκνον. — Χρησιμεύει εἰς τοὺς ρόπτας (γενικ.). 6) Προγιαγιά. — Ἀντωνυμία (αἰτ.). 7) Πρόθεσις — σύνθεσις — ἀλλοῦδον (εἰς τὴν ἀρχ.) — ἄρθρον. 8) Ἄνταν. ἀναφορ. (πλθρ.). — Μέρος ἀνθρωπίνου σώματος (Αἰτιατ.). — Μουσικὸς φθόγγος. 9) Ἐρωτημ. ἀντων. — (ἴπαος (τουρκιστί) ἄρθρον — σύνδεσμος. 10) Σύνδεσμος διοφόρων ἀνθρώπων — βεῦόνη (αἰτιατ.). 11) Τὸ ἀποθανεῖν μαζεύεται στὰ φουγάρα. — Ἔλα. 12) Τὸ πίνομε (ὑποκοριστ.) — Ρωμαϊκὸν ἀξίωμα (αἰτιατ.). 13) Ὁ ἀρυσσὸς εἰς τὴν γαλλικήν. — Ἠλίθιος. — Λήγουν τὰ ρήματα τῆς πρώτης συζυγίας. 14) Ἐπίρρημα. — Ἐρίσκεται ἀπὸν οὐρανόν. 15) Τὸ φαρμάκι οἱ κληρικοὶ (δοτ.). — Ζητῶ (ἀρχαῖα). — Τραγοῦδι.

ΚΑΘΕΤΩΣ.—Λέξις χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν διδασκάλων (κλπτ.). — Παιδί. 2) Πρόθεσις. — Καταφατικὸν. — Γῆ (γαλλιστί). 3) Βεβαίως (εἰς τὴν ἀρχαίαν). — Μουσικὸς φθόγγος — Ἔπαχῃ. — 2 γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ΡΑΚΟΣ.4) Σύνδεσμος. — Θεὸς τῶν Ρωμαίων (κλπτ.). — Γυναικεῖον ὄνομα. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. 5) Μὲ ἕνα α συμπερασματικὸν σύνδεσμ. — Γεννῶ. — Ἤθος ἀλγεινὸν. 6) Αἰσθάνομαι συμπάθεια γιὰ ἕνα πρόσωπον. — Καταστρέφω ἕνα χαρτί. 7) Ἀντων. προσωπ. — Ἀντων. ἀναφορ. — Ἀντων. ἀναφορ. — Ἀφρυκτ. 8) Ὄχλος κλπτικῆ). 9) Πρόθεσις. — Συνοῦσεμαι ἀντίθετ. — Ἀντων. ἀναφορ. — Κατοικίδιον ζῷον (βοτκιῆ). 10) Ἀναφ. ἀντων. — Βάλε στὴ φωτιὰ τὰ ξύλα, ἢ....τὰ ξύλα. 11) 2 γράμμ. ἀπὸ τὴν λέξιν λαός. — Ἐστί. — Μουσικὸς φθόγγος. 12) 2 γράμμ. ἀπὸ τὴν λέξιν ἰρις. — Ἐπαινῶ. — Γνώμη. — Ἀναφ. ἀντων. 13) Ἀναφ. ἀντων. — Σύνδεσμος τελικός. — Στρατιωτ. παράγγελμα. — 2 γράμμ. ἀπὸ τὴν λέξιν ΣΘΝΑ. 14) μὲ 16 κατακιθίων ζῷον. — Ἠ.... ἢ ἐπὶ τάς. — Θυσία. 15) Ἀποχωρῶ. — Στρατιωτ. παράγγελμα.

ΧΑΡΙΛΛΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ» ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.—1) Πενουλδανία. 2) Ρεάλτο. Ἱερός. 3) Ὀδ. Ἄττα. Βριαν. 4) Ζώ. Ἐγέω. Ρέβιβ. 5) Ἀλέβρ. Τοῦ. Βιβ. Γοα. Βιβ. Σέ. 7) Ὀλα. Ἴς. Ὀκνηρέ. 8) Ψαλλός. Λάτ. Ἄς. 9) Ἄτ. Ἀνοια. Μι. 10) Ρέι. Σόφιασ. 11) Μιαμί. Ἔμο. 12) Ἀναρ. Τενάφον. 13) Ποδά. Ἀσόρ. ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Πρωταγορα. Μάν. 2) Εἰδωλολατρία. 3) Νά. Βαλ. Ἔαρ. 4) Σλαῦε. Λειμῶν. 5) Ὑετρέπω. Ἰνώ. 6) Λοῖς. Ἄσσος. 7) Ἄλοσις. Ἰοστα. 8) Αἰ. Ὀλφρ. 9) Πεβρώσα. Ἴενα. 10) Ἀρρεβεντιαμός. 11) Λοῦδη. Μορύ. 12) Σαΐς. Ραμά. Ὄρος. 13) Νῆ. Θέοι. Ἄν.

Π. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ

Ἀπὸ μίαν στατιστικὴν τοῦ «Παπύρου» πληροφορούμεθα ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ διὰ τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς κατανέμεται εἰς τὰς κάτωθι ἀναλογίας, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἅπαντα τῶν Ἀρχαίων Συγγραφέων» ἐκδόσεως «Παπύρου». Ἐπὶ κάθε 100 συνδρομητῶν ἀναλογοῦν δικτυῷοι 18, ἰατροὶ 8, ἐκπαιδευτικοὶ 13, ἄλλοι ἐπιστήμονες, 5, ἀποῦδεσταὶ 10, δημόσιοι ὑπάλληλοι 6, στρατιωτικοὶ 4, κληρικοὶ 5, ἐμπορευόμενοι 4, τραπεζικοὶ 6, λογιωταὶ καὶ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι 7, ναυτικοὶ 2, μηχανικοὶ 2, κτηματίαι 3, συνταξιοῦχοι 2, σιδηροδρομικοὶ 2, ἐργατικὸς 1, φαρμακοποιοὶ 2.

Τὰ διεθνῆ γεγονότα τῆς ἑβδομάδος

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

Ἡ λήγουσα ἑβδομὰς καὶ αἱ ἡμέραι, ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν, βαρύτατα πιέζουν τὴν εἰρηνικὴν συνείδησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Κάτι τὸ πολὺ σοβαρόν, κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ δυσάρεστον αἰωρεῖται εἰς τὸν ὁρίζοντα. Τίθεται καὶ πάλιν τὸ τραγικὸν ἐρώτημα: Μήπως ἐφθασεν ἀρά γε ἡ στιγμὴ τῆς αἰφνιδίας καταστροφῆς; Πάντως ὅλοι οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τῶν Κρατῶν, μεγάλοι καὶ μικροί, κολοσσοὶ καὶ ἀσήμαντοι, ἀνασυντάσσονται πυρετωδῶς διὰ τὸ μεγάλο ξαφνικό.

Ἐὰν αἱ στρατιωτικαὶ παρασκευαὶ παραμένουν ἐρμητικῶς κλεισταὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ κοσμάκη, τοὐναντίον αἱ διπλωματικαὶ κινήσεις, ἀκατάπαυστοι καὶ πασφανεῖς, ἀποδεικνύουν ὅτι καταστρώνονται ὄχι πλέον προγράμματα ἀποτέρας πολιτικῆς ἰσορροπίας, ἀλλὰ αἱ τελευταῖαι λεπτομέρειαι τῶν συμμαχιῶν, ὡσὰν νὰ ἐφθάσαμεν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς εἰρήνης.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ... ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ὁ κ. Γκαῖριγκ καὶ ὁ κ. φὸν Νόῦρατ εἰς τὴν Ρώμην, ὁ κ. Τσιάνο εἰς τὴν Ἀλβανίαν, ὁ κ. Ἔντεν εἰς τὰς Βρυξέλλας, οἱ κ. κ. Ἡταλαντιὲ καὶ Πιέρ Κότ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οἱ κ. κ. Μίκλας καὶ Σοῦσνιγκ εἰς τὴν Βουδαπέστην, ὁ κ. Ντελβάγιο εἰς τὸ Παρίσι — διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν παρὰ μόνον αὐτὰ — ἰδοὺ ἕνα πρωτοφανὲς κυνηγητό, ποὺ ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας φάσεις τοῦ προπολεμικοῦ Τουρισμοῦ. Ἂς ἀναλύσωμεν τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν ταξειδίων αὐτῶν.

Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πρὸ τινων ἡμερῶν συνάντησις Μουσσολίνι—Γκαῖριγκ ἦτο ἐξαιρετικῆς σημασίας. Οὔτε πολύ, οὔτε λίγο, ἐτέθησαν αἱ βάσεις μιᾶς ἀποφασιστικῆς δράσεως μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἐνδεχομένου, τόσον εἰς τὸν Ἰσπανικὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὅσον καὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Μήπως ἀπεφασίσθη ἀρά γε μεταξὺ ἄλλων καὶ κομμία ἀπότομος δράσις εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀπὸ ἐκείνας ποὺ δὲν ἀποκλείει ὁ προσανατολισμὸς τοῦ ἄξονος Βερολίνου—Ρώμης; Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δίδουν τὰς πλέον ἀνησυχαστικὰς ἐνδείξεις τὰ ἀλλεπάλληλα ἄρθρα τῶν ἐγκυροτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων. Τί σημαίνει πράγματι τὸ αἰφνίδιο συννέφιασμα τοῦ διεθνοῦς ὁρίζοντος, ὡς πρὸς τὰ Ἰσπανικά, ἐνῷ χθὲς ἀκόμη ὅλοι ἐχειροκρότουν διὰ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν δῆθεν πανευρωπαϊκὴν συνεννόησιν;

Τὸ πρωϊνὸν χθὲς ταξεῖδιον τοῦ Γερμανοῦ ἀρχιστρατήγου φὸν Μπλόμπεργκ εἰς Ρώμην μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς του διαψεύδεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβαιοῦται. Πάντως τὴν 3ην Μαΐου ἔφθασεν εἰς Ρώμην ὁ Γερμανὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. φὸν Νόῦρατ. Πρόκειται πράγματι περὶ καθαροῦ πνευματικῆς συνεργασίας; Πρόκειται περὶ ἐφευρέσεως νέου ἰδεολογικοῦ συνθήματος; Πρόκειται περὶ ἐξευρέσεως τρόπου διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεων Βερολίνου—Βατικανοῦ; Πιθανὸν νὰ πρόκειται περὶ ὅλων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερον: διὰ τὰς τελευταίας λεπτομερείας, διότι ἂν τὸ 1914 τὴν Τριπλὴν Συμμαχίαν ἐγκατέλειψε τὴν τελευταίαν στιγμὴ ἡ Ἰταλία, τὴν φορὰν αὐτὴν, ὡς φαίνεται, ὁ καθημερινὸς σημαντικότερος ἄξων Βερολίνου—Ρώμης πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ δρυσῇ τὴν ἀπόλυτον τῆς νίκης τοῦ πολέμου.

ΑΥΣΤΡΙΑ — ΒΕΛΓΙΟΝ

Ὁ κ. φὸν Νόῦρατ κατὰ τὸ προχθεσινὸν ταξεῖδιόν του εἰς Ρώμην συνωδεύετο ἀπὸ πλήθος ἀνωτέρων ὑπαλλήλων. Ἂν κατὰ τὴν συνάντησιν Γκαῖριγκ—Μουσσολίνι τὸ κύριον θέμα ἦτο ἡ αὐριανὴ στάσις τῶν δύο χωρῶν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἐν ἀπὸ τὰ κυριώτερα θέματα τῆς συνεργασίας Μουσσολίνι—φὸν Νόῦρατ ἐπῆρξε τὸ αὐστριακὸν ζήτημα. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Αὐστρίας θὰ περιασφῇ ἀρά γε ἢ θὰ ἔχομεν κανένα δυσάρεστον αἰφνιδιασμόν;

Ὑπάρχουν βασιμότατοι λόγοι διὰ νὰ ἀνηυχῇ κανεὶς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ἀνησυχία, ἡ μεγάλη ἀγωνία, ἡ ὁποία συνέχει σήμερον τὸν κόσμον, ἔγκειται εἰς τὸ ἑξῆς: Ἡ Ἀγγλία ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς. Μετὰ δύο ἔτη θὰ εἶνε ἀργὰ πλέον διὰ τοὺς ἀντιπάλους της νὰ ἐπιτύχουν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀκόμη ἀξίωσιν. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως πρὶν νὰ εἶνε ἐντελῶς ἑτοίμη ἡ Ἀγγλία, μὲ κάθε θυσίαν θὰ ἀποφύγῃ νὰ περιπλακῇ εἰς πόλεμον καὶ θὰ προτιμήσῃ ἴσως νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν παράτασιν τῆς εἰρηνικῆς περιόδου μὲ πολὰς ὑποχωρήσεις. Ἐπομένως γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, μήπως ἐν τῷ μεταξύ, τόσον ἡ Ἰταλία, ὅσον καὶ ἡ Γερμανία, θὰ θελήσουν νὰ καρπωθοῦν τῶν ἀνεγκαστικῶν ὑποχωρήσεων; Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς δὲν ἀποκλείεται καὶ τὸ ἐνδεχόμενον δυσαρέσεων ἐκπλήξεων: πραξικοπημάτων, τετελεσμένων γεγονότων κλπ. Διότι, ὅπως ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα, οὐδεμία εἰρηνικὴ λύσις ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῇ χωρὶς νὰ γίνουν ἀλλεπάλληλοι ὑποχωρήσεις εἰς ὄφελος τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Καὶ μία ἄλλη σκέψις: μήπως ἡ ἔντασις καὶ ὁ ἐξανταγκασμὸς πρὸς παραχωρήσεις ὁδηγήσῃ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν μοιραίαν σύγκρουσιν.

Μὲ τὸ ἐνδεχόμενον αὐτὸ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἔσπευσαν νὰ κανονίσουν πρὶν ἀπ' ὅλα τὸ ζήτημα τοῦ Βελγίου. Ἡ δοθεῖσα λύσις φυσικὰ δυσηρέστησε τὴν Γερμανίαν, διότι οὐσιαστικῶς τὸ Βέλγιον ἐδέθη καὶ πάλιν, ἐμμέσως τὴν φορὰν αὐτήν, ἀλλ' ἀσφαλῶς, εἰς τὸ ἅρμα τῆς ἀγγλογαλλικῆς συμμαχίας. Αὐτὸ ἀπέδειξε τὸ τελευταῖον ταξεῖδιον τοῦ κ. Ἔντεν εἰς Βρυξέλλας, αὐτὸ ἐπεκ

Ένα ερωτικόν δράμα εἰς τοὺς αἰθέρας

Ἡ φόνισσα ἀεροπόρος ἐξομολογεῖται!

Πῶς ἐτραυμάτισε θανασίμως τὸν φίλον της ἐντὸς τοῦ ἀεροπλάνου ἐν πτήσει

Τὴν Γαλλίαν συνεκλόνισε πρό τινος ἕνα ἄγριον ἐρωτικὸν δράμα, ἐκτυλιγθὲν εἰς τοὺς αἰθέρας. Ἡ πλουσία ἀεροπόρος Εἰρήνη Σμέντερ ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ ἐντὸς τοῦ ἀεροπλάνου της ἐν πτήσει τὸν φίλον της, ἐπίσης ἀεροπόρον.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὴν ἐξομολόγησίν της:

Στὰ χρόνια τῆς εὐτυχισμένης παιδικῆς μου ζωῆς σκεπτόμουνα: «Ὅταν μεγαλώσω...»

Καὶ λογάριαζα, ποὺ θὰ γινόμουνα πολὺ εὐτυχής. Πράγματι μεγάλωσα ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν ἦρθε. Γυρίζω τὸ βλέμμα μου καὶ δὲν βλέπω παρὰ τοὺς τέσσαρες τοίχους τῆς φυλακῆς μου. Κλείνω τὰ μάτια καὶ θυμόμαι...

Ἀναζητῶ μὲ ἀνησυχία στὴν περασμένη μου ζωὴ κάτι, ποὺ νὰ ἔγινε ὁ πρόξενος τῆς δυστυχίας μου αὐτῆς, ἀναρωτιέμαι γιὰ ὁλόκληρες ὧρες καὶ ἡμέρες: τίποτε.

* * *

Μιὰ μέρα στὸν καθρέφτη ἀνεκάλυψα ὅτι εἶχα γίνει τέλειο κορίτσι, γυναίκα. Ἐσύχναζα στὰ ἀεροδρόμια, τραβηγμένη ἀπὸ μιὰ ἔλξι ἀνεξήγητη. Ἔτσι ἀγάπησα—στὰ 1929 — τὸν ἀεροπόρο Β..., τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα ἀρραβωνιαστικιὰ ἐπὶ 6 μῆνες. Ἠμουνα εὐτυχής, ἀλλὰ μιὰ μέρα τὰ ὄνειρά μου διελύθησαν. Ὁ Β... βρῆκε τὸν θάνατο κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δοκιμαστικῆς πτήσεως.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὡς τότε στὴ σύντομη ζωή μου δοκίμασα τὴ λύπη, ἀλλὰ ἤμουνα 20 ἐτῶν καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς πρώτης μου ἀγάπης. Καὶ τὸν ἄλλο χρόνο δέχτηκα νὰ γίνω γυναίκα τοῦ βιομηχάνου κ. Σμέντερ. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸ διάστημα ὑπερίσχυσε καὶ σὲ λίγο ἄρχισα πάλι νὰ συχνάζω στὰ ἀεροδρόμια.

Γιὰ δεύτερη φορὰ βρέθηκα ἐρωτευμένη. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν γιὰ μένα μοιραία.

Ὁ Πιὲρ Λαλλεμὰν ἦταν ὡραῖος. Γοητεύθηκα. Μιλήσαμε γιὰ τὸ σκληρὸ καὶ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμα τοῦ ἀεροπόρου. Μιλοῦσε μὲ μιὰ λεπτότητα γοητευτική. Τοῦ εἶπα πόσο μοῦ ἄρεσε νὰ μάθω νὰ «πιλοτάρω», νὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

— Εἶνε ἁπλοῦστατο, νὰ ἀπήντησε. Γιατί δὲν μαθαίνετε;

Κι' ὕστερα μ' ἕνα χαριτωμένο μειδίαμα:

— Ἂν θέλετε, θὰ γίνω ὁ διδάσκαλός σας.

Δέχτηκα.

Καὶ ἀπὸ τότε ἔζησα μερικοὺς μῆνες ἀληθινῆς μέθης. Ἡ παιδική μου φαντασία ἀναζοῦσε: "Ἤθελα νὰ γίνω μεγάλη ἀεροπόρος καὶ πίστευα ὅτι ὁ ἔρως μ' ἔφερε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μοῦ ζήτησε νὰ ἐγκαταλείψω τὸν ἄνδρα μου. Ἡ Ἰδέα νὰ μὴν τὸ κάμω δὲν μοῦ ἦλθε καθόλου. Αὐτὸ ἔγινε πέρυσιν. Ἐγκαταστάθηκαμε στὴν ὁδὸ Μαζινό.

Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ σκεφθῶ ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

* * *

Ἀλλὰ ἠπατήθην...

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σχεδὸν τῆς συμβιώσεώς μας ὁ Πιὲρ ἄρχισε νὰ μοῦ φέρεται κακά. Ἀργοῦσε νὰ γυρίσῃ ἢ δὲν γύριζε καθόλου στὸ σπίτι κι' ὅταν γύριζε, εἶχε τὸ ἀφηρημένο ἐκεῖνο ὕφος, ποὺ πληγώνει τόσο.

Ἡ πρώτη σκηνὴ μὲ κατέπληξε τόσο, ὥστε δὲν εἶπα τίποτε: κότι ἔσπασε μέσα μου. Ὕστερα πῆρα τὴ θάρρος, ἀπέβωσα τὸ ἐπεισόδιο στὴν κούρασί του ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ προσπάθησα νὰ ξεχάσω.

Ἀλλοίμονο! δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω ἀπ' τὸν ἑαυτό μου γιὰ πολὺ ὅτι ἡ εὐτυχία εἶχε πετάξει.

Μιὰ μέρα τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου ὁ Πιὲρ μοῦ εἶπε ξαφνικά:

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ γιὰ πολύ, Ἰρέν. Ἡ ἀγάπη πέθανε γιὰ μᾶς. Πρέπει νὰ χωρίσωμε.

Τὸν παρεκάλεσα νὰ ξαναδοκιμάσωμε. Τίποτε. Ἠρνεῖτο ἐπιμόνως.

— Ἀλλὰ θὰ μείνωμε φίλοι, εἶπα στὸ τέλος.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῇ.

Ἔφυγε.

Μὲ ἐπεσκέπτετο διαρκῶς καὶ πάντοτε μέσα μου ζοῦσε ἡ ἐλπίδα νὰ τὸν ξαναποκτήσω. Μιὰ ἐλπίδα, ποὺ ἔμελλε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὸ δρᾶμα...

* * *

Θυμοῦμαι τὴν παραμονὴ τῆς τρέλλας μου.

Τὸν εἶχα καλέσει νὰ δειπνήσωμε στὸ διαμέρισμά μου. Εἶχα φροντίσει νὰ ἑτοιμάσουν ἕνα μενοῦ τῆς προτιμήσεώς του. Ὑπελόγιζα πολὺ στὴν ἐπίσκεψί του ἐκεῖνη.

Ἦλθε. Μόλις μὲ χαιρετᾷ. Ρίχνει τὸ καπέλλο του σ' ἕνα φοτέγ, Φαίνεται νὰ βρίσκεται στὶς κακές του. Τρέμει. Ἡ ὀργὴ μὲ κατέλαβε κι' ἐμένα.

Ἡ φόνισσα-ἀεροπόρος καὶ τὸ τραγικὸν ἀεροπλάνον της

Μιὰ σκηνὴ ἀγρία ἀρχίζει. Ὁ Πιὲρ μοῦ μιλεῖ γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Τὸν κατηγορῶ γιατὶ μὲ ἐγκατέλειψε. Φωνάζει, θέλει νὰ φύγῃ νὰ μὴ μὲ ξαναδῇ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ ἦλθε ἡ Ἰδέα νὰ πεθάνω. Ναί, νὰ πεθάνω, ἀφοῦ τίποτε πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴ χαμένη μου ἀγάπη. Καὶ στὴν ἐξημμένη μου φαντασία ἔβλεπα ἕνα ἀεροπλάνο νὰ πέφτῃ, νὰ γίνεται συντρίμμια καὶ ἀνθρώπους νὰ τραβοῦν ἀπὸ κάτω ἕνα ἄμορφο σῶμα. Τοῦ προτείνω:

— Συνώδευσέ με ἀῦριο στὴ Βιλλακουμπλαί. Ἕνας περίπατος μὲ τὸ ἀεροπλάνο θὰ μοῦ κάμῃ καλό.

Δέχτηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα — Κυριακή — ἦλθε καὶ μὲ πῆρε μὲ αὐτοκίνητο. Καθὼς τρέχαμε γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο, μοῦ μίλησε γιὰ μιὰ κόρη, ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ ἤθελε νὰ νυμφευθῇ, σὰν νὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ πιὸ ἀδιάφορο πρᾶγμα στὸν κόσμο.

Ὅταν φτάσαμε, εἶπα στὸν μηχανικὸ νὰ βάλῃ βενζίνη γιὰ 600 χιλιόμετρα.

Πετάμε. Ἀντίο Γῆ. Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ. Βρισκόμαστε πάνω ἀπ' τὸ χωριὸ Βουαζὲν-λὲ-Μπρεττονέ. Στὴν τσέπη μου βρίσκεται ἕνα μικρὸ πιστόλι, ποὺ δὲν μ' ἀφήνει ποτέ. Τὸ βγάζω. Μὲ τὸ χέρι τὸν χτυπῶ στὴ ράχη — αὐτὸς ὀβηνοῦσε — καὶ καθὼς γυρίζει τοῦ φωνάζω γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ:

— Βλέπεις, πεθαίνω γιὰ τὸν ἔρωτά σου!

Καὶ τραβάω μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά μου.

Τί ἔγινε; Ὁ Πιὲρ γυρίζει, γίνεται θανάσιμα ὠχρός, τὰ χέρια του τρέμουν καὶ τὸ ἀεροπλάνο τρέμει ἀκυβέρνητο. Ἀλλὰ νά, τὸν βλέπω νὰ μοῦ γελᾷ κατάμουτρα καὶ μὲ τὸ δάχτυλο νὰ μοῦ δείχνῃ τὸν κρότταφο. Θέλοντας νὰ μοῦ πῇ ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ χτυπηθῶ.

Καὶ τότε τράβηξα κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποὺ μὲ μίλοῦσε, ποὺ σήκωνε τοὺς ὦμους.

Τὰ ὑπόλοιπα, πῶς προσγειωθήκαμε, πῶς ὑπερπήδησε ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο κι' ἔτρεξε ζητῶντας βοήθεια, δὲν τὰ θυμοῦμαι...

Τώρα βρίσκομαι φυλακισμένη κι' ἐτοιμοθάνατη. Τὸ δρᾶμα, ποὺ ἔζησα, εἶνε πολὺ βαρὺ γιὰ τοὺς ὤμους μου. Δὲν θὰ ζήσω κι' ἂν θέλουν νὰ μὲ δικάσουν, ἂς σπεύσουν, γιατὶ σὲ λίγο θὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Ἡ δικαιοσύνη ἂς προλάβῃ.

ΕΙΡΗΝΗ ΣΜΕΝΤΕΡ

Αἰσθηματικὰ διηγήματα

Δυό καρδιές ἕνας παλμός

Τοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως ΑΝΤΟΝΙΟ ΑΝΤΟΝΟΥΤΣΙ

Ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα μὲ τὴν ἴδια χαρά, ποὺ δοκίμαζε κάθε φορά, ποὺ ὁ ἄνδρας της ἐλάμβανε μέρος σ' αὐτοκινητιστικοὺς ἀγῶνας. Γιατί, μόλις τελείωνε ἡ κοῦρσα κι' ἐκέρδιζε, ὁ Τζίνο ἔτρεχε ἀμέσως στὸ τηλεγραφεῖο, γιὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ. Ἐνῷ ὅμως τὸ ἄνοιγε, μιὰ σκέψις τῆς ἦρθε στὸ νοῦ: «Τόσο σύντομα τελειώσαν οἱ ἀγῶνες;» Ὕστερα τὸ βλέμμα της ἀντίκρυσε δυὸ σειρὲς λέξεων, ποὺ ἔλεγαν: «Παρακαλῶ, ἔλθετε ἀμέσως Μούτλερυ. Δυστύχημα. Ὁ πρόεδρος τῶν ἀγώνων».

—Ὁ Τζίνο σκοτώθηκε!

—Λουΐζα! Λουΐζα!

Σὰν ἤλθε ἡ καμαρέρα της, ἡ Ἀντέλα ἔξησασε σ' ἕνα ἀκράτητο, νευρικό, δυνατὸ κλάμα.

Σὲ λίγες στιγμὲς τῆς ἀνήγγειλαν τὸν τεχνικὸ διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου αὐτοκινήτων, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔλαβε μέρος στοὺς ἀγῶνας ὁ σύζυγός της.

—Ὁ Τζίνο; Ἔχετε εἰδήσεις γιὰ τὸν Τζίνο; Πῶς εἶναι; Ἤπτε μοῦ τα ὅλα! εἶπε ἡ Ἀντέλα, μόλις τὸν εἶδε.

Ὁ ἐπισκέπτης, σφιγγοντάς της τὸ χέρι, ἀπήντησε:

—Ἠσυχάστε, κυρία. Δὲν πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό. Μόνον εἶναι ἀνάγκη νὰ δῆτε τὸν σύζυγό σας. Πηγαίνω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ Μούτλερυ. Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

Σὰν πλησίαζαν στὸ Μούτλερυ, ὁ κύριος ἄρθρωσε μιὰ φράσι:

—Κυρία, θάρρος, ἐτοιμασθῆτε γιὰ κάθε δυσάρεστο ἐνδεχόμενο. Ἴσως πολὺ τραγικό.

Ἡ Ἀντέλα δὲν πρόφθασε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες καὶ ἐξηγήσεις γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο ἤδη σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Τὴν ὁδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ νοσοκομείου καὶ τῆς προσέφεραν ἕνα λικέρ. Ἡ Ἀντέλα ὅμως δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν σκέψι, ποὺ τὴν βασάνιζε σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι, πῶς δὲν θὰ ξανάβλεπε ζωντανὸ τὸν σύζυγό της, καὶ ἔξησασε σ' ἕνα κλάμα, ποὺ τὴν ἐξήντλησε.

* * *

Καθισμένη ὁλόκληρες ὧρες κοντὰ στὸν νεκρὸ σύζυγό της, σκεφτόταν τὴν εὐτυχία, ποὺ ἔνοιωσε μέσα σὲ τρία χρόνια, ποὺ ἦσαν παντρεμένοι. Ἀγαποῦσε τὸν Τζίνο μὲ ὅλη της τὴν ψυχή. Ἔνοιωσε κοντά του τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τώρα βρισκόταν μπροστά σ' ἕνα πτῶμα βουβό, ἄψυχο.

Μιὰ ἀδελφὴ νοσοκόμος τὴν πλησίασε δειλά καὶ τῆς εἶπε:

—Συγγνώμην, λυποῦμαι πολύ, ποὺ θὰ σᾶς ἀνοχλήσω. Μιὰ δεσποινίς θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ. Ἐπιμένει.

—Ποιὰ εἶναι; ρώτησε ἡ Ἀντέλα, μὲ βουρκωμένα μάτια.

—Δὲν μοῦ εἶπε τὄνομά της.

—Δὲν θὰ τὴν δεχθῶ.

—Μὰ ἐπιμένει τόσο! Κλαίει. Ἴσως νὰ εἶναι καμμιὰ συγγενής σας, μιὰ φίλη. Μπορεῖ νὰ σᾶς παρηγορήσῃ....

Ἡ Ἀντέλα δγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν νεκρικὸ θάλαμο κι' εἶδε μιὰ νέα γυναίκα, μαυροντυμένη. Δὲν τὴν γνώριζε. Ἡ ἀγνωστη, τὴν πλησίασε, σὰν νἀθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκρατήθηκε ὅμως καὶ μουρμούρισε:

—Θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐθλέπα γιὰ «ἐλευταία φορά. Οἱ λυγμοὶ τῆς ἔκοβαν τὴ φωνή. Φτωχὲ Τζίνο! Φτωχὲ μου Τζίνο!

Ἡ Ἀντέλα κατάλαβε ἀμέσως.

—Ὁ Τζίνο «κασα»; Μὲ ποιὸ δικαίωμα;

—Συγγνώμην. Μὴ μὲ παίρνετε γιὶ. ἐχθρό. Μὴ μὲ διώχνετε. Λυπηθῆτέ με. Ποιὸς εἶμαι. Ἐπικαλοῦμαι τὴν γυναικεῖα καρδιά σας. Ὁ πόνος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Τζίνο μᾶς κάνει ὅμοιες.

—Εἴσθε τρελλή, ἀγαπητή μου. Δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ τὸν δῆτε.

Κι' Ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἡ ἄλλη ὅμως τῆς πῆρε τὰ χέρια καὶ τὴν ἱκέτευσε:

—Κυρία, δὲν μὲ καταλαβαίνετε; Εἶμαστε κι' οἱ δυὸ γυναῖκες. Δυὸ δυστυχισμένες ὑπάρξεις. Μᾶς ἑνώνει ὁ ἴδιος πόνος. Ὁ Τζίνο εἶχε στὴν καρδιὰ μου ἴδια θέσι μ' ἐκεῖνη, ποὺ εἶχε στὴ δική σας. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν ἐθλεπα. Μόνον γιὰ μιὰ στιγμή. Κάνετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι. Θέλω νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω γιὰ τελευταία φορά. Ὑποφέρω ὅσο κι' ἐσεῖς, κυρία.... Ἀφῆστέ με νὰ τὸν ἰδῶ....

Χορὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ἡ Ἀντέλα: παραμέρισε καὶ ἀφῆκε ἐλεύθερο τὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ἡ ἄγνωστη ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ χέρια, ἀλλὰ αὐτὴ τὰ τράβηξε μὲ σκληρότητα. Ἡ ἄλλη προχώρησε μέσα στὸν νεκρικὸ θάλαμο καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούστηκαν τὰ λόγια μιᾶς προσευχῆς.

Τὴν ξανακεῖδε στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ταξεῖδεψαν μαζὶ στὸ ἴδιο διαμέρισμα τοῦ τραίνου. Μίλησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. "Θθελε νὰ μάθῃ ὅλη τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της γιὰ τὴν ἀγνωστή της ὡς τώρα Εἰρήνη. Ὕστερα χωρίστηκαν, σὰν ἔφθασαν στὴν πόλι. Μέσα σὲ μιὰ πόλι εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ συναντηθῇ κανείς. Πῆγε στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ βρῆκαν μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζίνο με ἀφιέρωσι. Ἡ Ἀντέλα τὴν διάβασε: «Στὴν γλυκειά μου Εἰρήνη ὡς ἐνθύμιο μιᾶς ἀξέχαστης ἡμέρας». Τότε ἡ Εἰρήνη εἶπε:

—Δὲν σᾶς εἶπαν ποτὲ πῶς γνωριστήκαμε. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάμνησις ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Βρισκόμουν....

Ἡ Ἀντέλα ἔνοιωθε τώρα τὸ αἷμά της νὰ τὴν καῇ στὶς φλέβες της καὶ νὰ μισῇ τὴν γυναῖκα, ποὺ ἔκλεψε τὴν ἀγάπη της.

Ἡ Εἰρήνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε:

—....Δὲν ἤξερα πὼς ἤταν παντρεμένος. Τὸ ἔμαθα, ὅταν πιὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀποχωριστῶ, ὅταν τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ ἐγὼ ἐκρίθηκα ἄλα, κατάλαβα πὼς δὲν ἤταν μ.ὶνον δικός μου καὶ πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ἤμουν τὸ πᾶν γι' αὐτόν. "Αν σ' ἐγνώριζα ὅμως, δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ μπῶ στὴ μέση. Σημείωσε, Ἀντέλα, πὼς δὲν στὸν ἔκλεψε "Αν σὲ γνώριζα πρίν, δὲν θὰ σοῦ ἔκανα κακό.

Αὐτὴ ἡ τελευταία φράσι ἔκανε τὴν Ἀντέλα νὰ κλονισθῇ. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα πείθεται πὼς ἡ Εἰρήνη δὲν ἤταν μιὰ γυναίκα σὰν ἐκείνες, ποὺ κλέβουν τὶς ἀνδρικὲς καρδιές. Στιγὰ-στιγὰ ἔνοιωθε πὼς ἡ Εἰρήνη ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ ζωή της. Κι' αὐτὸς ὁ ψυχικὸς μετασχηματισμὸς τὴν εἶχε κάνει νὰ τὴν συναντᾷ συχνά, νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγάπησαν κι' οἱ δυό.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως πάλι σκέφτηκε πὼς ὁ ἄνδρας της δὲν ἀγαποῦσε μιὰ κοινὴ γυναῖκα: ἡ Εἰρήνη συνεπλήρωνε στὸν Τζίνο ὅ,τι ἔλειπε ἀπὸ τὴν Ἀντέλα: Φλογερὸ ἔρωτα, εὐαισθησία, φαντασία. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τοῦ συγχώρησε τώρα τὸ σφάλμα του.

Ἡ μέρες περνοῦσαν. Ἔγιναν μῆνες. Κι' οἱ μῆνες ἔγιναν χρόνια. Οἱ δυὸ φίλες δὲν μιλοῦσαν πιὰ γιὰ τὸν «Τζίνο» τους. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν κινηματογράφο, γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι. Ἡ ζωὴ ἦταν ἀκομὴ ὁλόκληρη μπροστά τους. Αὐτὰ τοὺς ἔλεγαν οἱ γνῶριμοί τους. Ἡ Ἀντέλα καὶ ἡ Εἰρήνη ἤσαν ἀκόμη νέες καὶ ὡραῖες.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀντέλας γέμισε ξανὰ ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν Εἰρήνη.

—Ποιὸς εἶναι ὁ δικός σου; ρώτησε ἡ Ἀντέλα τὴν Εἰρήνη.

Ἡ Εἰρήνη ἀπάντησε μὲ δισταγμό:

—Μὰ δὲν τὸν κατάλαβες; Αὐτὸς ὅμως δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Δὲν ζέρω ἀκόμη ἂν μ' ἀγαπᾷ. Μὰ τί μ' ἐνδιαφέρει! Τὸν ἀγαπῶ τόσο πολὺ ἐγώ! "Ισως, σήμερα ἢ αὔριο, θὰ μοῦ μιλήσῃ!... Θὰ μοῦ πῇ ἐκεῖνο, ποὺ περιμένω.

—Μὰ ποιός εἶναι; ἐπέμεινε ἡ Ἀντέλα.

—Στ' ἀλήθεια, δὲν τὸν κατάλαβες; Εἶναι ὁ Πέτρος, ὁ φίλος τοῦ Καρόλου, ποὺ γνωρίσαμε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος.

—Ὁ Πέτρος!

Ὁ πιὸ συνεσταλμένος, ὁ πιὸ σιωπηλὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους.

—Κι' ἐσύ; Μίλησέ μου, Ἀντέλα....

Πές μου.

Ἡ Ἀντέλα ὅμως σώπασε. Κάθησε στὸ ντιβάνι βαρειά. Ἀχρίαση. Τὰ μάτια της πῆραν μιὰν ἐκφρασι μίσους. Ἡ Εἰρήνη ἔνοιωσε τότε τὴν σκληρὴ πραγματικότητα.

—Τὸν ἀγαπᾶς κι' ἐσύ;

Ἡ Ἀντέλα ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ κίνησε τὸ κεφάλι καταφατικά, σὰν νἄλεγε χίλια «ναί»!

Σὰν ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἡ Εἰρήνη δὲν ὑπῆρχε πιὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Τὴν φώναξε, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Πέρασαν λίγες στιγμές, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἕνας πυροβολισμός.

Ἡ Ἀντέλα, ἔντρομη, ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. "Ενα φρικτὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια της. Ἡ Εἰρήνη ἦταν βουτηγμένη σὲ μιὰ λίμνη αἵματος καὶ τὸ περίστροφο ἄχνιζε ἀκόμη στὸ χέρι της.

Μιὰ ματιὰ φοβισμένη, ποὺ ἔριξε γύρω της, στάθηκε ἑπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, ποὺ βρισκόταν ἑπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι. Τὸ πῆρε καὶ διάβασε:

«Τώρα, ποὺ σὲ γνώρισα, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω κακό. Σ' ἀφίνω ἐλεύθερη στὴ ζωή, στὴν ἀγάπη.—Εἰρήνη».

ΑΝΤΟΝΙΟ ΑΝΤΟΝΟΥΤΣΙ

Ἱστορίες Μαρσεγιέζικες

Ὁ κ. Ραμπὼ πηγαίνει στὴν ἔξοχὴ νὰ χειματίσῃ στοὺ κολλήγα τοῦ Μαρίου. Στὸ τέλος, ἐπειδὴ κάνει πολλὴ ζέστη, συμφωνοῦν νὰ παίξουν τὸ παιγνίδι τῆς σίμας.

— Σκαρφίσου, φωνάζει ὁ Μάριος.

— Μ' ἀρέσει ἡ ἀδερφή σου, ἀπαντᾷ ὁ κ. Ραμπώ.

—Ἐ! κύριε, δὲν κάνει..

—Ἀλλὰ γιὰ τὴ ρίμα, Μάριε... Σειρά σου τώρα.

—Μ' ἀρέσει ἡ γυναίκα σου.

—Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πάει...

—Ἴσως νὰ μὴν πηγαίνῃ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ μοῦ ἀρέσῃ ἐπιθυμικά.

Κόκκαλο ὁ κ. Ραμπώ.

* * *

Ἡ κυρία Μπεναὶρ δὲν ἔχει καθόλου τοχη: δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ στὸ σπίτι της γιὰ πολὺ μιὰ καὶ τὴν αὐτὴ ὑπηρέτρια. Προχθὲς πάλι ἔδιωχνε τὴν τελευταία, ποὺ εἶχε προσλάβει, Ἀφοῦ τῆς ἔκαμε τὸν λογαριασμὸ καὶ τὴν πλήρωσε, ἐκείνη πετάχτηκε μιὰ στιγμὴ στὸ ἀπέναντι χασάπικο καὶ γυρίζει μὲ μιὰ περίφημη κοτελέττα στὸ χέρι, ποὺ τὴν πετᾷ ἀμέσως τοῦ σκύλου.

Ἡ κυρία Μπεναὶρ παραξενεύεται καὶ τὴ συμβουλεύει νὰ μὴ σπαταλᾷ ἔτσι ἀσκόπως τὰ λεφτά της.

—Ὦ! κυρία, ἀπαντᾷ ἡ ὑπηρέτρια, θέλω νὰ τὸν εὐχαριστήσω τὸν κατμιέν τὸν 'Αζόρ, γιατὶ δσο ἐγὼ ἤμουνα ἐδῶ, αὐτὸς ἔπλενε τὰ πιάτα.

Ἕνα ἀνάγνωσμα ἀσυλλήπτων περιπετειῶν

ΙΝΚΑ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Πιθηκάνθρωποι δόστε μου τὸ παιδί μου!...»

Τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

2ον

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ὁ ἐξερευνητὴς Ὕθ ντέ Γκρλὲν εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανίου «Ὀλυμπικ» ἐπιστρέφων εἰς Γαλλίαν μετὰ μίαν ἐξερεύνησιν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀμαζονίου.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου γνωρίζεται μὲ τὸν Ντὶκ Στίλσον, διευθυντὴν κινηματογραφικῆς ἑταιρίας, ὁ ὁποῖος τοῦ προτείνει νὰ γράψῃ ἕνα σενάριο σχετικὸν μὲ τὴν ἐξερεύνησίν του.

Ὁ Ὕθ γνωρίζει καὶ μιὰ νέα Γαλλίδα, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ Χόλλυγουντ διὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἡ φύσις Ἀρζὰ — εἶνε τὸ ὄνομά της — τὸν παρακαλεῖ νὰ τὴ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸν Ντίκ, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶ καὶ συχρόνως μεταδίδαίνει εἰς Γαλλίαν νὰ νυμφευθῇ μίαν φίλην της.

Ὁ Ὕθ δέχεται, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἐξαφανίζεται μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸ ὑπερωκεάνιον, ἁρπαγεὶς ὑπὸ πειρατῶν.

Ὁ ἐξερευνητὴς μεταφέρεται εἰς ἕνα ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ μιὰ νέα γυναῖκα ὀνόματι Κλάρενς.

Η ΑΡΧΙΠΕΙΡΑΤΙΝΑ

— Ὁμολογῆστε, ὅτι ἔχετε κἄποια τύχη, τοῦ εἶπε. Χωρὶς αὐτό, ἴσως νὰ τὴν εἴχατε ἀσχημα.

— Ἀναγνωρίζω. Ἀλλὰ ἂν πρόκειται νὰ γλυτώσω προσωρινά, δὲν θλέπω τὸ λόγο νὰ χαρῶ.

— Εἴσθε γενναῖος, Γάλλε· ἀγαπῶ τοὺς γενναίους. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ...

— Δὲ θαρυέστε. Ἀλλὰ θλέπω, ὅτι σᾶς ἀρέσουν τὰ ποῦρα καὶ τὰ καλὰ κρασιά.

— Ἤμουν λαθρέμπορος.

— Περίφημα. Διηγηθῆτε μου. Μ' ἕνα καταδικασμένο σὲ θάνατο δὲν πρέπει νὰ φοθᾶσθε τίποτε. Ὅταν τελειώσετε θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν 'Αμαζόνιο.

— Ἄ! ναί: Ἡ Σεραζάντ καὶ ὁ Σουλτάνος. Θὰ δοῦμε, ὅμως, ἂν ἡ εὐγλωττία σας θὰ σᾶς σώσῃ.

— Λέγομαι Κλάρενς Χέλντουπ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ὄνομά μου. Εἶνε ἕνα «παρατσούκλι» ποὺ μοῦ τὸ ἔθωσαν, ὅταν ἤμουνα ἀρχηγὸς μιᾶς συμμορίας εἰς τὸ Τέξας. Τὸ στάδιό μου τὸ ἐξέλεξα, ἐπηρεασθεῖσα ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῶν γκάγκστερς ποὺ τὰ ἔθλεπα στὸν κινηματογράφο. Μιὰ μέρα συνήντησα τὸν Κέλλυ, τὸν ἐπιλεγόμενο «Πλουθόλτο». Μόλις τὸν εἶδα ἔνοιωσα τὸν ἀρχηγό. Ἤταν ὁ μόνος ἄντρας ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου. Ὅταν τὸν πρωτογνώρισα ἤταν ἤδη γνωστὸς ὡς «Ἀηδόνισις κίνδυνος Νο 1!» Ἐγὼ ἤμουνα τότε δέκα ἐπτὰ ἐτῶν.

»Ἡ καρδιά μου δὲν εἶχε ποτὲ σκιρτήσει. Περιφρονοῦσα τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ ὁ Κέλλυ εἶχε ἕνα τρόπο νὰ μὲ κυττάζῃ, ποὺ καταλάβαινα, ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα τίποτε νὰ τοῦ ἀρνηθῶ.

»Μιὰ μέρα ἔφυγε. Ἐπρόκειτο νὰ ἀνστέψῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του μιὰ Τράπεζα.

»Τοῦ ὑποσχέθηκα, πὼς ὅταν γύριζε θὰ γινόμουνα δική του: «Αὐτὸ θὰ γίνῃ πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ δολλάσια», μοῦ εἶπε

σιασθῆ ἡ εὐκαιρία, ἀλλὰ τοῦλάχιστο θα μπορούσατε νὰ μοῦ δόσετε τὸ λόγο σας, ὅτι δὲν θὰ ἐγάλετε ποτὲ μιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα σας, γιὰ νὰ μᾶς προδώσετε, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ,

Ὁ Ὕβ τὴν παρετήρησε ἔκπληκτος.

Δὲν πίστευε ὅτι πραγματικὰ ἄκουσε τὴν πρότασι ἐκείνη. Ἀλλὰ ἡ Κλάρενς τὸ ἐπανέλαβε. Λοιπόν, ὁ δημόσιος κίνδυνος, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ γκάγκστερ νὰ πιστεύῃ στὸ λόγο ἑνὸς ἀνδρός;

—Ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε, Κλάρενς, σεῖς, ποὺ γνωρίσατε τόσες προδοσίες νὰ πιστεύετε στὸ λόγο μου;

—Δὲν τὸ ἔχω, πράγματι. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶστε σὰν τοὺς ἄλλους Κι' ὁ λόγος σας πιστεύω πὼς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὑπογραφή.

—Ἀλήθεια, κυρία. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατὶ μὲ κρίνετε ἔτσι.

— Λοιπὸν σύμφωνοι. Ἀκοῦς, Ντάν;

—Ναί, ἀλλὰ θάπρεπε ν' ἀπομακρύνωμε τὸν Φρήντς ἀπὸ τὸ πλήρωμα. Ἂς τὸν βάλωμε στὸ διαμέρισμα τῶν αἰχμαλώτων.

—Ὑπέροχη ἰδέα. Πρὸς τὸ παρὸν θ'ἀφησέ με μόνη, Ντάν. Θέλω κάτι νὰ τοῦ πῶ.

Κι' ὅταν ὁ ὑπαρχηγὸς ἔφυγε:

—Ἦταν περίφημη. Ὕβ, ἡ γροθιά σου. Καὶ τόσο ὡραῖα πάλαψες!....

Λέγοντας αὐτὰ ἡ Κλάρενς, χωρὶς νὰ ξέρῃ, ἀναστέναξε.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Κάνες!...

Θάλασσα γαλανή!

Στὴν πλάζ ἄπειρο πλῆθος πηγαινοέρχεται. Εἶνε οἱ προνομιοῦχοι τῆς ζωῆς, ποὺ μποροῦν νὰ παρέχουν στὸν ἑαυτό τους τὴν ὑπέροχη ἀπόλαυσι τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς.

Καθισμένοι στὴν ἄμμο, ὁ Ντὶκ Στίλσον καὶ ἡ μνηστή του "Ἰσμπελ Κλάρκ. μιὰ ἀπ' τὶς πλουσιώτερες κληρονόμους τῆς Ἀμερικῆς, συζητοῦν.

—Θὰ μὲ πάρετε μαζί σας στὸ πλοῖο, ντάρλιγκ, παρακαλεῖ ὁ Στίλσον.

—Δὲν εἶνε οὔτε σίκ, οὔτε κανονικό, Κάνοντας αὐτὸ θὰ ὑποχρεωθῶ ν' ἀφήσω ἔξω ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πληρώματος, ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία περιμένουν αὐτὴ τὴ μέρα.

—Μὴν εἶσαι σκληρή. Ἴσμπελ. Θὰ χαρῶ τόσο πολὺ νὰ λάβω μέρος σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια.

—Ἔστω.

Γέλασε κι' ἀμέσως σηκώθηκε καὶ πέρασε πρώτη μέσα στὸ ὡραῖο γιὼτ «Ἐνδυμίων». Ὁ Ντὶκ τὴν ἀκολούθησε κι' ἀμέσως μιὰ ἀτμάκατος ὡδήγησε τὸν «Ἐνδυμίωνα» στὴ γραμμὴ τῆς ἐκκλησίας.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀγνώστος, ποὺ γύριζε ἀπὸ ὥρα κοντὰ στὸ γιὼτ, γύοισε γρήγορα στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ σὲ λ'νο σ' ἕνα παράθυρο τοῦ ἑβδόμου πατώματος μιὰ ἀμερικανικὴ σημαία κυμάτιζε...

* * *

Ἡ κούρσα εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ἀπ' τὴν ἀμμουδιὰ ὁ κόσμος παρακολουθεῖ τὰ ὡραῖα γιὼτ μὲ τὶς διόπτρες.

Ὁ «Ἐνδυμίων» ἦταν τὸ γιὼτ ποὺ συνεκέντρωνε τὶς περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Ἡ ὡραία "Ἰσμπελ βρίσκεται στὸ τιμόνι κι' ἔχει δοθῆ ὁλόκληρη στὴν πάλη. Δίπλα της στέκεται ὁ Ντὶκ καὶ τὴν παρατηρεῖ μὲ θαυμασμό. Πόσο ὡραία εἶνε!

Στὸ πρῶτο τρίτο τῆς κούρσας ὁ «Ἐνδυμίων» ἔχει ἀφήσει πολὺ πίσω τοὺς ἀντιπάλους τοῦ καὶ μόνο τὸ Ἰταλικὸ «Βελλένια» τρέχει ἑκατὸ μέτρα πίσω τοῦ.

— Μπράβο, «Ἐνδυμίων», σκέπτεται ἡ "Ἰσμπελ. Μὲ ὑπακούει σὰν πιστὸ σκυλάκι καὶ σὰν ἔνα εὐγενικὸ καὶ ἔξυπνο ἄλογο.

Ὁ Ντὶκ Στίλσον ἐν τούτοις σκέπτεται. Δὲν ἠ μνηστή του δὲν ἀσχολεῖται καθόλου γι' αὐτόν. Τὴν πλησιάζει, τὴν χαϊδεύει. Ἐκείνη ἀπαλλάσσεται κάπως ἀπότομα ἀπ' τὴν περίπτωξί του. Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ χάδια.

Ὁ Ντὶκ ἀρχίζει νὰ ψρίσκῃ ἀτέλειωτη τὴν κούρσα.

—Ἐ! Ἐ!... φωνάζει σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ "Ἰσμπελ. Τί βλέπω ἐκεῖ κάτω; Κάτι σὰν κατάρτι πλοίου θυθισμένο στὸ νερό.

Ἡ ἐρώτησί της μένει χωρὶς ἀπάντησι. Ὁ «Ἐνδυμίων» πλησιάζει μὲ ταχύτητα μεγάλη.

Τί μπορεῖ νὰ εἶνε;

Ἐκεῖνο, ποὺ ἡ "Ἰσμπελ ἔλεγε νοιῶσει γιὰ κατάρτι κυκεῖται βαθμιαίως. Ἕνας πυργίσκος φαίνεται, ὕστερα ἡ μπούκα ἑνὸς κανονιοῦ. Τέλος ἡ γέουσα ἑνὸς τεραστίου ὁποθρυζίου χρωματισμένο μὲ μαῦρο χρῶμα, χωρὶς καμμιὰ σημαία νὰ κυματίζῃ πάνω του.

Τὸ μυστηριῶδες ὑποβρύχιο τῆς Ἐφραζε τὸ βρόμο καὶ τὸ ἰστιοφόρο πήγαινε νὰ σπάσῃ πάνω του. κωφὶς τίποτε νὰ κάνῃ δυνατὸ γ' ἀποφευγθῆ ἡ σύγκρουσι.

—Τοὺς ἀδέξιους! φώνεξε ὁ Στίλσον. θὰ μᾶς κάνουν νὰ γάσωμε τὴν κούρσα.

Ἐνφικὰ τὸ σκέπασμα τοῦ ὑποβρυχίου ἀνοίγτηκε καὶ πολλοὶ ἄνδρες. Ἴδιοι διάβολοι. ξεφύτρωσαν ἀπὸ μέσα. τρέχοντας ἐδῶ. κι' ἐκεῖ στὴ γέουσα, σὰν νὰ θέλαν νὰ κατασταῖσουν λιγώτερο δοιητικὴ τὴ σύγκρουσι.

Καὶ τὸ δρᾶμα ἔξσπασε μὲ μιὰ ἀφάνασ τὴ ταχύτητα...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ... εἰς τὰ ἑπόμενον

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΜΑΣ

Ο ΜΩΑΜΕΘ ΚΑΙ Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ "ΠΟΡΘΗΤΟΥ"

Μωάμεθ ὁ Πορθητής, καβάλλα στὲ μεγαλοπρεπὲς ἄλογό του, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σαράγι του, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν βραδυνὸ περίπατό του στὴ μαγευτικὴ ξοχὴ τοῦ Κεατχανέ.

Στὸ πλάτ του, καβάλλα ἐπίσης στ' ἄλογο, τὸν συνώδευε ἕνας νέος εἰκοσι χρονῶν, ποὺ σὰν χνοῦδι ἁπαλὸ στόλιζαν μερικὲς τρίχες τὸ χεῖλι του. Τὰ λιγερὰ καὶ σφιχτοδεμένο κορμί του, τὰ μάτια του τὰ γεμάτα νοητεία καὶ χάρι, τὸ ζωηρὸ του βλέμμα, ποὺ φανέρωνε τὴν ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα του, καθὼς κι' ὅλες ἡ ἄλλες σωματικὲς χάρες του κινοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ἐκείνων, ποὺ τὸν ἀντίκρυζαν, καὶ ἰδίως τῶν κοριτσιῶν, ποὺ στὸ διάβα του στέκονταν ἐκστατικὸ καὶ τ ὁ ν παρακολουθοῦσαν ὧρες καὶ ὧρες, ὥσπου νὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια των.

Ὁ χαριτωμένος αὐτὸς νέος ἦταν ὁ «νεδίμης» τοῦ Πατισάχ. Οἱ Τοῦρκοι ἱστορικοὶ μὲ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ «νεδίμη» χαρακτηρίζουν τοὺς νεαροὺς ἐκείνους, καὶ εἶνε πολλοὶ τέτοιοι, πού, χάρις στὴν ἰδιαίτερη εὐνοια καὶ συμπάθεια, ποὺ τοὺς εἶχαν οἱ Σουλτάνοι, κατώρθωσαν ν' ἀνέβουν στὰ ὄπατα ἀξιώματα τῆς ἐξουσίας καὶ ἔπαιξαν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ὀσμάν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «νεδίμη», τὸν Σουλτάνο τὸν συνώδευε στὸν περίπατό του κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ὁ ὀλεμᾶς Ἀχμὲτ πασᾶς, ἕνας σοφὸς ἀπὸ τὸ Διδυμότειχο, στὸν ὁποῖον ὁ Πορθητὴς εἶχε ἀναθέσει τὴν μόρφωσι τῶν πρεγκήπων γυιῶν του. Ὁ Ἀχμὲτ πασᾶς ἦταν φοβερὰ μισογύνης, πολλὲς φορὲς δὲ ὁ Πορθητὴς τὸν εἶχε παρατηρήσει καὶ ἐπιπλήξει γιὰ τὸ ἐλάττωμά του αὐτό.

Κάποτε ὁ Ἀχμὲτ πασᾶς τόλμησε ἐπ' παρουσίᾳ τοῦ Σουλτάνου νὰ κάνῃ κάποιο ἀνήθικο ἀστεῖο γυναῖκα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς νεαροὺς θαλαμηπόλους του. Ἔξω φρενῶν ὁ Πορθητὴς γιὰ τὴν θρασύτητα τοῦ ὀυλεμᾶ, ἐκραύγασε:

—Νέρεντε μποστανδζῆ μπασί; Σουνοὺν ντιλινὶ κεσίν! Ποῦ εἶνε ὁ μποστανδζὶ μπασῆς—ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς τῶν Γεντσάρων; Νὰ τοῦ κόψῃ ἀμέσως τὴν γλῶσσα!

Ὁ Ἀχμὲτ πασᾶς ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος ἀπὸ τὸν φόβο, ποὺ τὸν κυρίευσε. Τὰ γόνατά του παρέλυσαν, τὰ μάτια του πλημμύρησαν ἀπὸ δάκρυα καί, ὅπως ἦταν πεσμένος στὰ πόδια τοῦ Πορθητοῦ, ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύῃ:

... Ὁ Πορθητὴς ἐκστατικὸς ἄκουε τὸν μελλοθάνατο Οὐλεμᾶ ν' ἀπαγγέλῃ..

—Πατισάχ! πρέπει ν' ἀναγνωρίσετε ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτή, ποὺ ἀσθιαδιάζει, εἶνε ἐκείνη, ποὺ διδάσκει σοφία στοὺς ἄλλους. Ἐπομένως κάνετε ἔλεος καὶ σᾶς διαβεβαιῶ πὼς δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω.

Ὁ Πορθητὴς στάθηκε μερικὰ λεπτὰ σκεπτικὸς καὶ προσέθεσε:

—Γκρεμίσου νὰ μὴ σὲ βλέπω! Πρόσεξε καλὰ ὅμως, διότι, ἂν τὸ ἐπαναλάβῃς, θὰ σοῦ πάρω τὸ κεφάλι.

. . . . . .

Σὲ κάποια στροφὴ ὁ Σουλτάνος εἶδε ξαπλωμένο κατὰ μήκος τοῦ δρόμου ἕνα πελώριο κυπαρίσσι, ποὺ τὸ εἶχε ξερριζώσει ἡ ραγδαία βροχὴ τῆς προηγουμένης νύχτας. Τράβηξε μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, ποὺ ἐκάλπαζε, γιὰ νὰ τὸ σταματήσῃ, καὶ τὸ ἔσυρε μέσα στὸ βοῦρκο, ποὺ βρισκόταν στὸ πλάϊ τοῦ δρόμου. Ἡ λάσπες, ποὺ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν βοῦρκο, μὲ τὸ ἀπότομο σταμάτημα τοῦ ἀλόγου, σκέπασαν τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ «νεδίμη», ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Πατισάχ.

Ὁ Ἀχμὲτ πασᾶς, ἀντὶ νὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν κατάστασι τοῦ νέου, χαμογέλασε κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ τὸ ἐδάφιο τοῦ Κορανιοῦ:

—«Γιὰ λέϊτενι κιοὺντου τουράμπα»....

Κάλλιο νὰ ἤμουνα λάσπη καὶ χῶμα....

Ὁ Πορθητής, ὅταν καθησύχασε τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογό του, γύρισε πρὸς τὸν νεαρὸ «νεδίμη» καὶ τὸν ρώτησε:

—Κάτι σοῦ εἶπε ὁ Ἀχμέτ, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλάβῃς;

Ὁ Ἐξυπνος καὶ πονηρὸς «νεδίμης», ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἀπήγγειλε συμπληρωμένο τὸ ἐδάφιο τοῦ Κορανίου:

—«Βὲ γεκιοὺλλου κιάφιρου γιὰ λέϊτενι κιοὺντου τουράμπα. . . .», ποὺ μεταφράζεται: «Καὶ ὁ ἄπιστος λέγει: Κάλλιο νὰ ἤμουνα χῶμα καὶ λάσπη».

Μόλις ἐπέστρεψαν στὸ σαράγι, ὁ Πορθητὴς διέταξε νὰ φυλακίσουν τὸν ὀυλεμᾶ, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν τὴν ἐπομένη στὴν Ἀγορὰ καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν ἠμοσία, πρὸς παραδειγματισμὸν ἐκείνων, ποὺ φλυαροῦν ἐναντίον τῶν «εὐνοουμένων» τοῦ Πατισάχ.

Τὴν νύχτα μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τῆς φυλακῆς ὁ Οὐλεμᾶς μετρῶντας τὶς ὧρες τῆς ζωῆς του, διαρκῶς ἀπήγγειλε καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του στὸ ν' ἀνεύρῃ λέξεις καὶ φράσεις κατάλληλες πρὸς συμπλήρωσι τοῦ ὕμνου ποὺ συνέθετε καὶ ἀπεστήθιζε. Τὴν ὥρα δὲ ποὺ τὸν ὁδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως παρεκάλεσε νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Σουλτάνο. Ὁ Πορθητὴς σεβάμενος τὴν τελευταία θέλησι τοῦ μελλοθανάτου τὸν ἐδέχθηκε.

Ὁ Οὐλεμᾶς Ἀχμὲτ μόλις ἀντίκρυσε τὸν Πατισάχ, γονάτισε κι' ἄρχισε ν' ἀπαγγέλῃ τοὺς στίχους ποὺ συνέθεσε καθ' ὅλη τὴ νύχτα τῆς ἀγωνίας του. Οἱ στίχοι αὐτοὶ ποὺ ἦταν γεμᾶτοι ἀπὸ φιλοσοφικὲς ἔννοιες συνεκίνησαν τὸν Πορθητή. Διέταξε τότε νὰ τὸν ἀπολύσουν. Κατόπιν τὸν διώρισε ἔπαρχο σὲ κάποια μακρυνὴ ἐπαρχία στὰ ἐσάθη τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπ' τὴν Πόλι γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ ξανὰ στὴν ἀνάγκη νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι ἑνὸς τόσον σοφοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ὅμως τὸ Ἀχμὲτ πασᾶ, ποὺ σώζεται ὡς σήμερα, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τουρκικῆς λογογραφίας.

Μιὰ ἀπόφασις καταδίκης εἰς θάνατο, προσθέτουν οἱ Τοῦρκοι ἱστορικοὶ ποὺ ἀναγράφουν τὸ ἐπεισόδιο, ἐχάρισε ἕνα ἀριστούργημα στὴ λογογραφία τῶν Τούρκων.

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

Τὰ γεγονότα ποὺ συνταράσσουν τὸν κόσμον

Ἡ φρίκη τοῦ Ἱσπανικοῦ πολέμου

Πῶς κατεστράφησαν τὸ Ἐϊμπάρ καὶ ἡ Γκουερνίκα

Σκηνὲς τρομακτικὲς ἔλαβαν χώραν ἐδῶ καὶ 8 ½ μῆνες στὴν Ἱσπανία τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀλλὰ πιὸ τρομακτικὴ ἀπ' τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἐϊμπὰρ καὶ τῆς Γκουερνίκα, τῆς παλαιᾶς πρωτευούσης τῶν Βάσκων, ποὺ ἀνεσκάφη κυριολεκτικῶς ἐκ θεμελίων ἀπὸ τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο, κυβερνώμενα ἀπὸ Γερμανοὺς ἀεροπόρους, ἀσφαλῶς δὲν ἔγινε.

«Δίτερεα τὴν πόλι ἢ μᾶλλον τὰ ἐρείπιά της, γράφει ἕνας αὐτόπτης δημοσιογράφος, τὸ ἴδιο βράδυ τῆς καταστροφῆς. Κάτω ἀπὸ σωροὺς ἐρειπίων ἄπειρα πτώματα, φρικτὰ παραμορφωμένα. Τὰ περισσότερα δὲν ἀνεγνωρίζοντο. Καὶ διακόσιοι ἄλλοι, τοὐλάχιστον, εἶχαν σκοτωθῆ ἀπὸ τὰ πολυβόλα τῶν ἀεροπλάνων, καθὼς προσπαθοῦσαν νὰ φύγουν πρὸς τὴν ἐξοχήν. Κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ νοσοκομείου σαράντα δύο στρατιῶτες πληγωμένοι δέχονται τὶς πρῶτες βοηθειὲς τῶν νοσοκόμων. Ἦταν οἱ ἀσθενεῖς στὰ νοσοκομεῖα, ποὺ οἱ.... γενναῖοι ἀεροπόροι τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο κατέστρεψαν.

»Ὅταν τὰ ἀεροπλάνα φάνηκαν πάνω ἀπ' τὴν πόλι, ὁ παπᾶς Ἀροματέτζι ἔσπευσε καὶ συνήθροισε τοὺς κατοίκους στὴν κεντρικὴ πλατεῖα καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα σκοτώνεται, ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ μερικὰ παιδάκια.

»Σὲ ἀκτῖνα ὀκτὼ χιλιομέτρων δὲν ὑπάρχει τίποτε ὅρθιο, καὶ παντοῦ σωστὰ χωράφια, στοὺς δρόμους πτώματα, πτώματα, πτώματα».

Καθαρὴ κτηνωδία!...

Ἡ Γκουερνίκα δὲν εἶχε καμμιὰ στρατιωτικὴ σημασία. Οὔτε ἕνας στρατιώτης δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἦταν μιὰ μικρὴ χαριτωμένη παλιὰ πόλις 10.000 κατοίκων. Τώρα σαπίζουν ἐκεῖ περὶ τὰ 800 πτώματα. Ὀκτακόσια πτώματα! Εἶναι τόσο τραγικό, ἀπάνθρωπο, κτηνῶδες!...

Ὁ στρατηγὸς Μόλλα ἤλπιζε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν τρομοκρατία τὴν παράδοσι τοῦ Ἐϊμπάρ καὶ ἔδωσε ἕνα δείγμα τῆς μεγαλοφυΐας του.

Ἰδοὺ τί γράφουν ἐπίσης οἱ εἰδικοὶ ἀπεσταλμένοι τῶν «Τάϊμς»: «Μᾶς κτυποῦσαν μὲ πολυβόλα ἐπὶ 20 λεπτά. Ἑπτὰ καταδωκτικὰ ἀεροπλάνα. Ὀλίγον ἀργότερα ἡ πόλις εἶχε καταστραφῆ τελείως ἀπὸ ἑξῆντα βόμβες ἐμπρηστικὰς καὶ τορπίλλες βαρειές, ποὺ ἔριχταν σὲ λίγα λεπτὰ μέσα. Ἐν τούτοις τὸ χωριὸ δὲν παρουσιάζει κανένα στρατιωτικὸ ἐνδιαφέρον καὶ βρίσκεται 25 χιλιομέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ μέτωπο.

"Ὅλα τὰ σπίτια κατεστράφησαν, ὅλα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ παλιὸ κοινοβούλιο, πού, σὰν φάντασια, μένει ἀκόμα ὄρθιο, ἀθίκτο, μάρτυς μιᾶς πράξεως, ποὺ ἀποτελεῖ αἴσχος γιὰ τὸν πολιτισμό.

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Γκουερνίκα, ὁ πρόεδρος τῆς αὐτονόμου βασκικῆς κυβερνήσεως τοῦ Μπιλμπάο, ὁ καθολικὸς Ἀγκουῖρε, ἐδήλωσε:

—Χτύπησαν τὴν Ἰδια τὴν καρδιὰ τῆς χώρας μας. Κατέστρεψαν τὴν πόλι, ποὺ κάθε Βάσκος ἀγαποῦσε σὰν τὴ ζωή του. Εἶναι μιὰ πρόκλησις ἐπὶ ἀνθρωποστικὰ μας συναισθήματα, στὴν ὁποία θ' ἀπαντήσωμε μὲ θάρρος!

Σημειώνομε γιὰ τελευταία λεπτομέρεια, ὅτι τὸ μοναστῆρι τῆς Σάντα-Κλάρα, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταταπῆ ἐπειγόντως εἰς νοσοκομεῖον, κατεστράφη τελείως, καθὼς καὶ ἡ ἐκκλησίες Σαὶν-Ζὰν καὶ Σαὶντ-Μαρί.

Τὰ Ἰταλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ἐμφανίστηκαν πετῶντα σὲ μικρὸ ὕψος. Ἀφοῦ ἐξεφενδόνισαν τὶς βόμβες των, ἀρχισαν νὰ βάλλουν μὲ τὰ πολυβόλα των, ἐγνωσμένως, κατὰ τῶν καπιζόντων ἐρειπίων, ἀπὸ ὅπου ξέφευγαν οὐρλιάσματα φρίκης καὶ πόνου....

* * *

Ἐπίσης τρομακτική, ἀλλὰ χωρὶς ἀνθρώπινα θύματα, ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἐϊμπάρ, τῆς μικρῆς, ἀλλὰ τόσον σπουδαίας βιομηχανικῆς βασκικῆς πόλεως, ποὺ ἦταν γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὰ περίφημα πολεμικά της ἐργοστάσια.

Οἱ κυβερνητικοὶ χάνουν, μὲ τὸ Ἐϊμπάρ, μιὰ σπουδαία στρατηγικῶς πόλι καὶ τὸ πιὸ μεγάλο κέντρο πολεμικῆς βιομηχανίας.

Οἱ ἐπαναστάται κερδίζουν ἕνα σωρὸ ἐρειπίων.

Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ τὸ βράδυ, ἀφοῦ πιὰ οἱ Βάσκοι εἶδαν ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ σώσῃ τὸ Ἐϊμπάρ, ἔθαψαν φωτιὰ καὶ τὸ ἔκαψαν. Αὐτοκίνητα γεμᾶτα πετρέλαιο, γύριζαν στοὺς δρόμους καὶ περίχυναν μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ τὶς πρόσοψεις τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν ἐργοστασίων—ἰδίως αὐτῶν.

Ἀφοῦ ἡ βουλὴ αὐτὴ τελείωσε, πέταξαν μερικὲς ἐμπρηστικὲς βόμβες.

Αὐτὸ ἦταν!...

Ἀμέσως ὅλη ἡ μικρὴ πολιτεία ἄναψε σὰν ἕνα πυροτέχνημα. Ἡ φλόγες ἀνέβαιναν ὡς τὸν οὐρανό. Ἐκρήξεις ἀκούγονταν. Ἐλιναι τόσο διασκεδαστικὸ νὰ γίνωμαι μιὰ ἄλλη μικροῦλα, ποὺ ἔχει τόσες περιπέτειες. Ἐλιαι εὐχαριστημένη νὰ παίζω.

Αὐτή, λοιπόν, ἡ μικρή.... «ντίβα» δὲν ἔξερε ὅτι ἐργάζεται; Νομίζει ὅτι γυρίζει, γιὰ νὰ παίζῃ; Καὶ δὲν ἔξερε ὅτι ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρεσι;

Ταχύνει τὸ βῆμά της:

—Ἔλᾶτε νὰ δῆτε τὰ ἀλογάκια μου, τὰ σκυλιά μου, τὸ αὐτοκίνητό μου, τὸ δωματιό μου, τὴ γραφομηχανή μου!...

Ἀπὸ τὴν διεθνῆ πρωτεύουσαν τοῦ κινηματογράφου

Ἀπεργίαι, τραγωδίαι, γάμοι, διαζύγια εἰς τὸ Χόλλυγουντ

Ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλδ καὶ ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ

Δεμένη μὲ σπάγγους σὰν σαλάμι ἀπὸ τὸν "Ἀνθρωπο μὲ τὴ Μάσκα, πεταμένη στὴ στέγη ἑνὸς ἀνελκυστῆρος ἐν κινήσει, ἡ ἡρωὶς μὲ τὰ μάτια πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους, ἔθλεπε τὴν ὁροφὴ νὰ πλησιάζῃ μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Λίγα δευτερόλεπτα καὶ ἡ σύγκρουσις θὰ γινόταν....

....Ἀλλὰ ὁ Φρὲντ ἀνέβαινε τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλιά. "Ἐκοβε τὸ σχοινί, τὴν γλύτωνε κι' ἐκείνη ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του.

—Φρέντ, σ' ἀγαπῶ..

◈ ◈

Ἡ ἀνάμνησι τῶν «Μυστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης» θὰ μείνῃ ἡ ἀθάνατη δόξα τῆς Πὴρλ Οὐάϊτ. Μὲ τὰ ξανθὰ της μαλλιά, μὲ τὶς δερμάτινες γκέτες της θὰ μείνῃ ἡ πιὸ ζωντανὴ ἀνάμνησι τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας.

Τ' ὄνομά της εἶνε ἀνάμεσα στὰ μεγαλείτερα: τοῦ Γκρίφιθ, τοῦ Σέννετ, τοῦ Φάττυ, θυμᾶστε τὶς ταινίες της: Τὰ «Μυστήρια τῆς Ν. Ὑόρκης», τὸ «Κόκκινο Γόντι», τοὺς «Κινδύνους τῆς Παυλίνας», 12 ἐπεισόδια, 3 μῆνες θέαμα, 36,000 μέτρα;

Ἀλλὰ μιὰ μέρα γήρασε. Δὲν εἶχε πιὰ τὴν εὐστροφία τῶν περασμένων χρόνων, τὴν νεότητα, τὴ δροσιά.

Ἀλλὰ ἦταν πολὺ πλουσία. Εἶχε στὸ Νεῖγιὸ μιὰ θαυμασία βίλλα, μὲ κῆπο γεμᾶτο λουλούδια. Ἐδῶ καὶ δέκα τρία χρόνια, ποὺ μένει χωρὶς διακοπὴ στὸ Παρίσι, κανένας δημοσιογράφος δὲν εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἐντερβιοναρῇ τὴ γυναῖκα, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Μαίρη Πίκφορδ ὑπῆρξε ἡ δεύτερη «κορούλα» τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ἤλθαν τὰ γηρατειά....

Καὶ ἰδοὺ, ποὺ σήμερα μαθαίνομε ὅτι γυρίζει ξαφνικὰ στὸ Χόλλυγουντ.

Ἐπεθιβάσθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς «Βασίλισσας Μαίρης», γυρίζοντας στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ περισώσῃ τὰ χρήματά της, τοποθετημένα σὲ μιὰ μεγάλη ἐμπορικὴ ἐπιχείρησι

◈ ◈

Ἡ Ἔλαϊν Μπάρρι, μόλις 20 ἐτῶν, ἐπέτυχε πρὸ τινος τὸ διαζύγιό της κατὰ τοῦ Τζὼν Μπάρρυμορ, ποὺ τὴν ἐνυμφεύθη τὸν περασμένο Δεκέμβριο.

Ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ κρατεῖ λίγο ἀπὸ τὸν Δὸν Ζουὰν καὶ λίγο ἀπ' τὸ Μπάρμπ-Μπλὲ—τὸν Κυανοπώγωνα. Εἶνε πενῆντα πέντε ἐτῶν καὶ ἐνυμφεύθη μέχρι τώρα τέσσαρες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες ζοῦν ἀκομη.

Στὰ 1910 ἐνυμφεύθη τὴν Κατερίνα Χάρρις, μιὰ ἠθοποιό, ἀπ' τὴν ὁποία χωρίστηκε ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα.

Ὑστερα πῆρε τὴν κυρία Λέονα;ντ Τόμας, πρώην σύζυγο ἑνὸς Καλλιφορνέζου ἀθλητοῦ, ποιήτρια ἀρκετὰ γνωστὴ στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους μὲ τὸ ψευδώνυμο Μίκαελ Στράνζ.

Ἀπ' τὴν ἕνωσί των γεννήθηκε μιὰ κόρη, ἡ Διάνα, πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἐμπόδιζε τὸ ζεύγος νὰ χωρίσῃ στὰ 1928.

Ὁ Τζὼν ἔδειξε τότε ὅτι ἐνδιαφερότανε πολὺ γιὰ τὴν Ντολορὲς Κοστέλλο, τὴν παρτεναίρ του, κόρη ἑνὸς παλαιοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ βαθοῦ κινηματογράφου, τοῦ Μωρὶς Κοστέλλο. Ἡ Ντολορὲς ἦταν ξανθή, τρυφερή, ρωμαντική. Δυὸ χρόνια ἀργότερα εἶχαν ἀποκτήσει δυὸ παιδιά, τὴν Ντολορὲς-Ἔθελ, ποὺ εἶνε τώρα ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ τὸν Τζών.

Ἀλλὰ ὁ Τζὼν-πατὴρ δὲν στάθηκε γιὰ πολὺ πιστὸς στὴ γυναῖκα του, ποὺ ἀργότερα ἔμαθε ὅτι ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ μικρὴ φιγκιουράντ, τὴν Ἔλαϊν

Ἡ χρεωκοπήσασα πρώην βεντέττα Πὴρλ Οὐάϊτ

Μπάρρι. Ἡ Ντολορὲς ἔφυγε. Πῆγε στὴν Ἑλβετία, στὴ Γαλλία, παίρνοντας καὶ τὰ δυὸ των παιδιά.

Ἀλλὰ λίγες ὧρες πρὸ τοῦ γάμου των, ὁ Τζὼν καὶ ἡ Ἔλαϊν, φιλονίκησαν φοβερά. Ὁ γάμος ματαιώθηκε. Ἀργότερα συναντήθηκαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος δὲν διήρκεσε πολύ. Πάλι ἄρχισαν ἡ φιλονικίες. Ἡ Ἐλαϊν ζήτησε τὸ διαζύγιο. Ἀλλὰ δὲν ζήτησε διατροφή. Ζήτησε μόνο νὰ τῆς πληρωθοῦν τὰ συμβόλαια, ποὺ ἔχασε.

Καὶ νὰ πάλι ὁ Τζὼν Ἐλεύθερος, ὁ Τζὼν Δὸν Ζουὰν καὶ Κυανοπώγων.

Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ προσεχές του θῦμα;

◈ ◈

Καὶ τέλος

Μετά τὴν πτῶσιν τοῦ νέου Ἰκάρου

Κλὲμ Σὸν, ὁ «ἄνθρωπος-πουλὶ» καὶ ἡ τραγικὴ μοῖρα του

Μία συνέντευξις πρὸ τοῦ θανάτου του

Ὁ Κλὲμ Σὸν, ὁ περίφημος μηχανὴς τοῦ Ἰκάρου, ἀφοῦ ἐξετέλεσε πολλὰς καταδάσεις ἀπὸ ὕψους 3,000 μέτρων, πετῶντας στὸν ἀέρα τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς συστήματος πτερῶν πουλιοῦ, πρὸ ὀλίγου ἔπεσε θῦμα ἑνὸς θανατηφόρου ἀτυχήματος, κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἀεροπορικῆς ἐορτῆς εἰς τὸ Πεδίον τῶν Βενσὲν, παρὰ τὸ Παρίσι.

Εἶδα τὸν Κλὲμ Σὸν μερικὲς ὧρες πρὸ τοῦ θανάτου του. Μοῦ ἐξήγησε τὴ μέθοδό του. Μοῦ ἐξέφρασε ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνη του σ, αὐτή. Ἀλλὰ προσέθεσε:

«Ἐν τούτοις, δὲν εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τελειώσω τὴ ζωή μου, ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Διατρέχω πολλοὺς κινδύνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ φοβερώτερος εἶνε ἡ προσκόλλησις τοῦ ἀλεξιπτώτου στὶς πτέρυγες, γιατί ἔτσι εἶμαι ἀνεκκλήτως χαμένος.

Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν προσκόλλησι τοῦ ἀλεξιπτώτου στὶς πτέρυγες, κρατοῦσε τὶς τελευταῖες αὐτὲς κλειστὲς ἕως ὀλίγας ἑκατοντάδας μέτρα πρὶν φθάσῃ στὸ ἔδαφος. Αὐτὸ ἔκαμε καὶ στὶς Βενσέν. Καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε ὁ θάνατός του. Τὸ ἀλεξιπτωτο ἠρνήθη νὰ λειτουργήσῃ. Καὶ ὁ Κλὲμ Σὸν ἀφοῦ ἔπεσε ἐπὶ 2.700 μέτρα ἔχοντας κλειστὰς τὰς πτέρυγας, ὑπέστη τὴν τύχη τοῦ Ἰκάρου, κι' ἔπεσε στὸ ἔδαφος.

Ἦταν γεμᾶτος ἠπροίθησι, ὅταν ἐπῆρα τὴν συνέντευξι. Λεπτὸς, ξανθὸς, ψηλὸς σὰν τὸν συμπατριώτη του καὶ μεγάλο συναδελφό του Λίντμπέργκ.

— "Ὄχι, μοῦ ἔλεγε, δὲν σκέφτηκα καθόλου τὸν "Ικαρο, ὅταν ἀπεφάσισα νὰ πετάξω μὲ φτερά. Τὰ κίνητρά μου ἦταν ἴσως ὀλιγώτερον ποιητικά, ἀλλὰ περισσότερον λογικά: Ἔκανα ἀεροπορία. Πῆρα τὸ δίπλωμά μου ὡς πιλότου εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, δηλαδὴ πρὸ 6 ἐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ, καθὼς ἀγαπῶ τὰ σπόρ, κατέλῆξα στὴν ἀκροβασία τοῦ ἀέρος. "Ηρχισα μὲ πτώσεις δι' ἀλεξιπτώτου. Βλέποντάς με μιὰ μέρα νὰ «πέφτω» ὁ φίλος μου μηχανικὸς κ. Ντάβις, μοῦ εἶπε: κάνετε κινήσεις κολυμβητοῦ στὸν ἀέρα, καθὼς πέφτετε. Ἂν εἴχατε ἐνα σύστημα πτερῶν προσηρμοσμένων στὰ χέρια σας, θὰ μπορούσατε νὰ μένετε περισσότερον στὸν ἀέρα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῶν πτερύγων.

"Οταν γιὰ πρώτη φορὰ προσήρμοσα τὰ πτερά, ποὺ κατεσκεύασε γιὰ μένα ὁ κ. Ντάδις, σκέφθηκα: δ,τι κι' ἂν μοῦ συμβῇ, δὲν ἔχω, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὰ πτερὰ καὶ νὰ πέσω μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτη πτῆσι μου εἶδα τί κινδύνους διέτρεχα.

Πρώτη μου διασπίστωσις ἦταν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχω τὸ κεφάλι μπροστά, θέσις, ποὺ ἦταν ὅλον ὅτι δὲν ἦταν τόσον ἄνετη, ἐν τούτοις, ἦταν ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη, γιατί ἔτσι ἀπεφεύγετο ὁ κίνδυνος τῆς ἐμπλοκῆς τοῦ ἀλεξιπτώτου μὲ τὶς πτέρυγες, πρᾶγμα, ποὺ ὀπωσδήποτε θὰ συνέβαινε ἂν κρατοῦσα τὸ κεφάλι πίσω, δηλαδὴ ἂν ἔπεφτα ὀρθός.

"Η σκέψις μου ἦταν ἡ μόνη συνετή. Ἐπέτυχα. Αὐτὸ ἔγινε πρὸ τριετίας στὴν Φλωρίδα. Ἔτσι ἔγινε ὁ ἄνθρωπος-πουλί.

Ἰδοὺ πῶς ἐνεργῶ:

Εἰς τὸ ὕψος τῶν τριῶν χιλιάδων μέτρων (δέκα χιλιάδες ποδιὰ) πέφτω ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο, μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ (κάτω) καὶ παίρνω τὴν θέσιν τοῦ κολυμβοῦντος, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἐπαυξανομένη ἐλικοειδῆ πτῆσι.

Μετὰ μερικὰς ἑκατοντάδας μέτρων πτώσεως ἀνοίγω τὸν ἕνα μου βραχίονα καὶ ἡ κίνησις αὐτὴ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σταματήσῃ ἡ ἑλικοειδὴς πτῶσις, ὁπότε πέφτω χωρὶς νὰ γυρίζω. Τότε ἀνοίγω καὶ τὸ δεύτερο χέρι μου καὶ ἀρχίζω νὰ πλέω, πρᾶγμα ποὺ ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν συγκράτησιν τῆς πτώσεώς μου, ἡ ὁποία ἄμως εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ ὀρμητική, γιὰ νὰ μὴ πέσω χωρὶς ἀλεξίπτωτο. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ τελευταία φάσις τῆς καταδάσεώς μου πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Δὲν κινδυνεύω καθόλου. Ἀνοίγω τὸ ἀλεξίπτωτο εἰς ὕψος χιλίων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους...

Φτωχὲ Κλὲμ Σὸν, φαίνεται, ὅτι αἱ προφυλάξεις του δὲν ἦταν ἀρκετές.

— Δὲν κάμνετε, λοιπόν, καταδάσεις «ἐδῶ νὲ' οὐαζῶ»; τὸν ρωτῶ. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀπογειωθῆτε τῇ βοηθείᾳ τῶν πτερύγων σας;

— Πρὸς τὸ παρὸν, ὄχι, μοῦ ἀπαντᾷ χαμογελῶντας. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ κι' αὐτό. Ἐργάζομαι γιὰ νὰ δείξω στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὰ φτερά μου εἶνε ἀσφαλῆ. Ἀργότερα θὰ ἱδρύσω μιὰ σχολὴ, γιὰ νὰ μεταδώσω τὴν τεχνική. Καὶ ποιὸς ξέρει, ποῦ θὰ σταματήσῃ ἡ πρόοδος;... Δὲν εἶμαι προφήτης. Δὲν μπορῶ νὰ προῖδω τὸ μέλλον. «Πέφτω». Γιὰ τὰ ἄλλα, θὰ ἰδοῦμε...

— Καὶ δὲν αἰσθάνεσθε ποτὲ τὸν κίνδυνο κατὰ τὰς πτώσεις σας;

— Νὰ σᾶς πῶ, αἰσθάνομαι δ,τι καὶ πάνω σ' ἕνα πλοῖο. Κίνδυνος ἄμεσος δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ κανένας δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Καὶ ἔγινε...

Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει;

Ὁ Κλὲμ Σὸν, βέβαια, σκοτώθηκε, ὅπως σκοτώθηκε ἕνας ἄλλος πρόδρομός του, ὁ "Ικαρος κι' ἄλλος ἕνας ἀκόμα, ὁ Γερμανὸς Λιλίενταλ.

Ὁ κόσμος θὰ σκύψῃ μ' ἐλλάδεια πάνω στὸ λείψανο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ ἥρωος, ποὺ ἔδωσε τὴ ζωή του γιὰ τὴν πρόοδο.

Ἡ Ἱστορία θὰ τὸν γράψῃ στὰς δέλτους της μὲ χρυσᾶ γράμματα κι ἀφοῦ τὸν καλύψῃ μὲ φύλλα δάφνης, θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρός...

Γιατί τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν πορείᾳ της, ποὺ εἶνε καὶ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος.

Σὲ λίγο ἄλλοι θὰ ξαναφανοῦν.

"Αλλοι "Ικαροι, Λιλίενταλ, Κλὲμ Σὸν. Κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρὰ τους θὰ πετύχουν ὅς ἕνα βαθμὸ κι' ὕστερα θὰ πεθάνουν, θὰ θυσιασθοῦν πάνω στὸ Βωμὸ τῆς Προοπαθείας.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ κι' αὐτὸ τὸ ὀχυρὸ τῆς φύσεως θὰ καταληφθῇ.

Ἡ φύσις θὰ ὑποχωρήσῃ σ' ἄλλη γραμμὴ χαρακωμάτων, ποὺ κι' ἐκεῖ θὰ πέσουν κι' ἄλλοι πολλοί, ἀλλὰ θὰ νικηθῇ καὶ σ' αὐτὰ μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ ὅπλα.

Γιατί ὁ ἄνθρωπος πολεμᾷ τὴ φύσι μὲ τὰ ὅπλα, ποὺ ἡ ἴδια τοῦ δίνει.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ καιρὸ θὰ γνωρίσῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ ἐκμεταλλευθῇ πρὸς ὄφελός του.

Ἐκτὸς ἂν — ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντα — ὁ ἄνθρωπος μετατρέψῃ σὲ δυνάμεις καταστροφῆς τὶς κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης. Σὲ δυνάμεις καταστροφικὲς, ποὺ εἶνε τόσο φοβερότερες, ὅσο μεγαλύτερες εἶνε ἡ κατακτήσεις του.

Καὶ τότε ἀλλοίμονο!...

Καὶ εἶνε γνωστὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν «κατακτήσεων» αὐτῶν.

Ὁ πόλεμος τῆς Ἱσπανίας τὸ δείχνει φανερά.

Καὶ δὲν εἶνε, παρὰ μιὰ γενικὴ δοκιμὴ τοῦ Μέλλοντος Πολέμου!...

ΛΟΥΣΙΕΝ ΑΙΝΙΕ

Ὁ Κλὲμ Σὸν, ὅπως κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνον ὡς «ἄνθρωπος πουλί».

Ὁ «Ἄνθρωπος-πουλὶ» εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς τραγικῆς ἐξ ἀεροπλάνου καταδάσεως, ποὺ ἀπέβη ἡ μοιραία πτῶσις του

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Ἔβαλα δλη τὴν ἰδιοφύΐα μου, ὅλο τὸ ζενί μου στὴ ζωή μου, μονάχα τὸ ταλέντο που ἔβαλα στὰ ἔργα μου.

Ἡ ζωὴ μᾶς κυβερνᾷ, δὲν τὴν κυβερνοῦμε 'μεῖς.

"Οπου ὑπάρχει πόνος, ὑπάρχει ἄγιος Τόπος. Μιὰ μέρα θὰ καταλάβουν τί θέλω νὰ πῶ, ἴσως τότε δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τίποτα ἀπ' τὴ ζωή.

Ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ χρεωκοπία' ποτὲ δὲν μᾶς χαρίζει δυὸ φορὲς τὴν ἴδια συγκίνησι. Πόσο διαφορετικὸς εἶν' ὁ κόσμος τῆς Τέχνης, ποὺ μιλᾷ στὶς αἰσθήσεις καὶ στὸ πνεῦμα, ποὺ δίνει τόσες συγκινήσεις!

Ἡ ζωὴ εἶνε ἁπλῶς ἕνα κακὸ «τέταρτο τῆς ὥρας» ἀποτελούμενο ἀπὸ ἑξαίσιες στιγμές.

Δὲν μποροῦμε νὰ χωρμε στὴ ζωή μας παρὰ μονάχα ἕνα μεγάλο πείραμα καὶ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς εἶνε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ αὐτὸ τὸ πείραμα δσο συχνὰ εἶνε δυνατόν.

Νὰ ὑποφέρῃς ἐξ αἰτίας δικοῦ σου λάθους, αὐτὸ εἶνε τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφεύγουν τὴ μάχη, πληγώνονται βαρύτερα ἀπὸ κείνους ποὺ παίρνουν μέρος στὴ μάχη.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ κλέψῃ ἐνὸς ἀνθρώπου τὸ κοινὸ τὸν πλοῦτο του' δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κλέψῃ τὰ πλούτη τὰ πραγματικά.

ΟΣΚΑΡ. ΟΥΑΪΛΔΝΤ

Ἐνῷ ἐπίκειται ὁ γαμος των

Ἡ Κα Οὐώλις Σίμψον ὁμιλεῖ διὰ τὸ εἰδύλλιόν της μὲ τὸν Ἐδουάρδον

Ἡ γυναῖκα ποὺ κατέκτησεν ἕνα βασιλέα

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὁριστικῆς ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου καὶ τῶν ἐπικειμένων γάμων τῆς κυρίας Σίμψον μὲ τὸν δοῦκα τοῦ Οὐίνδσωρ Ἐδουάρδον στὸ Παρίσι, δημοσιεύομεν κατωτέρω μίαν συνέντευξιν, ποὺ ἔδωσε εἰς τὸν Ἄλλον δημοσιογράφον Μοντιέ, ἡ ἀποκτήσασα παγκόσμιον φήμην, μοιραία Ἀμερικανὶς Οὐώλλις Σίμψον:

«Θέλετε νὰ μάθετε ἡν Ἱστορίαν τοῦ Ἐρωτός μου μὲ τὸν Ἐδουάρδον; Θὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν σας: Τὸν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ δεξίωσι τῆς Λούλῆς τὸν Νοέμβριο τοῦ 1926. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ βρισκόμουν στὸ Λονδῖνο, ὅπου πήγαινα συχνὰ καὶ εἶχα τὸ προνόμιο νὰ μπαίνω ἐλεύθερα στὴν Αὐλή. Ὁ Ἐδουάρδος τότε ἦταν ἀκόμη πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, μ' ἐγνώρισαν μὲ αὐτὸν καὶ δὲν ἀνταλλάξαμε παρὰ δυὸ - τρία λόγια καὶ σφίξαμε θερμὰ τὰ χέρια. Τὸ νὰ μὲ παρουσιάσουν στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας ἦταν γιὰ μένα μιὰ μεγάλη τιμή, γι' αὐτὸ ἡ στιγμὴ ἐκείνη θὰ μείνῃ πάντα στὴν ἀνάμνησί μου.

»Τὸ εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ τοῦ πρίγκηπος καὶ ἡ καλωσύνη, ποὺ φώτιζε τὸ πρόσωπό του μὲ συνεκίνησαν παράδοξα. Φυσικὰ δὲν θὰ φανταζόμουν ποτέ, ὅτι τὰ πράγματα θ' ἄλλαζαν τόσο πολύ, ὥστε ἕνας Βασιλεὺς νὰ ἐγκατέλειπε τὸν θρόνον γιὰ μένα. Κι' ὅμως τὰ πιὸ ἀφάντασται πράγματα συμβαίνουν στὴ ζωή.

»Δὲν ἄρχησε νὰ ἔλθῃ κι' ἡ δευτέρα φορὰ ποὺ συνήντησα τὸν πρίγκηπα καὶ ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴ τοῦ ρωμαντικοῦ μας εἰδυλλίου. Ἦταν ἕνα σκοτεινὸ ἀπόγευμα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1933 καὶ βρισκόμουν στὸ Λονδῖνο μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό μου Σίμψον κι' ἀκριβῶς στὸ διαμέρισμα τοῦ ξενοδοχείου μας καὶ περιμέναμε μιὰ φίλη μου, ποὺ τὴν εἶχα καλέσει γιὰ νὰ περάσουμε μαζὶ τὸ ἀπόγευμά μας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως, κοιβοῦνται τὸ τηλέφωνο. Ἔτρεξα στὸ ἀκουστικό. Ἦταν ἡ φίλη μου. Μοῦ εἶπε, ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο θὰ μὲ παρουσιάζε στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας καὶ μοῦ ἀφηγήθηκε τὰ τῆς προσκλήσεως. Ἡ φίλη μου αὐτὴ ἐπροσκαλεῖτο συχνὰ στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἐδουάρδου, γιατί ἀποτελοῦσε μέλος τῆς παρέας του. Ἔτσι λοιπὸν κι' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἦταν προσκεκλημένη σὲ μιὰ φιλική συγκέντρωσι. Ἐκεῖνη ὅμως ἀπήντησε ὅτι ἦταν προσκεκλημένη ἀπὸ μένα κι' ἔτσι ὁ πρίγκηψ τῆς εἶπε νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί της στὸ ἀνάκτορο. Τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ τῆς φίλης μου μ' ἔκανε νὰ δοκιμάσω μιὰν ἀνέκφραστη χαρά. Φόρεσα μιὰ ὡραία τουαλέττα καὶ μιὰ ὡρα ἀργότερα βρισκόμουν μπροστὰ στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας. Ἡ παρέα δὲν ἦταν μεγάλη κι' ἔτσι στὸν στενὸ κύκλο αὐτὸν κυριαρχοῦσε πληρέστατα ἡ γοητεία τοῦ πρίγκηπος. Χορέψαμε μαζὶ μὲ τὸν πρίγκηπα καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ὁ πρίγκηψ εἶπε, ὅτι εἶμαι ἡ πιὸ χαριτωμένη χορεύτρια ποὺ ἐγνώρισε. Ἀρχίσαμε νὰ συζητοῦμε καὶ συμφωνήσαμε, ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μιὰ ἐκδήλωσις ποὺ δείχνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου. Καθίσαμε κάπου καὶ πίνοντας κοκταὶλ προσπαθούσαμε νὰ ψυχολογοῦμε τοὺς χορευτάς, ἀπὸ τὶς κινήσεις καὶ τὸν τρόπο, ποὺ χορευαν. Γιὰ κανέναν δὲν ἐπέσαμε ἔξω. Χορέψαμε ἀρκετοὺς χοροὺς μὲ τὸν Ἐδουάρδον ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα κι' ὅταν ἔφυγα ἤμουν καταγοητευμένη ἀπὸ ἐκείνην τὴν περιπέτεια.

»Ὁ πρίγκηψ φεύγοντας, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἐουνεχίζαμε τὸ χορὸ καὶ τὰς συμβουλάς μας. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἤμουν πάντα μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τοῦ πρίγκηπος, κι' ἐξεδήλωνε ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν, ὅταν μ' ἔβλεπε καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν συναναστροφῶν ἀποτελοῦσα γι' αὐτὸν τὸ μοναδικὸν ἀντικείμενον τῶν περιποιήσεών του. Μιλοῦσαμε τότε γιὰ πολλὰ θέματα καὶ ἀνταλλάσσαμε τὰς γνώμας μας, ἀλλὰ ποτὲ ὁ πρίγκηψ δὲν μοῦ ἔκανε τὴν παραμικρὰ νύξι γιὰ ἔρωτα.

»Δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ κρύψω τὶς σκέψεις μου, ἀλλὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ὁμολογῶ, λοιπόν, ὅτι εἶχα ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνω πὼς ἀγαποῦσα πολὺ τὸν πρίγκηπα. Σὰν ἤμουν μαζί του, ἔννοιωθα μιὰν ἀνέκφραστη γοητεία, κ' ὅταν βρισκόμουν μακρυὰ του ἀναπολοῦσα τὶς ὧρες ποὺ πέρασα μαζί του. Δὲν μποροῦσα ἑ ὅμως νὰ ἀδᾶζω ποτὲ στὸν νοῦ μου, ὅτι ἡ εὐδυγένειαι τοῦ πρίγκηπος θὰ κατέληγε σὲ φιλογερόν ἔρωτα. Ὑπάρχουν περιστάσεις στῆ ζωή, ποὺ φοβεῖται νὰ διμολογήσῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια, ἀκόμη καὶ στὸν ἑαυτό του.

Ἡ κυρία Οὐάλλις Σίμψον

»Πέρασε ὁ καιρὸς κι' ἦρθε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1934. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ πρίγκηψ ἐτοιμαζόταν γιὰ τὸ Μπάρριτς καὶ μ' ἔρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πάω κ' ἐγὼ μαζί μὲ τὴν παρέα του. Δέχτηκα. Κι' ἔτσι πέρασα μιὰ ἀλησμόνητη σαιζὸν στὸ Μπάρριτς. Ἐκεῖ, κάποια μυρωμένη νύχτα, ἄκουσα τὸν πρίγκηπα ν' ἀπαγγέλῃ, μὲ μιὰ φωνὴ βαθειά, ποὺ ἤχοῦσε σὰν μουσικὴ μερικοὺς στίχους τοῦ Κίτς καὶ τοῦ Σέλλεῦ. Τὸν κυττοῦσα γοητευμένη στὰ μάτια κι' ἔμεινα ἔτσι κ' ἔτσι τελείωσε τὴν ἀπαγγελία. Ἡ φωνὴ καὶ τὸ πάθος μὲ τὸ ὁποῖο ἀπήγγειλε τοὺς στίχους, μὲ συνεκίνησε. Μοῦ ἔπιασε τότε τὸ χέρι καὶ μὲ ρώτησε:

— Κλαίτε;

»Στὸ σφίξιμο ἐκεῖνο τοῦ χεριοῦ τὸ ἁπλὸ καὶ αὐθόρμητο Ἐννοιωσα κάτι τὸ παράξενο μέσα μου. Κι' ἀπὸ τὸ σφίξιμο ἐκεῖνο κ' ἔπειτα μιὰ ἀλλοιώτικη οἰκειότητα ἀνεπτύχθη μεταξύ μας. Ὅταν γυρίσαμε στὸ Λονδῖνο, ἔβλεπα τὸν πρίγκηπα συχνότερα. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε συνάντησι μαζί του καὶ ἀπὸ κάθε συνομιλία, ποὺ περιωρίζοταν μόνον στὴ φιλία, ἐγράζα καὶ πιὸ γοητευμένη στὸ σπίτι μου καὶ ξαπλώνοντας σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα ἀφιερωνόμουν στὶς βαθειὲς σκέψεις καὶ στὶς πιὸ ἀπίθανες ἀνειροπολήσεις. Αἰσθανόμουν ὅτι κι' ἐγὼ εἶχα γίνει ἀπαραίτητη γιὰ τὸν πρίγκηπα. Κι' ὅταν ἔκαμε τὸ ταξεῖδι του στὴν Αὐστροουγγαρία, τὸν συνώδευσα κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του.

»Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξειδίου του αὐτοῦ, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σχηματίσω μιὰν ἐξαιρετικὴ Ἰδέα γιὰ τὸν Ἐδουάρδο, ἐπειδὴ ἤταν ἕνας ἄνθρωπος ἁπλὸς, δημοφιλὴς καὶ ἀγαπητὸς σ' ὅλον τὸν κόσμο. Παντοῦ, ὅπου περνοῦσε, ἀποκτοῦσε τὴν συμπάθεια καὶ παντοῦ ἔδινε ἀφθονα δείγματα τῆς γενναιοψυχίας του.

»Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἄρχισε καὶ τὸ σκάνδαλο. Ἡ ἰδιαιτέρα ἐκτίμησις μὲ τὴν ὁποία μὲ τιμοῦσεν ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ εὐχαριστησις ποὺ ἔννοιωθε ὅταν ἤταν μαζί μου, ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ δόσουν ἀφορμὴ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μισοῦν τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ οὔτε ἐκεῖνος, οὔτε ἐγὼ ἐδίδαμε προσοχὴ στὴν κακογλωσσιὰ τῶν ἀνθρώπων. Κι' ὅμως, ὡς τότε, ὁ πρίγκηψ δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ γιὰ ἔρωτα.

»Αὐτὸ ἔγινε μόνον ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες εἰς τὰς Κάννας καὶ ἡν λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν θὰ τὴν φανερώσω, γιατί ὑπάρχουν στιγμὲς εὐτυχίας, ποὺ πρέπει νὰ μένουν βαθειὰ κρυμμένες μέσα στὴν καρδιά μου...

»Σὰν ἐγυρίσαμε στὸ Λονδῖνον, εἴμαστε ἐρωτευμένοι καὶ ὁ πρίγκηψ μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ γευματίσῃ ἀρκετὲς φορὲς στὸ σπίτι μου. Μὲ τὸν πρίγκηπα δὲν μιλήσαμε ποτὲ γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ εὐτυχία μου ἤταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ζητοῦσα τίποτε ἄλλο στὴ ζωή.

»Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὁ πρίγκηψ ἔγινε βασιλεύς. Τότε, τὴν ἡμέρα τοῦ Ντέρμπυ, ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου στὴν Αὐλή. Λίγους μῆνες κατόπιν, ταξειδέψαμε μὲ τὴ θαλαμηγό του στὶς ἀκτὲς τῆς Δαλματίας καὶ στὸ Βόσπορο, ποὺ γιὰ μένα θὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου. Κάναμε ἕνα ταξεῖδι - δύνε.ρο κι' ἡ εὐτυχία μου ἤταν στὸ κατακόρυφο. Σὰν γυρίσαμε στὸ Λονδῖνο, ἐξακολουθοῦσα νὰ προσκαλοῦμαι στὴν Αὐλή. Ἀπὸ τότε τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ μὲ μισῇ. Ὁ Βασιλεὺς ὅμως τότε μοῦ συνιστοῦσε νὰ μὴ δίδω καμμιὰ προσοχή.

»Στὸ μεταξὺ εἶχα ὑποδάλει αἴτησιν διαζυγίου ἀπὸ τὸν δεύτερον σύζυγό μου. Ἀπὸ τότε τὰ πραγματα ἐξειλίχθησαν μὲ κεραυνοδόλο ταχύτητα καὶ εἶνε γνωστὰ ἀπὸ τὰς ἐπισήμους ἀνακοινώσεις.

»Ὁ ἀμερικανικὸς Τύπος διετυπάνισε πρῶτος τὸ σκάνδαλο κ' ὁ Ἐδουάρδος ἐκλήθη νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς καρδιᾶς του καὶ τοῦ θρόνου. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἐπηρεάσω στὴν ἀπόφασί του. Ἔσπευσα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Λονδῖνο καὶ νὰ τὸν ἀφήσω μόνο του νὰ λάδῃ τὴν τελικὴ του ἀπόφασι, γιατί θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἤταν αὐτή. Ὁ Ἐδουάρδος δὲν μας ἐγκατέλειψε τὸν θρόνον κ' ἠκολούθησε τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του κ' ἔγινε ἁπλοῦς πολίτης. Ἴσως νὰ ἤταν γραφτὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα μας νὰ μὴ χωριστοῦμε ποτέ.

»Θὰ ζήσουμε τώρα ἁπλὰ κ' ἀγαπημένα μέσα στὰ ἑκατομμύρια τοῦ κόσμου. Σὲ λίγο καιρὸ νέα γεγονότα, ἀλλὰ ἡ Ἱστορία μας θὰ λησμονηθῇ. Ὁ Ἔρως μας θὰ μείνῃ θρυλικὸς γιατί ἀγαπηθήκαμε ἁπλά, ἀνθρώπινα, φλογερὰ, χωρὶς νὰ ἐλπίσουμε κανέναν - ἐγὼ ἀνήκω στὸν Ἐδουάρδον κ' ἐκεῖνος σὲ μένα, σὰν δυὸ ἁπλοὶ ἄνθρωποι καὶ εὐτυχισμένοι».

ΟΥΩΛΛΙΣ ΣΙΜΨΟΝ

ΠΟΣΟΝ ΑΞΙΖΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Ενας διαπρεπὴς Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ὁπελόγισε ὅτι τὰ χημικὰ προϊόντα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν σύνθεσι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δὲν ἀξίζουν παραπάνω ἀπὸ 144 δραχμές! Φυσικὰ ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις καὶ ἡ χημικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ φτάσῃ καὶ τὶς 160 δραχμές: Ἀντιθέτως πάλι ὑπάρχουν μερικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀξίζουν οὔτε 100 δραχμές. Π. χ. ἡ χημικὴ σύστασις τοῦ σώματος τοῦ μαχαρίτη ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρβουρυ, σὲρ Ἀρθούρου Σίπλεῦ, ἀποτελεῖτο κατὰ 59 % ἀπό... νεράκι!

Τὸ αἷμα μας κατὰ 90 % εἶνε νερό, κατὰ 69 % εἶνε τὸ σηκότι μας καὶ τὰ κόκκαλά μας, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ στερεὰ ὅλη τοῦ σώματος, περιέχουν 23 % νερὸ κ' ἐκεῖνα! Τὰ ὑπόλοιπα προϊόντα εἶνε ἀσβέστης, φωσφορικὴ μαγνησία, φωσφοροῦχος ἀσβεστος καὶ ἁλὶ λιπαρὰ οὐσία, ἡ ὁποία ἀν βραστῇ μεταβάλλεται σὲ ζελατίνα.

Ἂν διαλυθοῦμε ἐπιστημονικὰς σὲ ἐμπορικὰ προϊόντα, τὸ σῶμα μας θὰ παραγάγῃ μιὰ μεγάλη δόσι μαγνησίας, ½ ὀκᾶ ζάχαρι, λίπος γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν ἑφτὰ σαπούνια, φώσφορο γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν 2.000 σπίρτα, ἀσβέστη γιὰ ν' ἀσβεστωθῇ ἕνα κοττέτσι καὶ σίδηρο γιὰ νὰ κατασκευαστοῦν δυὸ μικρὰ καρφιά.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀξία μας, κοινοὶ θνητοί, μὲ τὸν ἀπέραντο ἐγωϊσμό.

Φῶς εἰς ἓν ἀνεξήγητον μυστήριον

Ὁ ματωμένος δρόμος ἑνὸς «πλοίου-φαντάσματος»

Συνεντευξις μὲ τὸν τελευταῖον ἐπιζῶντα!

Μιὰ βραδυὰ σὲ μιὰ ναυτικὴ ταβέρνα τῆς Λισσαβῶνος.

Σ' ἕνα τραπέζι εἴμαστε καθησμένοι πέντε ναυτικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος κι' ἐγὼ ἐρασιτέχνης τῆς δουλειᾶς.

Ἀπὸ μικρὸς ἀγαποῦσα πολὺ τὰ ταξεῖδια καὶ σὰν μεγάλωσα με τὴν πρώτη εὐκαιρία μπαρκάρησα σ' ἕνα φορτηγὸ γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

Στὸ γυρισμό, ὁ ναύτης Πέντρο Ἀλβάρεθ μόλις κάτω ἀπὸ πολὺ μυστηριώδεις συνθῆκες.

Ἦταν γέρος, πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρόνων, ἀλλὰ δὲν ἔνοιοῦσε ν' ἀρήσῃ τὴ δουλειά του.

Μιὰ μέρα καθόμαστε πάνω στὴν κουβέρτα καὶ λιαζόμαστε. Ξαφνικὰ τὸν βλέπομε νὰ κιτρινίζῃ καὶ νὰ δείχνῃ μακρυὰ πέρα στὸν ὁρίζοντα μὲ τὸ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἀφρικανικῆς Ἀραβίας

Ἔρωτες στὴ φλογισμένη γῆ

Ἕνα δραματικὸν ἐπεισόδιον πάθους καὶ αἰσθήματος

— Ὁ Ἀλλάχ ἂς εἶνε μαζί σου!..
— ... Καὶ μαζί σου!

Ὁ Χασσοὺμ μπὲν Μωχαμὲντ περιπατοῦσε μὲ γρήγορο βῆμα μέσα στὸν ἐλαιώνα του καὶ ἀπαντοῦσε ἀφηρημένα στὸν χαιρετισμὸ τοῦ γείτονά του.

Γεμάτος μῦς, νεῦρα καὶ αἷμα ὁ Χασσοὺμ μπὲν Μωχαμὲντ, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους αὐτοὺς τῆς Μπερμπεραραβικῆς ράτσας τῆς Λιβύης καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Τζεμὲλ-Γκαριάν, τῆς τρωγλοδυτικῆς αὐτῆς πόλεως.

Τὰ «σπίτια» ἦσαν σκαμμένα πάνω στὸ βουνὸ καὶ ἡ εἴσοδές των — ἁπλὲς τρύπες — σὲ ἑπάλληλες σειρὲς σκαμμένες, ἔβλιαν τὴν ἐντύπωσι ὑπερωκεανίου μὲ 10.000 ἐπιβάτας.

Ἡ κατοικία τοῦ Χασσοὺμ εἶχε μιὰ κοινὴ εἴσοδο καὶ δυὸ διαμερίσματα. Στὸ ἕνα ἔμενε ἡ πρώτη του γυναίκα, Ζενάγκα, καὶ στὸ ἄλλο ἡ δεύτερη, ἡ Λίμπια.

Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια καὶ μπηκε στὸ «διαμέρισμα» τῆς Λίμπια. Στάθηκε. Σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ζώου βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ἀλλή!
— Ὁ Ἀλλὰχ ἂς εἶνε μαζί σου! εἶπε προστρέχοντας ἕνας ἄχαρος ἔφηβος.
— Ξέρεις ποῦ εἶνε ἡ Λίμπια;
— Βγῆκε.
— Τὸ περίμενα, εἶπε μέσα στὰ δόντια του ὁ Χασσοὺμ, καὶ πέρασε στὸ «διαμέρισμα» τῆς πρώτης του γυναίκας, τῆς Ζενάγκα.

Ἐκείνη καθότανε σὲ μιὰ γωνιὰ ἔχοντας δίπλα της τὰ δυὸ των κοριτσάκια.

— Ζενάγκα, ξέρεις ποῦ εἶνε ἡ Λίμπια;
— Δὲν εἶμαι παρμαμάνα τῆς. Ἀπήντησε μὲ μοχθηρία ἡ ἄλλη. Αὐτὴ κοροϊδεύει τοὺς νόμους μας, αὐτή....
— Σκάσε!

Βγῆκε μονολογῶντας:

— Πρέπει νὰ τελειώνω μὲ τὶς ὑποψῖτς μου, πρέπει νὰ μάθω τί κάνει. Θὰ στείλω τὸν Ἀλῆ.
— Ἀλῆ!
Ὁ σκλάβος ἔτρεχε.

Τὸ μειδίαμα μιᾶς «ὡραίας» τῆς Λιβύης

— Ἡ κυρὰ δὲν γύρισε ἀκόμα
— Τί εἶπε, ὅταν ἔφευγε;
Κ' Ἀλῆς ἔξυσε τὸ ξυρισμένο κεφάλι του καὶ ἀπήντησε:
— Εἶπε: «πάω ν' ἀγοράσω ἕνα κολλιέ».
— Αὐτὸ εἶπε; Λοιπὸν θὰ φέρῃ ἀφαλῶς τὸ κολλιέ. Τρέξε. Αὐτὴ ἀγοράζει σχεδὸν πάντα ἀπ' τὸν Ἀντάρ. Κρύψου καὶ ἀκολούθησέ την. Ὕστερα θἄρθῃς ἀμέσως νὰ μοῦ πῆς, ποῦ πῆγε.
Ὁ Χασσοὺμ γύριζε μέσα στὸ δωμάτιο σὰν λιονταρι στὸ κλουβί του.
Λίγη ὥρα πέρασε.
Ὁ Ἀλῆς μπῆκε ἀσθμαίνοντας.
— Λοιπὸν τὴν εἶδες; Ποῦ εἶνε; Τί κάνει;
— Τὴν εἶδα. Πρῶτα στοῦ Ἀντάρ κι ὕστερα τὴν ἀκολούθησα, ὥσπου μπῆκε στὴ νῦρὰ Φατμά.
Τὰ μάτια τοῦ Χασσοὺμ ἀστραψαν.
«Ὥστε στὴ Φατμά; Ἰουλιέτα λοιπὸν ἡ ἀτιμη;» Ἀ! θὰ ἐκδικηθῶ...»
Ἕνα κῦμα μίσους ἀπέβαινε στὸ στῆθος του καὶ τὸν ἔπνιγε. Μὲ μιὰ βρισιὰ ἔδιωξε τὸν Ἀλῆ.
Ἡ Λίμπια, τὸ φῶς τῶν ματιῶν του, ἡ χαρὰ τῆς καρδιᾶς του, ἡ ζωή του, τὸν πρόδινε!...
Ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ.
Ὄχι! Δὲν θὰ τὴν ἔρριχνε στὰ τσακάλια νὰ τὴν φάνε. Ἔτσι τὰ βάσανα τῆς θὰ τέλειωναν μέσα σὲ μιὰ νύχτα. Θὰ τὴν πουλοῦσε στοὺς δουλέμπορους κι' ὅλη τῆς ἡ ζωὴ θὰ γινόταν ἕνα δίδυ λιάθη εἰς παρεξηγήσεις. Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις.

Σ. Φ. — Κρίμα ποὺ δὲν ἔχω πλέον τὸ προηγούμενόν σας χειρογράφον διὰ νὰ τὸ ἀντιπαραβάλω μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας σας γράμμα. Διὰ τὸ ὑφος μοῦ τοῦ ἐγνώσκω καὶ καλοκαίνω μοῦ δίδετε ἀφορμὴν νὰ διαπραγματεῦθῶ αὐτὸ εἰς ἄρθρίδιον, ποὺ θὰ ἔχῃ γενικότερον ἐνδιαφέρον. Θὰ τὸ πράξω σύντομα. Ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς διευκρινισθοῦν περισσότερα καὶ νὰ γνωρίσετε καλλίτερον τὸν ἑαυτόν σας καὶ ὅτι σᾶς ἀρέσει, ἡμερομίσι, σεῖς, καθὼς καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, νὰ ὁηλώσετε συμμετοχὴν εἰς τὰ ψυχανακλυτικὰ φροντιστήρια (σχεδὸν τελείως ἀνεξόδια), τὸν ὁποῖον τὴν ἔναρξίν Ἰσως καὶ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς νὰ ἀναγγείλω.

ΡΟ-ΖΗΤΑ, ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΝ. — Εἰσθε πολὺ ἐοάισθητος τόνος, συνάμα ἁπλὸς καὶ ἀνεπιτήδευτος εἰσθε εἰλικρινὴς, κάπως ἀδιέξοδα, κατὰ βάσιν σταθερὰ, ἐπίμονος, ἀλλὰ ὁλίγον τι στενόχωρος καὶ μελαγχολὸς λιγάκι. Ἡ εἰλικρινεία σας θὰ ἦτο ἔτι μεγαλίτερα καὶ πλήρης, ἐὰν εἰσθε πιὸ ἀνοικτὴ καὶ ἀοθόρμητος καὶ περισσότερον ἐνεργητική. Δείχνεται οἰκονομολογικὸν πνεῦμα καὶ ἰκανότητας πρακτικὰς, τὰς ὁποίας ἡ καλὴ μελέτη καὶ μετρημένη σας φαντασία θὰ κατευθύνῃ σὺν τῷ χρόνῳ ὅπως καὶ ἐκεῖ ποὺ πρέπει πρὸς προσωπικὸν σας ὄφελος. Ἀναπτύξατε μόνον περισσότερον τὴν θρησκευτικὴ σας σκέψι, καθὼς καὶ τὸν κ. Χ. Κ., ἐὰν χρειστῶ διὰ τὴν λεπτότητά σας.

ΙΩΑΝΝΑΝ.—Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε τρομερὰ ἀνήσυχος, ὀρμητικὸς, ἐνίοτε σκληρὸς, ἀπότομος καὶ τελεία ἐνεστικτώδης. Εἰσθε εὐέξαπτος, ἐπιθετικὴ, κάπως αὐταρχικὴ, πάντοτε ἀπειλοῦμενος, ἐπιχειρηματικὴ, φιλόδοξη, διαθέσεων πολὺ ἐναλλασσομένων. Αἰνιγματικὴ καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν σας, ὁποκειμένη εἰς αὐτοπάτας καὶ συγκεχυμένας ἀντιλήψεις καὶ ἰδέας καὶ αὐτὸ κυρίως λόγῳ τῆς σπουδῆς καὶ τῶν παθῶν, ποὺ σᾶς παρουσίουν. Ἀλλ' ἡμῶν ὅμως ἐὰν ἐπιδιωκόμενον καὶ, ἐὰν κατευθύνετε τὸ ἐνδιαφέρον σας σὲ ἀνότερα ἐπίπεδα, ἠμπορεῖτε μέσα ἡμέρων κάτι νὰ ὁημιουργήσετε καὶ νὰ ἀνοιχθῇτε.

ΜΙΛΑΝ ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑΝ. — Μία ψυχικότης ζωηρὰ καὶ αὐθόρμητος σᾶς διακρίνει. Εἰσθε πλουσία εἰς αἰσθήματα καὶ ἐπιθυμίας καὶ ἐὰν ἐκείνες εἶχαν ἐκφρασιν τῶν ἐντύκτων σας. Εἰσθε προσέτι πολὺ εὐφάντασος, ἐξ ἰσου φιλόδοξος ὅσον καὶ δραστηριία. Γνωρίζετε νὰ ἐπιδιώκετε τὸ συμφέρον σας χωρὶς μικρότητας ὅμως. Τοὐναντίον κοθὼς εἰσθε καὶ πολὺ ἐνθουσιώδης, ἠμπορεῖτε νὰ ἐπιδεῖξετε καὶ γενναιοδωρίαν, ὅσον καὶ αὐτοπάρφανα. Ἐν γένει εἰσθε πολὺπλευρος ψυχὴ μὲ ἀρμονικότητα χαρισμάτων κάπως ἀνήσυχος, ἐνδιαφέρουσα.

Δρ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

Ὁ κόσμος τοῦ μυστηρίου

Ὀνειρομαντεία

Ἀλφαβητικὸς ὀνειροκρίτης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΥΝΗΓΙ. — Ζωντανὸ κυνήγι εἶνε ἐλπὶς πλουτισμοῦ. Ἐὰν εἶνε νεκρόν, θὰ ἔχῃ κέρδος. Μαγειρευόμενο, ἀπώλειαι χρήματος
ΚΥΚΛΩΝ. — Ὁμόγενὲς καταστροφῆς.
ΚΥΚΝΟΣ. — Λευκός, σημαίνει εὐτυχίαν. Μαῦρος, σημαίνει στενοχωρίαν. Ἐὰν ὅτι κολυμβᾷ σημεῖον ἀμέσου μεγάλης ὠφελείας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ. — Προμήνυμα λύπης καὶ πένθους.
ΚΥΘΟΣ (καμπορῆς). — Θὰ ἔχῃς τύχην.
ΚΩΔΩΝ. — Θὰ λάβῃς καλὴν εἰδησιν.
ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΑ. — Ὁ φόβος σου εἶνε δικαιολογημένος.
ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ.—Σημεῖον ὅτι ἡ φιλοδοξία σου θὰ προγματοποιηθῇ. Ἐὰν ὅτι πίπτεις ἀπὸ κωδωνοστάσιον εἰς πηγάδι, θὰ κάμῃς δεύτερον γάμον.
ΚΩΜΩΔΙΑ. — Σημεῖον ὅτι ἐμπαίζεσαι.
ΚΩΠΗΛΑΣΙΑ. — Σημαίνει ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν σου.

Λ

ΛΑΚΚΟΣ. — Ἐὰν βλέπῃς ὅτι πίπτεις εἰς λάκκον, εἶνε σημεῖον κατεστροφῆς.
ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ. — Σημαίνει ὅτι τὸ μυστικὸν σου θὰ κοινολογηθῇ.
ΛΑΙΜΗΤΙΣΜΟΣ. — Προαγγέλλει τιμὰς καὶ δόξαν.
ΛΑΜΠΙΑΣ. — Σημαίνει εἴδησιν γεγηησεως.
ΛΑΣΠΩΜΑ. — Σημεῖον προσοχῆς κοὶ ἀνάπαυσις.
ΛΑΧΕΙΟΝ. — Θὰ ἔχῃς καλὴν τύχην.
ΛΕΚΑΝΗ. — Γεμάτη, σημαίνει ἀφθονίαν. Κενή, πτωχεία καὶ στερήσεις.
ΛΙΤΑΝΕΙΑ. — Ἐὰν βλέπῃς λιτανεῖαν, θὰ ἐπιχειρήσῃς εὐτυχῆς ταξείδιον.
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. — Χαρὰ ἀπὸ ἱκανοποιητικὴν λύσιν ὑποθέσεώς σου.
ΛΕΜΒΟΣ (πλοῖον, ἀτμοπλοῖον, ἀκάτιον κτλ.) — Ἐὰν τὴν ἀνερχόμενοι ταξειδιόσουσαν, σημαίνει εὐτυχὲς ταξείδιον. Σταματημένην ἢ ἀγκυροβολημένην, σημαίνει χαρὰς καὶ καλὴς εἰδήσεις. Ἐὰν ὅτι ναυαγεῖ, σοβαρὰς συμφορὰς. Ἐὰν ὅτι ἐπιβαίνεται εἰς τὸν λιμένα, ἡ ἐργασία σου θὰ εἶνε προσοδοφόρος.
ΛΕΠΙΑ (ψαρεύειν). — Σημαίνει ὑπερπήδησιν τῶν ἐμποδίων.
ΛΕΠΙΣ. — Σημεῖον προδοσίας. Σπασμένη, ἀποτυχιαστὴς προδοσίας, ποὺ θὰ σοὶ κόψουν.
ΛΕΥΚΗ (δένδρον). — Σημαίνει ἀφοσίωσιν τοῦ φίλου σου.
ΛΕΩΝ. — Σημαίνει ὅτι ὁ ἀντίπαλός σου εἶνε ἰσχυρός.
ΛΙΣΙΑΡΙΟΝ.—Ἡ ἐργασία σου θὰ εἶνε στεῖρα.
ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ. — Σημεῖον προσεχοῦς ἀσθενείας.
ΛΙΚΝΟΝ (κούνια). — Πραγματοποίησις ἐλπίδος. Κενὸν, σημαίνει θλῖψιν. Ἐὰν βλέπῃς ἀνεμόκουνα, σημαίνει ἀπαλλαγὴν φροντίδων καὶ ἀμέριμνησίαν.
ΛΗΣΤΗΣ. — Σημεῖον ὑποφρεσκείας.
ΛΟΥΤΡΟΝ. (Βλέπε ὄβορ).
ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ. — Σημαίνει ἐκπλαγὴν καὶ χαρὰν.
ΛΟΙΜΑΣ (γυμνοσάλιγκας). — Σημαίνει τιμὰς, ἀλλὰ καὶ συκοφαντίας συγχρόνως.
ΛΥΚΟΣ. — Σημαίνει ὅτι ὁ ἀντίπαλός σου σκευωρεῖ ἐναντίον σου. Ἐὰν ὅτι σκοτώνεις, θὰ θριαμβεύσῃς.
ΛΥΡΑ. — Σημεῖον εὐχαριστήσεως.
ΛΥΠΗ. — Ἐὰν ὅτι αἰσθάνεσαι λύπην, σημεῖον προσεχοῦς ἀνακουφίσεώς σου. Ἐὰν ὅτι βλέπεις ἀλλὸν λυπημένον, σημαίνει λύσιν οἰκογενειακῶν σου διαφορῶν.
ΛΥΧΝΟΣ. — Ἐὰν ὅτι ἀνάπτεις λύχνον (λάμπαν), ἡ ὑπόθεσις εἶνε καθαρὰ καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς. Ἐὰν σβύνῃς λύχνον, σὲ συκοφαντοῦν.
ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ. — Σημαίνει λῆψιν ἀνησυχητικῆς εἰδήσεως.

Μ΄.

ΜΑΝΔΥΑΣ.—Βλέπε ἐπαινοῦφιον.
ΜΑΡΜΑΡΟΝ.—Ὅπως καὶ ἀν τὸ βλέπῃς, σημαίνει ὅτι ὁ φίλος σου εἶνε ἀναίσθητος.
ΜΑΡΜΕΛΑΔ.—Σημεῖον φιλονεικίας. Ἐὰν τρώγῃς, σημεῖον κέρδους.
ΜΑΣΤΟΣ.—Ἀγάλ.δος, γυναικὸς ἢ ἄλλου, γεμάτου καὶ μεγάλου, προμήνυμα πλούτου.
ΜΑΧΑΙΡΑ.—Προμήνυμα κινδύνου.
ΜΑΧΗ (ΠΕΔΙΟΝ ΜΑΧΗΣ).—Σημεῖον ἀσθενείας.
ΜΑΥΡΟΣ (ΑΡΑΠΗΣ).—Δυσπίστει εἰς δσα σοὶ λένουν.
ΜΕΓΑΡΟΝ.—Σημεῖον εὐτυχοῦς γεγονότος. Ἐρεπιωμένον, σημεῖον πτωχείας.
ΜΕΘΗ.—Ἐὰν βλέπῃς ὅτι εἶσαι μεθυσμένος, ἡ νίκη σου εἶνε βεβαιοτάτη.
ΜΕΛΙΣΣΑΙ.—Σημεῖον ἐργασίας καὶ προόδου.
ΜΕΛΙ (ΠΕΔΙΟΝ ΜΑΧΗΣ).—Ἔκτακτον σημεῖον ἐπιτυχίας καὶ μεγάλων κερδῶν.
ΜΕΤΑΚΛΗΣΙΣΙΣ.—Σημεῖον αἰσθητῆς βελτιώσεως εἰς τὴν κατάστασίν σου.
ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ (ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ).—Ἐὰν τὸ φέρῃς, σημεῖον ἐπιτυχίας. Ἐὰν τὸ βλέπῃς, κενοδοξία.
ΜΗΛΙΤΗ (ΚΡΑΣ).—Προμήνυμα χαρᾶς καὶ διασκεδάσεως.
ΜΗΤΗΡ.—Κάλλιστον σημεῖον καὶ προαγγέλλει πρόοδον σου καὶ εὐτυχίαν σου.
ΜΟΙΧΕΙΑ.—Ἐὰν βλέπῃς ὅτι τὴν διαπράττεις, προμήνυμα ἐρίδος καὶ ἀνησυχίας.
ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ.—Σημεῖον ἡσυχίας σου.
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.—Σημεῖον ὅτι ἡ φιλονεικία σου θὰ εἶνε ἀνευ συνεπειῶν.
ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.—Κακὸν σημεῖον.
ΜΟΥΣΕΙΟΝ.—Δεισοιητὴ χαρά.
ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ.—Σημεῖον ἀνησυχίαν.
ΜΟΥΣΙΚΗ.—Ἐόρτιστος, σημαίνει ἀπροσδόκητον κακὸν. Δυσφωνία, σημεῖον συκοφαντίας.
ΜΟΧΛΟΣ.—Σημεῖον αἰσθηματικῆς λύπης.
ΜΠΙΖΕΛΑ.—Προμήνυσι πλήρη ἐπιτυχίαν.
ΜΠΙΣΚΟΤΑ.—Προαγγέλλει διασκεδάσεικὴν συνάθροισιν, ποὺ θὰ σ' ἐξαρεστήσῃ.
ΜΥΚΗΤΕΣ (ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ).—Σημεῖον προστασίας καὶ μακροβιότητος.
ΜΥΙΑΙ.—Προμήνυμα ἐνοχλήσεων.
ΜΥΛΟΠΕΤΡΑ.—Εἶνε συμβολὴ ὅτι αὶ προσπάθειαί σου θὲν νὰ εἶνε σοβαραί.
ΜΥΛΟΣ.—Ἐὰν τὸν βλέπῃς ἐν κινήσει, σημεῖον χαρᾶς καὶ πλούτου. Σταματημένος, σημεῖον ὅτι αἱ προσπάθειαί σου εἶνε ματαιαι. Ἀνεμόμυλος ἐν κινήσει, σημαίνει προσεχὲς σου ταξείδιον. Ὑδρόμυλος, ἡ ἐργασία σου θὰ εἶνε πολὺ δύσκολος.
ΜΥΡΜΗΚΕΣ.—Ἔξοχον σημεῖον ὑγείας καὶ ἐργασίας.

Ν΄.

ΝΑΝΟΣ.—Ἔχεις ἐχέφρον, ὅστις θὰ σοὶ προξενήσῃ ἀπόγνωσιν καὶ ὑποθέσεις.
ΝΑΥΑΓΙΟΝ.—Σημεῖον ἀγχωνοῦιας. Ἐὰν βλέπῃς ὅτι διασώζεσαι, θὰ ἀποφύγῃς κίνδυνον.
ΝΑΥΤΗ.—Σημαίνει ἀσβεδιότητα καὶ κίνδυνον.
ΝΕΚΡΟΣ.—Ἐὰν βλέπῃς ὅτι εἶσαι νεκρός, σημεῖον πλήρους ὑγείας σου. Ἐὰν ἔγκυος, ὅτι εἶνε νεκρὰ, σημεῖον εὐκόλου τοκετοῦ τῆς. Ἐὰν βλέπῃς ἀπόντα φίλον σου ἢ συγγενῆ νεκρόν, σημαίνει ὅτι εἶσαι ἐνεργὸς ἐν ὑγείᾳ (ἐκτὸς καὶ πρόκειται περὶ νεκροῦ).
ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ.—Σημεῖον θανάτου.

Α. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

Ἐκλέξατε τὴν συντροφόν σας

Κάθε ἄνδρας, κάθε γυναῖκα φέρεται πρὸς τὴν ἀγάπη μοιραίως καὶ ἀναποφεύκτως, ἀκολουθῶντας τὴν ἀστρικὴν του ὠθησι. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ οἱ διάφοροι πλανῆται ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς ἑξῆς παρατάξεις:

Ὁ Κρόνος: βέν ἀγαπᾷ κανένα.
Ὁ Ἥλιος: βέν ἀγαπᾷ, παρὰ τὸν ἑαυτό του.
Ὁ Ἄρης: ἀγαπᾷ ὁποιον τοῦ ἀνθίστατάι.
Ἡ Σελήνη: ἀφήνεται νὰ ἀγαπᾷ.
Ἑρμῆς: ἀρέσκεται στὶς ἐρωτικὲς ὁαδιουργίες.
Ὁ Ζεύς: προσκολλᾶται σ' ὁποιον τοῦ κάνει τιμές.
Ἡ Γῆ: ἀγαπᾷ ὁποιον τῆς ἀνήκει. Καὶ
Ἡ Ἀφροδίτη: ὅλους.
Οἱ εὐτυχεῖς τύποι, ποὺ ἔχουν τύχη, εἶνε: Ὁ Ζεύς, ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἐρμῆς.

* * *

Ἡ Ζεύς — ὁ τύπος δηλαδὴ γυναικὸς — εἶνε ὁρμητικὸς, φιλήδονος καὶ καθόλου αἰσθηματικός. Θέλει πάντοτε νὰ κυριαρχῇ καὶ ἐπιτυχαίνει πάντοτε, γιατὶ βέν δέχεται νὰ κάνῃ μιὰ ζωὴ μέτριαν.
Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ὁ τύπος, ποὺ ἀναζητεῖται πάντοτε ἀπὸ τὸν τύπον (ἄνδρος) Ἄρης, καὶ καθὼς εἶνε καλόβολη καὶ πολὺ γνωσιοκρατῆς, μορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ πολὺ διαφορετικοὺς ἄνδρες καὶ νὰ τοὺς κάμῃ εὐτυχεῖς.
Ἡ Ἄρης βέν κατακτᾶται, ἀλλὰ ἡ ἴδια ἐκλέγει τὸν ἄνδρα, ποὺ θέλει. Τὸν θέλει ταπεινό, τρυφερό, ὁραῖο καὶ βὲν τὸ ζητεῖ ἢ νὰ ἐξέρῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.
Ἡ Ἑρμῆς εἶνε πολὺ διανοουμένη καὶ εὐχάριστη, ἀγαπᾷ πάντοτε τὴ κατακτᾷ τὸν σύζυγο ἢ τὸν ἐραστὴ τῶν φίλων τῆς.
Ἡ Γῆ εἶνε τελεία ἀπὸ ἀπόψεως νὰ βιευθύνῃ ἕνα ἐμπορικὸ σπίτι, μιὰ ἐργοστὰ ἐιιχείρησι, ἕνα καφενεῖο, γιατὶ εἶνε ἀοβείστη καὶ ἀποφασιστικὴ, ἀλλὰ εἶνε ζηλότυπος καὶ αἰσθανομένη ὅτι ἀπατᾶται βὲν διστάζει νὰ σκοτώσῃ.
Ἡ Σελήνη εἶνε πολὺ ἐλκυστικὴ. Πρέπει, τοὐλάχιστο, μιὰ φορὰ στὴ ζωή της ν' ἀγαπηθῇ. Εἶνε ὀνειροπόλος καὶ ὅταν σᾶς λέγῃ ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ, μὴ τὴν πιστεύετε, ὅπως βὲν πρέπει νὰ τὴν πιστεύετε, ὅταν σᾶς πῇ ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον.
Μὴ νυμφευοεῖτε τὴ γυναῖκα Ἥλιος, γιατὶ δυστυχῆς στὸν γάμο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως Ἀντουάνου) πρέπει νὰ μένῃ ἄγαμος, ἀλλὰ ἀφῆστε ν' ἀγαπάσθε ἀπ' αὐτὴ κι' ἀκούετε τὶς συμβουλές τοῦ δυνατοῦ πνεύματός της. Εἶνε εὐγενὴς καὶ βὲν προδίνει.
Ἂν συναντήσετε τὴ γυναῖκα Κρόνος, ἀποφύγετέ την. Εἶνε ἀσχημη, μοιαρὴ, ρωτᾷ διαρκῶς καὶ βὲν λέγει τίποτε γιὰ αὐτὴν. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνδρα, ὀυτε γιὰ τὸν γάμο, μὴ δίνετε τίποτε γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Φέρει τὴ θλῖψι, τὴ δυστυχία. Παρὰ τὴν ἀστρικὴ ἀνωμαλία, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀξιοπρεπὴς. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ σᾶς ποτίσῃ μὲ ἀφρεκνὸ ἢ ποντικοφάρμακο, χωρὶς καμμιὰ τύψι, πράγμα, ποὺ βὲν θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ πενθήσῃ βαθειὰ γιὰ τὸν χαμό σας. Ἢ ἑπαρχία εἶνε γεμάτη ἀπὸ Κρόνους, αἰωνίως ὀρφανεύς, αἰωνίως χήρες, ποὺ παρουσιοῦσιν κληρονομιές, χωρὶς καὶ νὰ τὰς θέλουν, γιατὶ βὲν εἶνε τυχερὲς καὶ ἐγκαταλειπόμενες ἀπὸ τοὺς ζωντανοὺς, συχνάζουν — γιὰ ποιὸ σκοπὸ, Θεέ μου — στὰ νεκροταφεῖα...

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

Ὁ γραφολόγος σᾶς ἀπαντᾶ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΝ Α. Μ. — Δείχνετε μιὰ ἀκαταδείξι ἢ Ἴσως ἀνθρωποφοβία καὶ συγχρόνως μιὰ μεγάλη ἐναλλαγὴ εἰς τὸν συναισθηματικὸν κόσμον σας συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν σας. Ἐπίσης αὐτό, ποὺ νοιώζω ὅτι βλέπω σὲ σᾶς, εἶνε ὅτι οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι σᾶς κατατρύχουν, ἐρχόμεναι εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰς ἀνάγκας, ποὺ σεῖς δημιουργεῖτε εἰς τὸν ἑαυτόν σας, σχεδὸν ὑπερβολικῶς.

ΜΙΚΙ-ΜΑΟΥΣ Α. Μ. — Σεῖς εἰσθε πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸν προηγούμενον χαρακτῆρα, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἴσου ἀστατος καὶ ἀμφίρροπος εἰς τὰς διαθέσεις μὲ τὴν ἴδιαν ὑπερευχυκτικότητα. Εἰσθε ὅμως καὶ περισσότερον ἐγκωμιαστὴς, ἀπότομος καὶ ἐπιτηδευμένος. Ἐπαίζω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ γίνετε «πιὸ μαλακός, πιὸ ἀνθρώπινα καλὸς καὶ συνάμα πιὸ ἐξελιγμένος καὶ φυσικὸς ἄνθρωπος».

ΜΑΘΗΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ. — Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε ἀρκετὰ συμπαθής. Συμβαίνει ὅμως ὅτι καὶ μὲ τὴν γραφή σας. Αἱ ἐπιφάσεις τῆς στιγμῆς ὅτον μετασάλλουν πολὺ εὐκολα. Εἰσθε κυρίως, ὁ κὰ κακὸν προθέσεων, ἀλλ' ἀδυνατοῦ θελήσεως εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν αἰσθηματικῶν πειρασμῶν. Μὴ ἀφήνετε νὰ ἐξαντλῆσθε σὲ τύψεις, ἀλλὰ μανθάνετε νὰ ἐπερνιόστε κάθε φορὰν καλλίτερα τὸν ἑαυτόν σας.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ. — Προσπαθήστε νὰ μὴν ἀποξέρνεστε τόσο. Ἔτσι μὲ δυσκολεύετε καὶ μᾶς ἐμποδίζετε τὴ δοκιμή. Ἡ κόμοια ἐοστροφία καὶ ἱκανότης τῆς ἀντιλήψεως σας εἶνε κακιὰ, ὅταν δὲν χρησιμοποιῆται μὲ ἀπολύτον ἐλευθερίαν. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς νὰ σᾶς παρακολουθήσω περισσότερον.

ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ. — Δὲν γνωρίζω ποίου βαθμοῦ εἶνε ἡ τυπικὴ (σχολικὴ) σας μόρφωσις. Ἐὲ ἄλλου βὲν μὲ ἐπηρεάζει, ὡς γραφολογὸν, ἡ ἔνεια τοῦ κειμένου τῆς ἀντιγραφῆς σας: τοιοῦτοι συμπτώματα ὅμως θὰ ἤγαγον εἰς πλάνας χονδροειδεῖς. Ἐν τούτοις ἡ γραφή σας δείχνει κάτι τὸ ἐξόχως πνευματικὸν καὶ συγχρόνως πολιτισμένον. Ἴσως τὸ πνεῦμα σας νὰ μὴ εἶνε τόσον δημιουργικὸν, βέν στερεῖται ὅμως εὐφυοῦς ἐιιορρυθμίας. Θὰ ἔλεγα ἑπίσης ὅτι εἰσθε ἀνεξάρτητον καὶ κριτικὸν πνεῦμα μὲ λεπτὰ καὶ καλλιτεχνικὰ αἰσθηπήρια, σπόμια. Νοιῶτη λοιπὸν εἶνε καὶ ἡ μεγάλη σας ἀκαταδεξία, ἡ ὁποία βὲν εἶνε κτυπητὴ μὲν, ἀλλὰ αἰσθητὴ καὶ δίδει λαβὴν εἰς παρεξηγήσεις. Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις.

Σ. Φ. — Κρίμα ποὺ βὲν ἔχω πλέον τὸ προηγούμενόν σας χειρόγραφον διὰ νὰ τὸ ἀντιπαραβάλω μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας σας γράμμα. Διὰ τὸ ὑφος μοῦ τοῦ ἐγνώσκω καὶ καλοκαίνω μοῦ δίδετε ἀφορμὴν νὰ διαπραγματεῦθῶ αὐτὸ εἰς ἄρθρίδιον, ποὺ θὰ ἔχῃ γενικότερον ἐνδιαφέρον. Θὰ τὸ πράξω σύντομα. Ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς διευκρινισθοῦν περισσότερα καὶ νὰ γνωρίσετε καλλίτερον τὸν ἑαυτόν σας καὶ ὅτι σᾶς ἀρέσει, ἡμερομίσι, σεῖς, καθὼς καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος, νὰ ὁηλώσετε συμμετοχὴν εἰς τὰ ψυχανακλυτικὰ φροντιστήρια (σχεδὸν τελείως ἀνεξόδια), τὸν ὁποῖον τὴν ἔναρξίν Ἰσως καὶ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς νὰ ἀναγγείλω.

ΡΟ-ΖΗΤΑ, ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗΝ. — Εἰσθε πολὺ εὐάισθητος τόνος, συνάμα ἁπλὸς καὶ ἀνεπιτήδευτος εἰσθε εἰλικρινὴς, κάπως ἀδιέξοδα, κατὰ βάσιν σταθερὰ, ἐπίμονος, ἀλλὰ ὁλίγον τι στενόχωρος καὶ μελαγχολὸς λιγάκι. Ἡ εἰλικρινεία σας θὰ ἦτο ἔτι μεγαλίτερα καὶ πλήρης, ἐὰν εἰσθε πιὸ ἀνοικτὴ καὶ αὐθόρμητος καὶ περισσότερον ἐνεργητική. Δείχνεται οἰκονομολογικὸν πνεῦμα καὶ ἱκανότητας πρακτικὰς, τὰς ὁποίας ἡ καλὴ μελέτη καὶ μετρημένη σας φαντασία θὰ κατευθύνῃ σὺν τῷ χρόνῳ ὅπως καὶ ἐκεῖ ποὺ πρέπει πρὸς προσωπικὸν σας ὄφελος. Ἀναπτύξατε μόνον περισσότερον τὴν θρησκευτικὴ σας σκέψι, καθὼς καὶ τὸν κ. Χ. Κ., ἐὰν χρειστῶ διὰ τὴν λεπτότητά σας.

ΙΩΑΝΝΑΝ.—Ὁ χαρακτὴρ σας εἶνε τρομερὰ ἀνήσυχος, ὀρμητικὸς, ἐνίοτε σκληρὸς, ἀπότομος καὶ τελεία ἐνεστικτώδης. Εἰσθε εὐέξαπτος, ἐπιθετικὴ, κάπως αὐταρχικὴ, πάντοτε ἀπειλοῦμενος, ἐπιχειρηματικὴ, φιλόδοξη, διαθέσεων πολὺ ἐναλλασσομένων. Αἰνιγματικὴ καὶ εἰς τὸν ἴ

Ἡ αἰσθηματικὴ περιπέτεια τοῦ Μουσουλμάνου ἡγεμόνος καὶ τῆς νεαρᾶς Εὐρωπαίας

Ποῦ θὰ κλεισθῇ εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάνου τῆς Ἰάβας ἡ μικρὰ Ἑλληνὶς Νάντια Βλάσσωφ

Μία ἐπιτόπιος περιγραφὴ τῆς Γαλλίδος συγγραφέως

ΤΙΤΑ Ὑ·ΝΑ

Ἡ Ἰάβα με τὸ εἰδυλλιοντου νεαροῦ Σουλτάνου της καὶ τῆς μικρῆς Ἑλληνίδος Νάνκας Βλάσσωφ, ἔγινε θέμα ἐπικαιροτήτος.

Ὅσοι δὲν ξέρουν ἀπὸ τὴν Ἰάβα, παρὰ μόνο τὴ Βαταβία, τὸ Μπαντάγκ, τὴ Συραμπάγια ἢ τὸ Μπουϊτενζόργκ, μολις ἔχουν δοκιμάσει τὴν ἐπιδερμίδα τῆς ζωῆς της, ποὺ ἢ χάρις της βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ βάθος. Ἔζησα πολλοὺς μῆνες στὸ Ντζόγκτζα, στὰ νότια τῆς Ἰάβας, ὅπου εἶνε τὰ δύο βασίλεια, τὸ ἕνα αὐτὸ ποὺ ἀνέφερα, τὸ Ντζόγκτζα, καὶ τὸ ἄλλο, τὸ Σόλο, οἱ Σουλτάνοι τῶν ὁποίων βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία μιᾶς γρηᾶς, τῆς βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας Βιλελμίνης.

Μπορεῖτε νὰ φθάσετε στὸ Ντζόγκτζα σιδηροδρομικῶς ἢ ἀεροπορικῶς ἢ καὶ μὲ αὐτοκίνητο. Ἡ πόλις εἶνε μοντέρνα, ἔχει ὡραῖα ξενοδοχεῖα καὶ καταστήματα, στὰ ὁποῖα βρίσκει κανεὶς ὅ,τι θέλῃ. Ἂν εἶσθε δὲ προνομιοῦχος, τότε μπορεῖτε νὰ μπῆτε μέσα στὸ Κράτον, ὅπου καὶ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Σουλτάνου, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὁποίου ζῇ ἡ οἰκογένειά του, κλεισμένη στὸ μεγαλεῖο της καὶ στὴ μελαγχολία της.

Ὁ βασιλεὺς ἔχει τέσσαρες νομίμους συζύγους. Κάθε φορὰ, ποὺ μιὰ σκλάβα γεννᾷ κανένα παιδί, τότε παίρνει τὸν τίτλο τῆς ἐπισήμου ἐρωμένης.

Ἀλλὰ γιατὶ ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες, ἢ νόμιμες καὶ ἢ ἄλλες — ὀρχηστρίδες, τραγουδίστρες, κυρίες τῆς τιμῆς, νέες κοπέλλες — ζοῦν κλεισμένες ἢ μάλλον εἶνε καταδικασμένες νὰ ζοῦν ἔτσι; Αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὸν σεβασμὸ τοῦ Μουσουλμάνου πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν ζωήν του. Θυμοῦμαι μιὰ ἀπάντησι, ποὺ ἔδωσε, μπροστά μου, ἕνας Ἄραψ φύλαρχος σὲ μιὰ Παρισινή, ποὺ τὸν ἠρώτησε:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι στὴ χώρα σας ἔχετε πολλὲς συζύγους;

— Ὄχι, κυρία, ἀπήντησε ἐκεῖνος, στὸ Μαρόκο δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μόνο γυναῖκα. Ὅταν δὲ ἔρχωμαι στὸ Παρίσι, ἔχω ὁλόκληρο χαρέμι.

Στὴν Ἰάβα, ὅπως καὶ σ' ὅλο τὸ Ἰσλάμ, ἢ ἀγάπη εἶνε ἕνα μυστικό.

Μ' ἕνα πρίγκηπα αὐτοῦ τοῦ ἐξωτικοῦ νησιοῦ ἀρραβωνιάστηκε μιὰ ὡμορφη Ἑλληνίδα.

◈ ◈

Οἱ Γιαβανοὶ πρίγκηπες δὲν εἶνε... ἐγχρωμοι. Καταγωγῆς μελαγχολικῆς, εἶνε ἐλαφρῶς μελαμψοὶ μὲ ἀμυγδαλωτὰ μάτια, ἀλλὰ δὲν εἶνε μαῦροι καὶ ἂν ὁ γιαβανέζικος λαὸς γνώριζε καὶ γνωρίζει ἀκόμη καὶ τώρα τὴ δουλεία, εἶνε γιατὶ σ' ἕνα σημεῖο τοῦ πνευματικοῦ του πολιτισμοῦ νικήθηκε στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ὄλης.

Ὁ κύριος τοῦ Ντζόγκτζα, ὅπου θὰ πάῃ νὰ ἐγκλεισθῇ μιὰ κοπέλλα συνηθισμένη στὸ Σαὶν-Μῶριτζ καὶ στὸ Λονδίνο, ἔδωσε κάποτε μιὰ γιορτὴ πρὸς τιμή μου, μιὰ παράστασι, ὅπου ἀνέζησαν γιὰ λίγο τοὺς ἡρωικοὺς των χρόνους. Ὅταν ἡ παράστασις τελείωσε, μοῦ φάνηκε πὼς ἐθγαινα ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ μέθη. Ἄλλη μιὰ φορὰ παρέστην σὲ μιὰ γορευτικὴ γιορτὴ στὸ ἀνάκτορο. Ὁ Σουλτάνος καθόταν στὸν θρόνο του, ἐνῷ ἕνας ὑπηρέτης πεσων του κρατοῦσε τὸ Ἱερο Ἀλεξήλιο. ἕνας ἄλλος ἔβιωχνε τὶς μυῖγες ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, τρίτος κρατοῦσε τὸ μαχαίρι του καὶ, τέλος, τέταρτος περίμενε διαταγές του. Μπροστά του πενταχόσιες νέες κοπέλλες, ἔφηβες, ἡμίγυμνες, χόρευαν μὲ μιὰ τέτοια ὑπέροχη τέχνη, ὥστε τὸ κουλούριασμα τοῦ σώματός των ξεπερνοῦσε τὴν αἰσθησιακὴ πρόκλησι κι' Ἔκανε νὰ φαίνεται ἡ μεγάλη αἰσθητικὴ ἀξία, ἡ πραγματικὴ τέχνη, ποὺ δημιουργοῦσε τὴν πιὸ εὐγενικὴ ἐντύπωσι.

Ἐπὶ τρεῖς ὧρες, ποὺ διήρκεσε αὐτὴ ἡ μυσταγωγία, ὁ Σουλτάνος ἔμεινε ἀκίνητος κι' ἐγὼ ἤμουνα καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὸν πρίγκηπα Πάκοε-Ἀλάμ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν ξάδελφό του, τὸν πρίγκηπα διάδοχο τοῦ ἄλλου βασιλείου, τοῦ Σόλο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἦταν τόσο ὡραῖος, ὥστε ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, ποὺ ἔχω δῆ τόσους καὶ τόσους ὡραίους ἄνδρας, ἡ μορφή του εἶνε ἀκόμη ζωηρὰ ἐντυπωμένη στὴ μνήμη μου. Περιπατοῦσε στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων γυμνὸς ὡς τὴ μέση, ἐνῷ ὑπηρέτες τὸν ἀκολουθοῦσαν. Μαζί του ἐπεσκέφθην τὰ μέρη, ποὺ ἔμεναν ἡ χορεύτριες, ἡ παλλακίδες, ἡ κυρίες τῆς τιμῆς, ἡ σκλάβες κ.τ.λ.

Ἦταν ἕνας πρίγκηψ γεμᾶτος μελαγχολία. Μιλοῦσε, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγγλικά, ὁλλανδικά, γαλλικά, γερμανικά, γιαβανέζικα καὶ μαλλαϊκά, εἶχε σπουδάσει στὸ Ἀμστερνταμ.

Τέτοιος εἶνε ὁ πρίγκηψ, ποὺ σήμερα ζητᾶει τὴν εὐτυχία στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς Εὐρωπαίας κόρης.

Ξέρει ὅτι ἐπιχειρεῖ ἕνα ἐπικίνδυνο πείραμα. Ἔχει ἐναντίον του τὴν παράδοσι, τὴ ράτσα του, τὴν Βιλελμίνα καὶ τὴ δυσαρέσκεια τοῦ λαοῦ του γιὰ κάθε τι τὸ ξένο.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάνῃ ὥς τὸν γάμο, θὰ πῇ ὅτι ὑπάρχει ἔρως στὴν ψυχή του κι' αὐτὸ ἐζηγεῖ ὅλα. Ἡ ἀγάπη εἶνε ὅλα καὶ τίποτε. Ξέρει ἀκόμη ἢ μᾶλλον προαισθάνεται, γιατὶ δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ, τί θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ἡ ζωὴ μ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες σ' ἕνα παλάτι τῆς Ἀνατολῆς. Ὅλα τοῦ διηγοῦνται τὴν ἱστορία ἑνὸς Ἀσιάτου, ποὺ ἀγάπησε μιὰ λευκή. Σχεδὸν πάντα στὴν ἱστορία, ὅπως καὶ στὴν πραγματικότητα, ἢ λατρευομένη γυναῖκα πεθαίνει πρὶν γνωρίσῃ τὴν ἐγκατάλειψι. Ἡ ἀντιζῆλές της τὴν δολοφονοῦν, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ. Ὑπάρχει στὴν Ἰάβα ἕνας τρόπος νὰ σκοτώνῃς χωρὶς ν' ἀφήνῃς ἴχνη. Δὲν εἶνε τὸ δηλητήριο, οὔτε ἡ μαγεία, εἶνε τὸ χνοῦδι τοῦ μπαμποῦ. Πάνω στὸν κορμὸ τοῦ μπαμποῦ εἶνε ἕνα ἐλαφρὸ χνοῦδι, πιὸ ἐλαφρὸ ἀπὸ τὸ χνοῦδι μιᾶς ἐφήβου. Ἀναμιγνυόμενο μὲ τὴν τροφή, δὲν φανερώνει τὴν παρουσία του κι' ἐν τούτοις εἶνε ἕνα φοβερὸ μέσο θανάτου, γιατὶ τρυπᾶει τὰ ἔντερα ὅποιου τὸ πάρῃ. Ἡ αὐτοψία, ἡ ἐπιστήμη καλοῦν τοὺς θανάτους αὐτοὺς φ υ σ ι κ ο ύ ς. Καὶ ὅμως...

Ἂν ἡ Νάντια Βλάσσωφ, ποὺ θὰ ἑνώσῃ τὴ ζωή της μὲ τὸν Πάκοε-Ἀλὰμ τοῦ Ντζόγκζα-Κάρτα δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τὸν θάνατο, δὲν θὰ τὴν ἔκανα καθόλου ἐπιφυλακτική.

Ἂν ἡ ὡραία Ἑλληνίς, ποὺ ἔζησε ἐπὶ τόσα χρόνια μέσα στὰ «παλάς», στὴν πολυτέλεια, στὸν «κόσμο» πεθάνῃ ἐκεῖ πέρα, δὲν θὰ τὸ θεωρῆσῃ δυστύχημα τέτοιο, ὅπως ἐκεῖνο τῆς ἀνίας, ποὺ πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι θὰ τὴ καταλάβῃ, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἡ ἀνία, ἡ πλῆξις εἶνε χειρότερη ἀπὸ τὸν θάνατο.

Πολὺ χειρότερη!.

ΤΙΤΑ Ὑ·ΝΑ

Ὁ νεαρὸς Σουλτάνος τῆς Ἰάβας καὶ δύο ἀπὸ τὰς συζύγους του.

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς παλαιᾶς Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ Νεκτὰρ Χανούμ

Διήγημα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Κλωντ Φαρέρ

"Ὅταν ἡ μικρὴ Νεκτὰρ ἔγινε δέκα χρονῶν κι' ἔμαθε ὅσα μαθαίνουν στὸ ἀρμενικὸ σχολεῖο τοῦ Καντίκιοι, οἱ γονεῖς της τὴν δάνεισαν στὴν Περοῦζ χανούμ, τὴν μεγάλη καλλιτέχνιδα τοῦ τοῦρκικου θεάτρου, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ χορεύῃ.

Κι' ἡ μικρὴ ἡ Νεκτὰρ, ὅστερα ἀπὸ μαθητεία κουραστικὴ καὶ αὐστηρή, ἔγινε ἡ Νεκτὰρ χανούμ, χορεύτρια, τραγουδίστρια καὶ ἠθοποιός, τρεῖς χωριστὲς τέχνες, ποὺ στὴν Ἀνατολὴ ἀποτελοῦν μονάχα μιὰ τέχνη.

Ὁ πατέρας της εἶχε πῆ: «Καλὴ τέχνη εἶνε γι' αὐτήν, ἀφοῦ εἶνε ὡμορφη καὶ σβέλτη. Θὰ κερδίζῃ τὸ λοιπὸν πολλὰ λεφτά, ὄχι μονάχα στὸ θέατρο, μὰ καὶ στὰ χαρέμια, ὅπου ἡ Τουρκάλες θὰ τὴν καλοῦν νὰ τοὺς μαθαίνῃ νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ κάνουν μὲ δαύτη καὶ ἕνα σωρὸ βρωμιές».

Κι' ἡ μητέρα της εἶπε τότε κι' αὐτή:

«Καὶ βάλε ἀκόμα πὼς στὸ θέατρο θὰ τὴν θλέπουν, ὅταν ἔχῃ παράσταση, Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ πλούσιοι, ἕνα σωρό, ποὺ θὰ τῆς δίνουν ἀκόμα περισσότερα λεπτὰ γιὰ μιὰ νύκτα....».

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῆς μικρούλας τῆς Νεκτὰρ ἦταν Ἀρμένηδες. Γιὰ τοῦτο κι' οἱ δυό τους προσκυνοῦσαν τόσο πολὺ τὰ λεπτά· τέτοιο εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ράτσας τους». (Σ.τμ. μεταφραστοῦ: Γνωστὸς εἶνε ἀπὸ πολλοὺ ὁ μανιακὸς ἀντιχριστιανισμὸς τοῦ παλαιοῦ μανιώδους τουρκοφίλου Φαρέρ, τοῦ πιστοῦ φίλου, καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, τοῦ μακαρίτου Λοτί. Κανεὶς δὲν τὸν συνερίζεται λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο).

"Ὅσον καιρὸ βάσταξε ἡ ἐξάσκησις καὶ ἡ παρασκευὴ τῆς θέατρο, ἀκόμη κι' ἀργότερα, ὅταν χόρευε καὶ τραγουδοῦσε στὸ θέατρο, καὶ τέλος ἔγινε σαν τὴν Περοῦζ χανούμ «καλλιτέχνις» καὶ «ἀστέρι», ἡ Νεκτὰρ χανούμ ποτὲ δὲν ἔλεψε νὰ καθῄσῃ, κάθε φορὰ ποὺ μποροῦσε, στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι, καθὼς ἐπίσης νὰ φέρῃ τίμια στὸ σπίτι ὅλα τὰ λεπτά, ποὺ κέρδιζε κατὰ διαφόρους τρόπους.

Γιατὶ ἦταν νέα ἄψυχη σύμφωνα μὲ τὴν φυλή της (Σημείωσις μεταφραστοῦ!!!) καὶ ὁ Θεὸς, τῶν Ἀρμένηδων χαιρόταν μ' αὐτήν. Ὅ,τι οἱ γονεῖς της εἶχαν εὐχηθῆ νὰ γίνῃ, γινόταν.

◈ ◈

Ἡ Περοῦζ χανοῦμ εἶχε πάρει τὴ μαθήτριά της ἀπὸ φιλία.

Ἡ Περοῦζ χανοῦμ ἦταν σαράντα χρονῶν. "Ἦταν μιὰ παχειὰ σαραντάχρα Ἀρμένισσα καὶ νέα ἤτανν ὡραιοτάτη. Διατηροῦσε ἀκόμη δυνατὸ καὶ πραγματικὸ θέλγητρο κι' ὁ κόσμος ἤτανν ἐνθουσιώδης μαζί της. Στὴν Γουρκία, ὅπως καὶ στὰ μέρη μας, παραπάνω τις ἀρέσουν τὶς καλλιτέχνιδες, ὅταν εἶνε πιὰ ὡριμες. Ἡ χάρις καὶ τὸ τάλαντό τους, ποὺ σχεδὸν πιὰ τὰ ἔχει θίξει τότε τὸ γῆρας, παρουσιάζονται πιὸ εὐθραυστα, πιὸ συγκινητικὰ καὶ πιὸ πολύτιμα.

Ἡ Νεκτὰρ χανούμ, νεωτάτη καὶ πολὺ ἀδύνατη, ἀλλὰ ὑπάκουη καὶ ἀφοσιωμένη στὴ δουλειὰ της, ἄρχιζε νὰ κατακ-ᾷ τὴν ἐκτίμησι ἐκείνων, «ποὺ ἤξευραν ἀπ' αὐτά». Ἡ Περοῦζ χανοῦμ ἤτανν ὑπερήφανη γιὰ τὴ μαθήτριά της' καὶ ἐπὶ πλέον τὴν εὑρισκε καὶ ὡμορφη καὶ τῆς μάθαινε μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι τὰ χάδια τῆς ἀγάπης.

Τὸ θέατρο τοῦ Χασὰν ἐφέντη, ὅπου ἔπαιζε ἡ Περοῦζ χανοῦμ καὶ ἡ Νεκτὰρ χανοῦμ, ἦταν μιὰ ὡραία στρογγυλὴ μπαράκα, μὲ ξύλα μπογιαντισμένα, μὲ μιὰ σειρὰ θεωρεῖα κιγκλιδόβραστα γιὰ τὶς Τουρκάλες. "Επαιζαν κωμῳδίες πολὺ διασκεδαστικὲς καὶ χόρευαν. Ἡ χορεύτριες σαλεῦαν μὲ νωχέλεια, δυὸ-δυὸ μαζί, καὶ δυνάμωναν τὴν ἔννοια τῶν διαφόρων στάσεων, ποὺ παίρναν, μὲ λόγια λάγια, ποὺ τραγουδοῦσαν πάνω σὲ σκοποὺς ἄγριους ἢ παραπονιάρικους.

Κιαὶ σιγὰ-σιγὰ ἡ Νεκτὰρ χανοῦμ ἔγινε διάσημη, κι' ἀς ἦταν μόνο 19 χρονῶν. Δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ θέατρο τοῦ Χασὰν μπέη, ποὺ τώρα ἦταν τὸ δεύτερο ἀστέρι τοῦ, καὶ μονάχα ἡ ἀγαπημένη ἢ δασκάλα της, ἡ Περοῦζ χανούμ, τὴν περνοῦσε, τραγούδησε καὶ χόρευε καὶ σ' ἄλλα θέατρα, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἀκόμη περισσότερα λεπτά, ἐξάποντας τὴν ζήλεια τῶν θιασαρχῶν.

"Ἕνα βράδυ χόρευε σ' ἕνα θέατρο γιὰ Φράγκους καὶ γκιαοῦρηδες, στὸ Πέραν. Ἐδῶ τὰ πράγματα δὲν γινόταν ὅπως στὸ Σκούταρι ἢ στὴ Σταμπούλ. Καὶ σὲ κάποιο διάλειμμα, ἡ γρηᾶ, ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῶν θεωρείων, σπῆγε καὶ τὴν εἶδοπρῆσε ὅτι κάποιος θέλει νὰ τὴν γνωρίσῃ ἰδιαιτέρως.

—Τοῦρκος εἶνε; Μὴν εἶνε πολὺ γέρος; Πόσα θὰ δώσῃ; ρώτησε ἀπ' τὴν ἀρχὴ, προβλεπτικώτατα.

—Δὲν εἶνε γέρος. Εἶνε Γάλλος. Θὰ σοῦ δώσῃ ὅ,τι ἐσὺ ζητήσῃς.

Ἡ Νεκτὰρ χανοῦμ συλλογίσθηκε ὅτι οἱ Φράγκοι εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς Τοῦρκους, γιατὶ ἡ γυναῖκές τους δὲν εἶνε τόσο ζηλιάρες κι' ὁ κίνδυνος εἶν' ἔτσι μικρότερος.

—Ἐέρεις, αὐτὸς μιλᾷ καὶ τούρκικα, ἐπέμεινε ἡ γρηᾶ, ποὺ ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὸ μπαξίσι της,—μιλᾷ πολὺ καλὰ τούρκικα.

—Ὦ, κοριτσάκι μου, ἐσύ,—ἔλεγε ἀνάμεσα στὰ δακρυά του,—ἀνάμεσα στὸ κοσμί σου κι' ἐμένα δὲν εἶνε πιὰ οὔτε ἕνας κἀν πέπλος νὰ μᾶς χωρίζῃ καὶ τώρα δὰ εἰμαστε δυὸ σώματα ἑνωμένα σὲ μιὰ πνοή, δεμένα μέσα στὸ Ἀμεριοκανικὴ κυθέρνησις ἀνοιγκάσθηκε νὰ συστήσῃ ἐπιτροπὲς καὶ ἀρμοδίους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὸ φαινόμενο.

Τρεῖς ἐπιτροπὲς ποὺ συστήθηκαν σὲ διάφορες ἐποχὲς κατέληκαν στὰ ἴδια συμπεράσματα. Στὶς ἐκθέσεις ποὺς ἔλεγαν ἀπερίφραστα ὅτι ἡ αἰτία ποὺ προξενοῦσε τοὺς χτύπους ἦταν αἰτία λογική, ὅπως ἦταν λογικὲς καὶ ἡ διδόμενες ἀπαντήσεις.

Τὰ ἀνωτέρω δημοσιεύθηκαν στὴν «Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησι τοῦ Πνευματισμοῦ» ἢ ὁποία γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ πνευματισμοῦ παρέθετε καὶ ἄρθρο τοῦ διασημου φρενολόγου καὶ ἐγκληματολόγου Λομπρόζο, τὸ ὁποῖον ὅταν εἶχε δημοσιευθῆ στὸ Ἰταλικὸ περιοδικὸ «Ἀρένα» εἶχε προκαλέσει τὰ σχόλιαι ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Εὐρώπης. Δημοσιεύομε ἐδῶ μιὰ περίληψι τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ:

Θὰ γνωρίσωμεν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικόν;

Ἡ ἐρωτικὴ τραγωδία τοῦ Μάγιερλιγκ

Πῶς καὶ διατὶ ἠὐτοκτονησαν οἱ δύο ἐρασταί;

Πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως Μπρνὸ — παλαιάς προϋποστάσεως τῆς Μοραβίας — εἰδοποίησε τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀψβούργων, τὰ ἐδρισκόμενα τώρα εἰς Βιέννην, ὅτι κατέχει ἕνα κιβωτίδιον, περιέχον τὰ μυστικὰ τῆς πιὸ ρωμαντικῆς καὶ μυστηριώδους ἀπ' ὅλες τὶς αὐτοκράτειρες Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας, ποὺ ὁ Μωρὶς Μπαρρὲς ἀπεκάλεσε Αὐτοκράτειραν τῆς Μονώσεως!

Ἡ ἱστορία τοῦ κιβωτιδίου εἶνε πολὺ περίεργος.

Στὸ βάθος μιᾶς θήκης μέσα σ' ἕνα γραφεῖο, ἡ Ἐλισάβετ ἐφύλασσε ἕνα μεγάλο φάκελλο περιέχοντα τὰς ἀναμνήσεις τῆς πλάντης καὶ παθητικῆς ζωῆς της.

* * *

Εἶχεν ἐκφράσει ἡ αὐτοκράτειρα τὴν ἐπιθυμία ὁ φάκελλος αὐτὸς νὰ μὴν παραδιαιαθῆ μετὰ τὸν θάνατό της ἀμέσως, ἀλλὰ μόνον ὅταν πεθάνουν οἱ τελευταῖοι κατ' εὐθεῖαν κατιόντες της. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ ἐσεβάσθη τὴν τελευταίαν της θέλησιν' μετὰ δὲ τὴν δολοφονίαν τῆς αὐτοκρατείρας, ἐνεπιστεύθη τὸν ἱερὸν θησαυρὸν στὸν αὐλάρχη, πρίγκηπα Λιχτενστάϊν.

Ὁ πρίγκηψ Λιχτενστάϊν ἐφύλαξε πολὺ αὐστηρὰ τὸ μυστικὸ καὶ ὀλίγον πρὶν πεθάνῃ, ἔκλεισε τὸν φάκελλο σ' ἕνα κιβωτίδιο, τοῦ ὁποίου τὸ κλειδὶ πέταξε στὸν Δούναβι' καὶ τὸ παρέδωσε πρὸς φύλαξιν στὴν πόλι Μπρνὸ, τὴν γενέτειραν πόλιν του. Στὰ 1950 ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸ παραδιάσῃ παρουσίᾳ μιᾶς ἐπιτροπῆς ἐξ ἑπτὰ προσώπων ἐμπιστοσύνης.

* * *

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Βαυαρίας Ἐλισάβετ — ἢ Σίζι — ἦταν 16 χρόνων, ὅταν ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ τὴ συνήντησε γιὰ πρώτη φορά. Ἡ μητέρα της τὴν ἠρώτησε ἂν τὸν ἀγαποῦσε. Τῆς ἀπήντησε:

— Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ, εἶνε τόσον καλός, ἀλλὰ — ἀλλοίμονο! — εἶνε αὐτοκράτωρ.

Ἐνστικτωδῶς εἶχε καταλάβει ὅτι τὸ περιρωμένον τὶς ἐπερύλασσε τὶς χειρότερες ἀπογοητεύσεις ἐν συνδυασμῷ μὲ τὶς μεγαλείτερες τιμές.

Ἀπομονωμένη στὸ Λουξεμβοῦργο, ὅπου περνᾷ τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος, δὲν βλέπει καθόλου σχεδὸν τὸν αὐτοκράτορα. Γύρισε στὴ Βιέννη, ὅπου τὸν καλοῦν αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους του. Βρίσκεται διαρκῶς στὶς διαταγὲς τῆς μητέρας του ἀρχιδουκίσσης Σοφίας, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ στὴν Αὐστρία. Ἀπὸ τώρα ἡ νεαρὴ αὐτοκράτειρα παίρνει τὸ βάπτισμα τῆς μονώσεως. Δὲν θὰ ἔχῃ ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε μητέρα καὶ σύζυγος. Ἡ ἀρχιδοῦκισσα Σοφία, ἡ πενθερά της, τῆς πῆρε τὰ παιδιά της, τὴν Γκιζέλλα καὶ τὸν Ρόδολφο. Δὲν διαμαρτύρεται. Ἕνα δράμα σκοτεινὸ παίζεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἔχει μήπως ἀνακαλύψει μιὰ προδοσία, ποὺ δὲν θὰ συγχωρῆσῃ ποτέ; Κατάλαβε ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ ἀσθένεια, γιὰ τὴν ὁποία ὑπεύθυνο θεωρεῖ τὸν ἄνδρα της;

Φεύγει γιὰ τὴ Μαδέρα, 1860, κι' ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ νομαδικὴ ζωή της. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ἐπιθυμία νὰ δραπετεύσῃ θὰ τὴν κυνηγᾷ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἀκατάπαυστα. Ἡ ζωή της ἀλλάζει φάσεις ἀποτόμως: μανία γιὰ τὴν Ἱππασία, ταξεῖδια ἀτελεώτα, φοβία γιὰ τὴν Αὐστρία, ἀνάμιξι στὰς ὑποθέσεις τῆς Οὐγγαρίας ὑπὲρ τοῦ κόμητος Ἀνδράσσυ.

Ὁ κόμης Ἀνδράσσυ! Τί ἦταν αὐτὸς γιὰ ἐκείνην; Πολλὰ εἰπόθηκαν. Ἀλλὰ τὴν τελευταία λέξι θὰ τὴν πῇ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἐλισάβετ, ποὺ τώρα φυλάγεται στὸ Μπρνό.

Κατὰς γλῶσσες εἶπαν ὅτι τὸ τελευταῖο τέκνο τῆς Ἐλισάβετ, ἡ Βαλερία, μοιάζει πολὺ τοῦ κόμητος Ἀνδράσσυ. Γιὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ παιδὶ τῆς ἡ Ἐλισάβετ φυλάσσει ὅλη τὴ μητρική της στοργή. Τρέμει γιὰ τὴν ὑγεία του. Μὲ τὴ σειρά της ἡ Βαλερία γίνεται μιὰ πλάνης πριγκήπισσα. Ἡ πολιτικὴ δὲν ἐνδιαφέρει τὴν Ἐλισάβετ. Διαβάζει τὸν Χάϊνε πολύ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ τραγῳδία ξεσπᾷ, πιὸ φρικτὴ ἀπὸ τὴν τοῦ ἐξαδέλφου της, τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, τοῦ μισογύνη αὐτοῦ, ποὺ ἀγαποῦσε μέχρι τραγῳδίας τὴν Ἐλισάβετ καὶ ποὺ τὸν βρῆκαν μιὰ μέρα πνιγμένο.

Πρόκειται γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ ἀοχιδουκὸς Ροδόλφου καὶ τῆς ἐρωμένης του Μαρίας Βετσέρα ἀπὸ Μάγερλιγκ. Εἶχε πολὺ λίγο γνωρίσει τὸ παιδί της. Μεγάλωσε μακρυὰ της καὶ ὁ χαρακτήρας του ἐπνευσε τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας του. Ἔνα ἔτος ἀργότερα, ἐρισκόμενος στὴ Νεάπολι συναντήθηκε μὲ πολλοὺς θαυμάστας τῆς γνωστῆς «μέντιουμ» Ἐδελπίας Παλλαντίνο, οἱ ὁποῖοι μὲ παρεκάλεσαν νὰ παρακολουθήσω μιὰ πνευματιστικὴ τους συνεδρίασι. Τότε ἐγ πλήρει ἡμέρᾳ, μέσα στὴ ξενοδοχεία, ἀπὸ θαυμάτο, ὅπου βρισκόμουν μόνος μὲ τὴν Παλλαντίνο, ἐξακρίβωσα τὴν ἀνύπαρξι τοῦ τραπεζιοῦ καὶ εἶδα μιὰ μικρὴ σκάπτυχα νὰ μεταφέρεται αὐτόματα στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ ἀνεβαίνεται πάλι στὸ τραπέζι. Σὲ νέα συνεδρίασι, στὴν ὁποία ἤσαν παρόντες καὶ τρεῖς συναδελφοί μου, εἶδα πάλι διάφορα ἀντικείμενα νὰ μετατοπίζονται καὶ ἀκόμα νὰ παράγω τὶς κρότου χωρὶς καμμία αἰτία. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μὲ κατέπληξε πρὸ πάντων ἦταν τὸ ἑξῆς: Τὸ παραπέτασμα τοῦ δωματίου σηκώθηκε ἐξαφνα μόνο του καὶ μὲ τύλιξε μὲ ἀπίστευτη δύναμι. Ἐπὶ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα δὲν κατόρθωσα νὰ ἀπαλλαγῶ. Τὸ παραπέτασμα ἦταν βαρὺ νάγκε πάρει τὴν ἀκαμψία μετάλλου. Τὴν ἴδια ἐκπληξι δοκίμασα κιόταν εἶδα ἕνα πιάνο νὰ ἀνεβῇ ἀνακοβουνιριμένο χωρὶς νὰ πέφτῃ οὔτε ἕνας κόκκος. Νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ ἀλεῦρι εἶχε μεταβληθῆ σὲ τζελατίνα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ βάσταξε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Σὲ ἄλλη συνεδρίασι στὸ Μιλάνο, εἶδα νὰ ἀναβῇ ἀπ' τὸ μανίκι τῆς ζακέττας μου σιγὰ-σιγὰ ἕνα μικρὸ κλαδὶ γεματο δροσερὰ τριαντάφυλλα σὰν νἄσαν κοπῆ τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ ὅτι ἔπαθα παραίσθησιν ἢ ἀπάτη γιατὶ κρατοῦσαμε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ μεντιουμ. Κάποτε μάλιστα τὰ τὰ δέναμε κιόλα. Παρευρεθήκα καὶ σὲ ἄλλες συνεδριάσεις τῆς Παλλαντίνο. κατὰ τὶς ὁποῖες αὐτὴ ὑπνωτισμένη, ἔδινε ἀκριβέστατες ἀπαντήσεις σὲ γλῶσσες τὶς ὁποῖες δὲν ἤξερε, ὅπως ἡ ἀγγλική.»

Αὐτὰ ἔγραψε ὁ Λομπρόζο.

Ὁ Ἀμερικανὸς θεολόγος Κάρολος Ρῶσσελ ἔγραψε ἕνα βιβλίο ποὺ ἀποδίδει τὰ φαινόμενα αὐτὰ στοὺς δαίμονας καὶ ὄχι στὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν. Ὁ Ρῶσσελ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς πνευματιστικὰ φαινόμενα: "Ἕνας φίλος του ὁ ὁποῖος εἶχε παρευρεθῆ σὲ μερικὲς πνευματιστικὲς συνεδριάσεις καὶ ἔγινε ὑποδειχθῆ ἀπὸ τὰ πνεύματα ὡς μέντιουμ ἐπεσκέφθηκε μιὰ χήρα θεία του, μέντιουμ κι' αὐτή. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔκαμε πράγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔπεσε ἔκπληξις, καὶ ἔρχεται καὶ ὑπογράφει ἕνα ἔγγραφο. Κατόπιν εἶχε γράψει ἐν ἐκστάσει ἀντίγραφ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΘΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἡ Κόμψινη Παρθένος

Τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως σὲρ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ Κρεοῦ ἀπάγει τὴν Εὔαν Κλάδεριγκ καὶ καταφεύγει μαζί της εἰς τὸ μοναστήρι Ἡάιτς Τίμπλτρ, τοῦ ὁποίου ἡ καθηγήτρις σὲρ Ἀνδρέας Ἄρνολδ ἐπιφορτίζει τὸν Ὀδυσσὲ μὲ μίαν ἀποστολὴν εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ὁ Ὀδυσσὲ ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του ὁ πατὴρ τῆς Εὔας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἀποκρουομένου μνηστῆρος Ἄκουρ, τὴν πείθουν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πατρικὸν πύργον, ὅπου διὰ διαφόρων ἐλιξηρίων τὴν καθιστοῦν τελείως ἀβοήθειαν καὶ τὴν ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ πύργου διὰ νὰ τὴν νυμφεύσουν μὲ τὸν Ἄκουρ, ὁ ὁποῖος, σημειώτεον, συνωμοτεῖ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Τὴν στιγμὴν τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου φθάνει ὁ Ὀδυσσὲ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκὴν τραυματίζεται σοβαρῶς, ἐνῷ ὁ Ἄκουρ διαφεύγει καὶ δραπετεύει εἰς Γαλλίαν.

Μετὰ τινα καιρὸν οἱ Ἄγγλοι ἐκστρατεύουν κατὰ τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ὁ Ὀδυσσὲ διακρίνεται διὰ τὴν γενναιότητά του, ἀμείβεται δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου μὲ τὸν τίτλον εὐγενείας σὰν σὲρ.

Μετὰ τὸν πόλεμον ὁ Ὀδυσσὲ ζητεῖ τὴν ἄδειαν νὰ φύγῃ διὰ τὴν Βενετίαν, ὅπως φονεύσῃ τὸν Ἄκουρ.

Ὁ βασιλεὺς δέχεται καὶ ὁ Ὀδυσσὲ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Γκραὶν Ντίκ, ἀναχωροῦν διὰ Βενετίαν, ὅπου μόλις ἐφθασαν παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Δόγην καὶ ἐζήτησαν τὴν ὑπόδειξίν των.

Ὁ Δόγης ἀκούσας τὸν Ὀδυσσὲ καὶ τὸν Ἄκουρ, δηλοῖ ὅτι ἡ μονομαχία νὰ γίνῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὸ Πιάτσι τοῦ Ἄρεως, ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἕνας μυστηριώδης ξένος φθάνει εἰς Βενετίαν: ὁ Μώρχ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ τέσσαρες ἄνδρες μπῆκαν στὴ γόνδολα, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ καὶ δυνατὸ χέρι τοῦ Μώρχ ἀπεμακρύνθη γοργὴ στὸ βάθος τῆς διώρυγος. Ἡ νύχτα ἦταν τώρα δροσερὴ καὶ ὁ κόσμος ἦταν σ.οὺς ἐξώστας τῶν σπιτιῶν καὶ ἀ.ένιε: τὴν ζείδωρη αὖρα. Τέλος ἐφθασαν στὴν π.ομκμαία τοῦ δρόμου, ποὺ εἶχαν νὰ κ.ατεύ τὴ γόνδολα· Ὁ Μώρχ ἐσταμ.τ.ι.ε καὶ εἶπε:

— Ὀδυσὲ δὲ Κρεοῦ καὶ σὺ Ρ χάσδε τοξότη, ἀπόψε εἶδοτε θαυμαστὰ πράγματα καὶ κάματε ἕνα πολὺ περίεργο φίλο. Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ κάμετε σὲ κανένα λόγο γιὰ ὅ.τι συνέβη αὐτὸ τὸ βράδυ. Τώρα ἀποχωρίζομεθα καὶ βέβ Βὰ συναντηθοῦμε παρὰ δυὸ φορὲς ἀκόμη καὶ μιὰ τρίτη, ποὺ θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Ἴσως νὰ μὲ συναντήσετε καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ μὴ θελήσετε νὰ μοῦ μιλήσετε καὶ ποιημένετε νὰ σας μιλήσω ἐνῷ πρῶτος. Τώρα πηγαίνετε καὶ μὴ φοβῆσθε τίποτε. Ὁ κόσμος θὰ βλασφημήσῃ καὶ θὰ μὲ καταρασθῇ, σεῖς, ὅμως, θὰ μ' ἔχετε πάντα βοηθό.

Μ' ἕνα ἀργὸ κίνημα ὁ Μὼρχ Ἐβγοῦλε τὸν μανδύα καὶ ἀφοῦ κάθησε πάλι στὰ κουπιά, ἔνευσε στοὺς τρεῖς ἄνδρας νὰ ἀποβιβασθοῦν. Χωρὶς δισταγμὸ ἐκεῖνοι πήδησαν ἔξω καὶ ὁ Μὼρχ κωπηλατοῦντας δυατὰ καὶ γρήγορα χάθηκε σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ λιμανιοῦ.

— Ποιὸς ἦταν ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος; ρώτησε τρέμοντας ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ἄγγλου πρεσβευτοῦ.

— Ὁ Θάνατος, ἀπήντησε σοβαρὰ ὁ Ὀδυσσὲ, ἀλλὰ σιωπή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ὀδυσσὲ καὶ ὁ Ντὶκ σηκώθηκαν πολὺ νωρὶς καὶ συνοδευόμενοι πάλι ἀπ' τὸν ἴδιο ἄνθρωπο τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας καὶ μὲ τὴν τιμητικὴ συνοδεία ἑνὸς εὐγενοῦς ποὺ ἔστειλεν ὁ Δόγης Δάνδολο πῆγαν στὸν τόπο τῆς μονομαχίας, στὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὅπου ἤδη εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀρκετοὶ θεαταί.

Ἐκεῖ τοὺς ὑπεδέχθηκαν κήρυκες τοῦ Δόγη, οἱ ὁποῖοι μὲ πολεμικὰ σαλπίσματα τοὺς πέρασαν διὰ μέσου τῆς μεγάλης πλατείας, εἰς ἕνα περίπτερο, ὅπου ὁ Ὀδυσσὲς θὰ ἐπλίζετο καὶ θὰ ἤτο μάζετο γιὰ τὴ μάχη.

Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλες ἡ προετοιμασίες, ἕνας ὑπάλληλος ἔφερε στὸν Ὀδυσσὲ ἕνα ὡραῖον ἄλογο, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἱππεύσε ἀμέσως. Ἐπίσης τοῦ ἔδωσαν μιὰ μεγάλη λόγχη καὶ σὲ λίγο, περίπου στὶς 9 ὥρες, ἕνα π.ροτεταιμένο σάλπισμα ἀκούγειλε, ὅτι ἡ μονομαχία ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ.

Ὁ Ὀδυσσὲς ἔβγῆκε στὴν κονίστρα, ἐφιππος καὶ πάνοπλος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ντὶκ· ἀπὸ πολὺ πήγαινε πεζός. Ἕνα ἄλλο σάλπισμα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μερία πρόεβαλε ὁ σὲρ Ἄκουρ· Ἐβιόδυος Ἄκουρ, πάνω σ' ἕνα περίφημο ἄλογο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα Ἐλσέτ, σωματοφύλακά του.

Κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς Βενετίας, πρῶτα θὰ μονομαχοῦσαν οἱ ὑπηρέτες τῶν δύο εὐγενῶν καὶ ὕστερα οἱ ἴδιοι.

Πραγματικὰ οἱ δυὸ ἀκόλουθοι ἦσαν ἴτοιμοι καὶ ἀνέμεναν τὸ σάλπισμα τῆς συμπλοκῆς, ποὺ ἄλλως τε δὲν ἄργησε ν' ἀκουσθῇ. Ταχὺς ὁ Ἐλσέτὸς Ἀμβρόσιος ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ντὶκ μὲ τὸ τσεκούρι του, ἀλλὰ ὁ Ἄγγλος δίεφυγε τεχνικώτατα τὸ χτύπημα. Ἀμέσως δὲ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ καὶ πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι δείλιασε. Ἡ ὑποχώρησις του, μάλιστα, ἔλαβε διαστάσεις ἀληθοῦς φυγῆς, ὥστε καὶ ὁ Ἴδιος ὁ Ὀδυσσὲς πίστεψε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ πιστός του Ντὶκ φοβήθηκε νὰ ἔχῃ ὁπόο, ἀλλὰ αὐτὸ διήρκεσε λίγο, γιατὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ντὶκ ἔπεσε κάτω μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἐλβετοῦ, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε ἀμέσως, γιατὶ δὲν πρόφτασε νὰ κρατηθῇ. Ὁ Ντὶκ ἀμέσως σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ, ὄχι μὲ τὴν κόψι τοῦ τσεκουριοῦ του, ἀλλὰ μὲ τὸ πλατὺ μέρος. Ὁ Ἐλβετὸς ἔβαλε φρικτὲς κραυγὲς πόνου. Σὲ λίγο, ἀφοῦ κουράστηκε νὰ κτυπᾷ, τὸν ἔσυρε μπροστὰ στὴν ἐξέδρα τοῦ Δόγη, λέγοντάς του συγχρόνως:

— Ἡ Ὑμετέρα Γαλῆνότης εἶνε μάρτυς, ὅτι νίκησα αὐτὸ τὸν ἀχρεῖο καὶ ὅτι μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω. Τὸν ἀφίνω, ὁμως, νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ θυμᾶται αὐτὸ τὸ ζωλοκότημα, ἐφ' ὅσον ζῇ καὶ ὑπάρχει.

Ὁ Δόγης ἐνέκρινε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ εἶπε, ὅτι ὁ ἀγὼν τῶν δύο ἀντιπάλων μπροῦσε νὰ θεωρηθῇ τελειωμένος. Διέταξε δὲ ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ μονομαχία τῶν δύο εὐγενῶν.

Λίγο, ὅμως, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ σὲρ Ἄκουρ ζήτησε ν' ἀναδληθῇ, λόγῳ τῆς φοβερῆς ζέστης, ποὺ ἐπικρατοῦσε, ἀλλὰ ὁ Ὀδυσσὲς ἀπέριψε τὴν πρότασι.

Ἔτσι ἡ σάλπιγγες ἀντήχησαν πάλι. Ὁ Ἄκουρ συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του κατέβηκε στὴν κονίστρα.

Ἡ θεομότης εἶχε γίνει ἀνυπόφορη. Ὁ ἥλιος εἶχε σκοτισθῆ κι' ἕνα μαῦρο βαρὺ σύννεφο φτιούταν σὰν νὰ κατέβαινε ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὴ φλεγομένη γῆ, ἐνῷ μενάλοι ὀγκοι ὀβρατμῶν ἔρχονταν ἀπ' τὴ θάλασσα. Ἐν τούτοις στὸν ἀέρα ἐπικρατοῦσε τέλεια ἡσυχία.

Τὰ πρῶτο σάλπισμα ἀντήχησε καθαρὸ καὶ διαυγές. Στὸ δεύτερο οἱ ἀντίπαλοι πῆραν θέσεις. Ἀλλὰ τὸ τρ.το σάλπισμα δὲν πρόφθασε ν' ἀκουσθῇ, ὅταν ὁλόκληρη ἡ σκηνὴ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως, μὲ τοὺς μονομάχους καὶ τὶς χιλιάδες τῶν θεατῶν, σκοτίσθηκε, σὰν ξαφνικὰ νὰ ἔλχε γίνει νύχτα.

Ὁ Ὀδυσσὲς καὶ ὁ Ντὶκ ἔμειναν ἀκίνητοι, γιατὶ κατάλαβαν, ὅτι ὁ Μὼρχ εἶχε τεθῆ ἐπὶ τὸ ἔργον.

Πέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ τὸ σκότος ἔχασε τὴν πρώτη του πυκνότητα, ἀλλὰ δὲν πῆρε τῆς ἡμέρας τὸ φῶς. Ἔγινε κόκκινο —κόκκινο σὰν αἷμα καὶ κόκκινα σὰν αἷμα χρωματίσθηκαν ὅλα ἐκεῖ.

Κοὶ καθὼς τὸ φῶς γινόταν ζωηρότερο ὁ Ὀδυσσὲ καὶ ὁ Ντὶκ εἶδαν μιὰ μορφὴ ζωντανὴ νὰ στέκεται στὴ θέσι, ποὺ λίγα λεπτὰ πρὶν στέκονταν ὁ Ἄκουρ.

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ποὺ φοροῦσε ποδήρη κιτρινον μανδύα καὶ σκούφο ὁμοιόχρωμο μὲ κόκκινο λοφίο. Στὰ πόδια του φοροῦσε λευκὰ σανδάλια. Κρατοῦσε τὰ χέρια του σταυρωμένα στὸ στῆθος καὶ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ ἔδαφος, δημιουργώντας μὲ τὴ στάσι του καὶ τὴν περιβολή του τὴν ἐντύπωσι φαντάσματος.

«Ὀλοι εἶδαν τὴ φρικαλέα ἐκείνη φυσιογνωμία κι' ἀπὸ τὶς δεκάδες χιλιάδες τὰ στήθη μιὰ φωνὴ ἀνέθηκε:

—Εἶνε ὁ φονιάς, ὁ κακοῦργος, σκοτῶστε τον!...

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τότε σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸ πλῆθος. Ὕστερα ἔσκυψε καὶ πῆρε ἀπὸ κάτω μιὰ λόγχη, σὰν ἐκείνη ποὺ κρατοῦσε ὁ Ἄκουρ, ἐδείξε μ' αὐτὴ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος κ' ἔπειτα ἀτενίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Δόγη, τὴν πέταξε πρὸς τὸ ἄπειρο.

Ἡ λόγχη ἔπεσε ἀμέσως καὶ μπήχτηκε στὸ ἔδαφος. Ἀλλὰ τότε ἡ ὁμίχλη, ποὺ ἔρχοταν ἀπ' τὴ θάλασσα ἤλθε καὶ τὴν περιέτυλιξε κ' ἔστον ὅστεο' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ καθάρισε ὁ ὁρίζων ἀνθρωπος καὶ λόγχη εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ ἥλιος φάνηκε πάλι ἀπ' τὰ σύννεφα. Τὸ αἰωατόχρουμο φῶς ὑπεγόρησε σὰν φεγγοβολία τῆς ἡμέρας κι' ὁ λαός, μὴ πιστεύοντας ἀκόμη, στὸ θέαμα, ποὺ εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου, γύρισε πρὸς τὴν κονίστρα ἀναζητῶντας τοὺς δυὸ ἀντιπάλους.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΛ. ΚΟΥΠΡΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μεθυσμένος ὁ βασιλιᾶς φίλησε τὰ χεῖλη τῆς ἀγαπημένης του.

Ξαφνικὰ ἡ Σουλαμῖτις σηκώθηκε καὶ ἀφουγκράστηκε:

— Τί ἔχεις, παιδί μου; Τί σὲ τρομάζει; ρώτησε ὁ Σολομών.

— Σάτσου, ἀγαπημένε, κάποιος πλησιάζει ἐδῶ... Ναί, ἀκούω, βήματα...

Σώπασε κι' ἦταν τέτοια ἡ σιγὴ ποὺ βασίλευε, ποὺ μποροῦσαν νὰ μετρήσουν τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς τους.

"Ἕνα ἀλαφρὸ σύρσιμο ἀκουσθηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἔξαφνα ἄνοιξε ἀπότομα, ἀλλὰ ἀθόρυβα.

— Ἠσυχο εἶνε ἐκεῖ φώναξε ὁ Σολομών.

Ἀλλ.ὰ ἡ Σουλαμῖτις εἶχε πηδήσει κι' δλας ἀπὸ τὸ κρεββάτι της κι' ἔτρεξε πρὸς ἕνα σκοτεινὸ ἀνθρώπινο σχῆμα ποὺ κατοῦσε στὸ χέρι μιὰ ἀστραφτερὴ λεπίδα. Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, τρυπημένη μ' ἕνα γοργὸ καὶ ξερὸ κίνημα, ἡ Σουλαμῖτις μὲ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ἔπεφτε στὸ πάτωμα.

Ὁ Σολομὼν ἔσπασε μὲ τὰ χέρια του τὸ γυαλί, ποὺ ἔκρυβε τὸ φῶς τῆς κατνήλας. Διέκρινε τότε τὴν Ἐλιὰδ ὄρθιον μπροὸ στὴ πόρτα, ποὺ κύτταζε τὸ σῶμα τῆς νέας καὶ παραπατοῦσε· σὰν νὰτταν μεθυσμένος. Κάτω ἀπὸ τὲ βλέμμα τοῦ Σολομῶντος ὁ νέος πολεμιστὴς σήκωσε τὸ κεφάλι τὰ μάτια του συναντήθηκαν μὲ τὸ φοβερὸ βλέμμα τοῦ βασιλῆ.

Ὡχρός, μουγκρίζοντας, ἕνας συσπασμὸς ἀπελπισίας καὶ τρόμου ἄλλαξε τὰ χαρακτηριστικὰ του καὶ σκύβοντας ἐξαφνικὰ τὸ κεφάλι, κρυμμένο ἀπὸ ἀπανωφόρι του, ἰὲ ὕφος σοβισμένο, ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ὁ βασιλῆς τὸν σταμάτησε:

— Ποιὸς σὲ διέταξε; ρώτησε μονάχα.

Τρέμοντας ὁ νέος πολεμιστὴς ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ ὀπόκωφα:

— Ἡ βασίλισσα Ἄστις.

— Ἔβγα ἀπὸ ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ Σολομών. Πὲς στοὺς φύλακες τῆς ὑπηρεσίας νὰ σὲ προσέχουν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, μέσα στὶς ἀναρίθμητες αἴθουσες τοῦ παλατιοῦ, ἀκουγόταν σ' ἕνα ἀδιάκοπο πήγαινε!ἔλα οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ κουβαλῶντας φῶτα. "Ὅλα τὰ δωμάτια φωταγωγήθηκαν, οἱ ἰατροὶ ἤλθαν, οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ καὶ οἱ φίλοι τοῦ βασιλιᾶ μαζεύτηκαν. Καὶ ὁ κυριώτερος ἰατρὸς εἶπε:

— "Ὦ, βασιλιά, οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ἡ ἐπιστήμη ἔχουν πιὰ τὴν δύναμι νὰ τὴν βοηθήσουν.... Μόλις τραθήξουμε ἀπὸ τὴν πληγὴ τὴν λεπίδα ποὺ φέρει ἀκόμα θὰ ξειψχήσῃ.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Σουλαμῖτις συνῆλθε καὶ εἶπε μὲ ἕνα μαγευτικὸ χαμόγελο:

— Δψῶ...

Κι' ἀφοῦ ξεδίψασε, στήλωσε στὸ βασιλιὰ τὰ μάτια της ποὺ φώτιζε ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο κι' ἐκείνος γονατιστὸς μπρὸς στὸ στρῶμά της, γωμνὸς σὰν κι' αὐτήν, δὲν παρατηροῦσε πὼς τὰ γόνατά του βουτοῦσαν στὸ αἷμα τῆς ἀγαπημένης του καὶ πὼς τὰ χέρια του ἦταν βαμμένα μὲ τὸ κόκκινο αἷμά της.

Τότε χαμογελῶντας, μὲ τὸ βλέμμα στὸν λατρεμένο ἄνθρωπο, ἡ Σουλαμῖτις μίλησε ἀργὰ καὶ δύσκολα:

— Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων γιὰ ὅλα, ὦ βασιλιά μου: γιὰ τὴν ἀγάπη σου, γιὰ τὴν ὠμορφιά σου, γιὰ τὴν σοφία σου στὴν ὁποία μ' ἀφησες νὰ πίνω ὅπως σὲ μιὰ θαυμάσια πηγή. "Ἀφησέ με νὰ φιλήσω τὰ χέρια σου, μὴν τὰ παίρνεις ἀπὸ τὰ χεῖλη μου πρὶν ἀφήσω τὴν τελευταία μου πνοή.

»Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ, κι' οὔτε θὰ ὑπάρξῃ γυναῖκα πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ μένα. Σεῦ χαριστῶ, ὡραιέ μου βασιλιά, πολυαγαπημένε μου. Θυμήσου κάποτε τὴν σκλάβα σου, τὴ Σουλαμῖτιδά σου, μὲ τὸ μελαγχροινὸ πρόσωπο».

Καὶ ὁ βασιλιάς, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ σιγανή:

— "Ὅσο καιρὸ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀγαπιοῦνται, ὅσο καιρὸ ἡ ὠμορφιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος θὰ λογίζωνται ὡς τὸ καλύτερο ὄνειρο, τόσο καιρὸ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Σουλαμῖτις, τὸ ὄνομά σου, ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα, θὰ προφέρεται μὲ θέρμη καὶ εὐγνωμοσύνη.

Τὴν αὐγὴ ἡ Σουλαμῖτις εἶχε πάψει νὰ ζῇ....

Τότε ὁ βασιλιὰς σηκώθηκε κι' ἀφοῦ πλόθηκε φόρεσε τὸ πιὸ ἐπίσημο φόρεμά του, ἕλαβε πορφόρα καὶ χρυσὸ, ἔβαλε ἕνα διάδημα δλο ρουμπίνια ποὺ ἔχουνε τὸ χρῶμα τοῦ αἵματος κ.ι φώναξε ὅστερα τὸν Βανεῖα καὶ τοῦ εἶπε:

— Βανεῖα, θὰ σκοτώσῃς τὸν Ἐλιάθ.

Ἀλλὰ ὁ γέρος, κρύβοντας στὰ δυὸ του χέρια τὸ πρόσωπό του, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Σολομῶντος:

— "Ὦ, βασιλιά, ὁ Ἐλιὰδ εἶνε ἐγγονός μου.....

— Μ' ἀκουσες, Βανεῖα;

— Ἔλεος, ὦ βασιλιά, μὴ θυμώσης μαζί μου. Διάλεξε ἕναν ἄλλον νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή σου. Ὁ Ἐλιὰδ φεύγοντας ἀπὸ τὸ παλάτι πῆγε καὶ μπῆκε στὴν προστασία τοῦ θωμοῦ τῶν θυσιῶν. Εἶμαι γέρος, ὁ θανατός μου πλησιάζει, καὶ δὲν τολμῶ νὰ πάρω στὴν ψυχή μου αὐτὸ τὸ διπλὸ ἁμάρτημα.

— Καὶ ὅμως, Βανεῖα, λέει ὁ βασιλιᾶς, ὅταν σὲ διέταζε νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀδελφό μου Ἀδωνάη, ποὺ εἶχε κρυφτῆ κι' αὐτὸς στὸν θωμό, μὲ εἶχες παρακοῦσει τότε;

— Συγχώρησε, λυπήσου με, βασιλιά.

— Σήκωσε τὸ πρόσωπό σου, διέταξε ὁ Σολομών.

Καὶ ὅταν ὁ Βανεῖα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ συνήντησε τὰ μάτια τοῦ βασιλιᾶ, ὑπάκουος, χωρὶς ἄλλη λέξι, κατηυθύνθη στὴν πόρτα.

Τότε γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἀσμποσάρ, οἰκονόμο τοῦ παλατιοῦ, ὁ βασιλιὰς διέταξε:

— "Ὅσο γιὰ τὴν βασίλισσα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν θανατώσω. Ἂς ζήσῃ κι' ἂς πεθάνῃ ὅπως τῆς ἀρέσει. Ἀλλὰ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μὲ δῇ στὰ μάτια της. Σήμερα κι' ὅλας μ' ἕνα καραβάνι θὰ τὴν ὁδηγήσω στὸ λιμάνι τοῦ Σοππὲ ·ι' ἀπὸ κεῖ στὴν Αἴγυπτο στὸ φαραὼ Σουσακίμ.

»Τώρα ἂς ἄγοῦν ὅλοι ἔξω!»

Μένοντας μόνος, μὲ τὸ θαυμάσιο σῶμα τῆς Σουλαμίτιδος, ὁ βασιλιὰς τὸ κύτταζε ὥρα πολλή. Ποτὲ ὅσο ζοῦσε, τὸ ἄσπρο αὐτὸ πρόσωπο δὲν ὑπῆρξε πιὸ λατρευτό. "Ἕνα αἰνιγματικὸ κι' εὐτυχισμένο χαμόγελο ἔπαιζε σ' αὐτὰ τὰ μισοανοιγμένα χεῖλη ποὺ ὁ Σολομὼν φιλοῦσε μιὰ ὥρα πρωτήτερα καὶ ποὺ ἄφιναν νὰ φαίνεται τὸ ζωηρὸ ἄσπρο τῶν ὄγρῶν ἀκόμα δοντιῶν. Γιὰ ὥρα πολλὴ ἔμεινε θαυμάζοντας τὸ πολυαγαπημένο αὐτὸ σῶμα. Ὕστερα ἀγκλίζοντας ἀπαλὰ τὸ μέτωπό, ποὺ ἄρχισε νὰ ἐγκαταλείπῃ πιὰ ἡ ζέστη τῆς ζωῆς, ἔφυγε ἀργὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Μέγας Ἱερεὺς Ἀζαρίας τὸν περίμενε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Πλησιάζοντας τὸν βασιλιὰ τὸν ρώτησε:

— Τί θὰ κάνουμε τὸ σῶμα αὐτῆς τῆς γυναίκας; Σήμερα εἶνε ἡμέρα τοῦ Σαββᾶ.

Καὶ ὁ βασιλιὰς ἐκκλείδε μὲ τὸ νοῦ του τὴν μακρυνὴ πιὰ μέρα τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του ποὺ ἦταν ἡριγένος, ὅ,τι εἶχε πεθάνει, πάνω στὴν ἄμμο γιὰ ν' ἀποσυνθεῖῃ. Γύρω του τὰ σκυλιὰ τριγυρνοῦσαν μὲ μάτια ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ πείνα. Καὶ ὁπως σήμερα ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς γέρος εἶχε ρωτήσει:

— Ἴδοὺ τὸ πτῶμα τοῦ πατέρα σου. Τὰ σκυλλιὰ μποροῦν νὰ τὸ κομματιάσουν. Τί πρέπει νὰ κάμουμε; Νὰ τιμήσουμε τὴν μνήμη τοῦ βασιλιᾶ θεβηλώνοντας ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἢ νὰ σεβαστοῦμε τὸ Σάββατο, ἀφίνοντας τὸ σῶμα τοῦ πατέρα σου ἔρμαιο γιὰ τοὺς σκύλλους;

Ὁ Σολομὼν τότε εἶχε πῆ:

— Ἀφῆστε, ἔνας σκύλλος ζωντανὸς εἶνε πιὸ δυνατὸς ἀπὸ ἕνα ψόφιο λιοντάρι.

Καὶ τώρα στὴ θῶμησι αὐτῆς τῆς σκηνῆς ποὺ τοῦ ξανάφερνε τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Ἱερέως, ἡ καρδιὰ τ.ου σφίχτηκε ἀπὸ λύπη καὶ φόβοι. Καὶ Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔξοκολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν αἴθουσα τῆς κρίσεως.

Ὅπως κάθε πρωΐ, βρῆκε δυὸ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς του ἐαπλωμένους ἀπὸ τὴν κάθε μεριὰ τοῦ θρόνου καὶ κρατοῦντας στὰ χέρια κυλινδρους παπύρων, τὸ μελάνι καὶ τοὺς καλάμους.

Στὴν εἴσοδο τοῦ βασιλιᾶ σηκώθηκαν καὶ χαιρέτησαν ὧς τὴ γῆ. Τότε ὁ Σολομὼν κάθησε στὸ θρόνο του ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο καὶ χρυσό. Τὸν ἀγκῶνα στὴ ράχι τοῦ λιονταριοῦ, τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο μέσα στὸ χέρι του, διέταξε:

— Γράφετε!

«Βάλε με σὰν σφραγῖδα στὴν καρδιά σου. Σὰν σφραγῖδα κλεῖσέ με στὴν ἀγκαλιά σου.

Γιατὶ ὁ "Ερωτας εἶνε τόσο δυνατὸς ὅσο ὁ Θάνατος

καὶ σκληρὴ σὰν τὸν θάνατο εἶνε ἡ Ζήλεια. Τὰ θέλῃ τῆς εἶνε θέλη ὅλο φωτιά...»

Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ σιγὴ ποὺ τρομαγμένοι οἱ γραμματικοὶ κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους, ὁ βασιλιὰς διέταξε πάλι:

'Αφῆστέ με μόνο!.....

Κι' ὅλη τὴ μέρα, ἕως τὶς πρῶτες σκιὲς ποὺ φέρνει τὸ ἡλιοδασίλεμα, ὁ Σολομὼν ἔμεινε μόνος μὲ τὶς σκέψεις του καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ μπῇ στὴν αἴθουσα τοῦ Κριτηρίου, τὴν ἀπέραντη καὶ ἀδειανή...

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΠΙΣΧΝΑΝΣΙΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΑ

Παχυσαρκία κατὰ τὴν αἰσθητικὴν ἰατρικὴν εἶνε ἡ ὑπερβολὴ τῶν καμπυλῶν εἰς τὸ σῶμα.

Ἀλλὰ διατί τὸ γυναικεῖον φῦλον περισσότερον ἀπὸ τὸ ἀνδρικὸν εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς αὐτὴν τὴν «ὑπερκόρτωσιν»; Πολλοὶ λόγοι συντελοῦν πρὸς τοῦτο, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν πρωτεύοντα ρόλον παίζουν οἱ εἰς τοὺς ἀδένας ἀφορῶντες.

Πολλὲς γυναῖκες προσπαθοῦν ν' ἀποφύγουν τὴν πάχυνσιν, καταφεύγουσαι σὲ καθημερινὸς στὴν ζυγαριά. Ἀσφαλῶς γνωρίζετε πολλὲς μεταξὺ τῶν φίλων σας, ποὺ ἔγιναν μανιακὲς μὲ τὸ ζύγισμα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ πᾶν. Κάτι πιὸ καλὸ λίτερο εἶνε ἕνα ἐξετασταικὸ μάτι τὴ μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας, ποὺ σᾶς δείχνει ὁλόκληρη.

Βεβαίως, δὲν εἶνε ἀσκοπὸν ν' ἐπαγρυπνοῦμε τὴ γραμμή μας, ἀλλὰ αὐτὸ πρεπει νὰ γίνεται ἐν μέτρῳ, μὲ διαύγειαν πνεύματος καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴν ὑποτάσσωμεν τὴν ὑγείαν εἰς τὴν κομψότητα. Ἀνεξαρτήτως δὲ ὅλων τῶν ἄλλων αἰσθητικῶν ζητημάτων, νομίζομεν, ὅτι καὶ διὰ τρεῖς ἄλλους λόγους, πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὸ πάχος.

1ον. Γιὰ νὰ μποροῦμε, σὲ κάθε εὐκαιρία, νὰ ἐπιδιδώμεθα στὰ σπόρ.

καὶ 3ον. Γιὰ νὰ διαφυλάξωμε διαρκῶς φυσικὴ καὶ ἠθικὴ νεότητα.

Πραγματικὰ γιὰ σκεφθῆτε τί τραγωδία γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ μὴν μπορῇ νὰ φαίνεται κομψὴ ἐξ αἰτίας τοῦ πάχους της καὶ ἰδίως τὴν ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Κι' ὕστερα τί δαπάνες γιὰ νὰ πετύχῃ μιὰ σχετικὴ κομψότητα, ἐνῷ ἂν ἦταν λεπτή, μὲ ἕνα τίποτε, ὅλα θὰ